JACQUELINE HUNT

Condamnat la iubire

Traducerea şi adaptarea în limba română de

GABI AGRĂPINEI.

ALCRIS

Capitolul 1

- Binecuvântată să fii pentru că ai venit în ajutorul meu, Portia, declară teatral Nigel Marriott. Cum as putea să-ţi mulţumesc vreodată?

- Să nu-mi mai spui Portia, îi replică prompt Diana Waldman, detest acest nume.

Ea îndepărtă o şuviţă castanie din părul mătăsos care-i căzuse pe obraz şi-şi scutură o particulă de praf de pe fusta gri. Când era la tribunal, Diana încerca să pară severă, strângându-şi părul bogat într-o coadă şi purtând costume austere. In parte reuşea, dar nici chiar aceste trucuri nu puteau ascunde frumuseţea pielii de culoarea piersicii sau ochii căprui-închis, ori zâmbetul fermecător.

La douăzeci şi şapte de ani, avea o reputaţie bine stabilită în lumea legilor. Avocaţii părţilor adverse gemeau în sinea lor la gândul că trebuiau să facă faţă minţii ei agere şi atacurilor mortale. Diana vizita destul de rar judecătoriile, acolo unde se

judecau cazurile minore. In această dimineaţă se găsea aici doar pentru a-i face o favoare lui Hugh Marriott, un prieten bun, al cărui frate mai mic intrase într-un necaz. Hugh era bancher, un om deosebit. Chiar dacă uneori Diana îl găsea cam pompos, ştia că avea un caracter integru. Cum de ajunsese să aibă un frate atât de vulgar ca tânărul Nigel, era un mister pentru ea.

- Ştiu că acest gen de cazuri nu sunt pentru tine, îi spusese Hugh cu un zâmbet stânjenit. Dar ţi-aş fi foarte recunoscător dacă l-ai ajuta pe Nigel.

Imediat a acceptat. Ţinea foarte mult la mama lor, care fusese foarte afectuoasă cu ea în perioada adolescenţei, dar acum era ţintuită de boală la pat. Şi apoi, Diana nu putea rezista când i se cerea ajutorul.

Acum aproape că regreta. Nigel era mai insuportabil ca de obicei în această dimineaţă. Ticălosul nesăbuit părea incapabil să înţeleagă că greşise.

- Dacă va trebui să te ajut, va trebui să te comporţi bine, îi zise ea cu severitate. Dacă nu ai fi fost un idiot atât de iresponsabil, n-am fi fost aici.

Nigel se arătă indignat.

- N-am avut ce face. Poliţia m-a agresat şi sper că tu o să te plângi de asta.

- Poliţia nu te-a agresat, îi explică răbdătoare Diana. Am explicat foarte clar că maşina ta a creat un ambuteiaj. Ar fi trebuit să ai bunul-simţ să taci şi să te mişti de acolo înainte ca ei să observe că permisul tău era expirat. Şi ceea ce *nu* ar fi trebuit să faci a fost să

te iei în gură cu ofiţerul şi să dai în el.

- Să dau în el ? Doar l-am călcat pe picior, se tângui Nigel.

- Legal asta se numeşte atac. Ochii Dianei scânteiară de furie. Acum, fii atent, singura ta speranţă este recunoaşterea totală a ticăloşiei tale. Nu irosi timpul judecătorului cu prostii că te-ar fi agresat poliţia. Te vei căi. Te vei umili. Şi dacă vei fi foarte norocos, s-ar putea să scapi cu o amendă. Este clar ?

- Da, doamnă. Ştergându-şi transpiraţia, Nigel se trânti pe un scaun lângă Hugh. Nu mi-ai spus că o să-mi ţină o predică de parcă ar fi profesoară, se plânse el.

Hugh se încruntă.

- Ar fi trebuti să te aştepţi la asta, de la nepoata domnului Justiţie Waldman, îi zise el fără urmă de simpatie în voce. A fost unul dintre cei mai nepărtinitori oameni care au stat pe băncile astea - foarte scrupulos, foarte drept şi fără milă.

- Vrei să spui că această superbă fiinţă seamănă perfect cu bătrânul ?

- In anumite privinţe, da - după cum ţi-ai dat seama. Acum, taci din gură. Sunt gata să ne cheme în faţa judecătorului.

Au fost chemaţi la bară şi după ce cazul a fost prezentat, Diana a ţinut un scurt discurs despre căinţa clientului ei pentru această purtare necaracteristică. Prompt, judecătorul s-a lansat într-o tiradă despre necesitatea de a da exemplu acestor huligani despre cum trebuie să se poarte în societate.

- Nu-i nimic, mumură Diana. Domnul Roger este un scump. Când ţine un discurs dur, întotdeauna la sfârşit este mai blând.

Hugh acceptă fără comentarii părerea ei. Diana fusese crescută de formidabilul ei bunic, încă de la vârsta de zece ani, şi ştia toate chiţibuşurile din lumea justiţiei. După câteva minute judecătorul îşi încheie discursul şi îndeplini profeţia ei, dându-i lui Nigel doar o amendă.

- A fost dur, se plânse tânărul Dianei. Am crezut că eşti un fel de vrăjitor, care face minuni.

- A făcut minuni, vierme nerecunoscător, îi zise Hugh. A făcut în aşa fel încât lucrurile să nu ia o întorsătură mai urâtă. Cară-te! După ce Nigel o luă la goană, Hugh se întoarse spre Diana. Mulţumesc. O problemă mai puţin pentru mama. Presupun că asta nu mă ajută să te pot convinge să te măriţi cu mine?

- Nici n-a ajutat, nici n-a împiedicat, Hugh. Când mă voi hotărî, n-o să fie din cauza fratelui tău.

- Aş dori să te hotărăşti mai repede şi răspunsul să fie „da”. Mama abia aşteaptă să faci parte din familie.

- Mai dă-mi timp.

- Sigur, draga mea. Intre timp, vrei să iei cina cu mine în seara asta?

- Mi-e teamă că nu pot. Este una din serile când mă duc să vizitez refugiul.

- Vrei să zici, cripta bisericii asaltată de mirosurile vagabonzilor? De ce naiba îţi pasă de ei? Ştiu de pasiunea ta de a îngriji câinii vagabonzi, dar de data

asta nu ai mers prea departe?

- Nu cred, îi zise Diana.

Ea vorbise cu indiferenţă dar aerul distant şi spatele ţeapăn arătară că subiectul este închis.

- Mai bine să ieşim, îi spuse el. Următorul caz este introdus în sală.

Diana terminase de adunat hârtiile şi se întoarse ca să iasă, dar se opri un moment ca să privească bărbatul care fusese adus înăuntru. Avea în jur de treizeci de ani, cu un chip îngust şi neras, plin de vânătăi şi zgârieturi. Era îmbrăcat cu un costum vechi şi demodat, rupt în mai multe locuri, iar ochii îi erau încercănaţi ca şi cum n-ar fi dormit sau mâncat suficient în ultimul timp. Privea drept în faţa lui, în semn fie de disperare fie de sfidare. Diana privi în jur după avocat, dar nu văzu pe nimeni care să-i fie apărător.

- Hai, Diana, o grăbi Hugh.

- Nu, du-te tu înainte. Vreau să rămân încă puţin.

Hugh îi urmări privirea.

- Sper că nu a început să-ţi pară rău pentru *ăsta.*

- Il cunoşti?

- Nu, dar pot să-ţi spun că recunosc un om dificil, când văd unul. Hai să mergem.

- Rămân aici, îi zise cu hotărâre Diana.

Bărbatul ajunsese la bară şi rămăsese acolo privind posomorât în podea. Diana se aşeză şi-l cercetă cu privirea.

Domnul Roger, judecătorul, îi frunzărea dosarul.

- Cred că următorul acuzat este Lee... Lee şi mai cum? îl întrebă. Nu am văzut celălalt nume.

Un poliţist se ridică.

- N-am putut să aflăm celălalt nume de la deţinut, răspunse el.

- Cum te cheamă? îl întrebă domnul Roger.

Bărbatul îl privi cu amărăciune.

- Este scris acolo. Numele meu este Lee.

- Lee şi mai cum?

Acesta rămase tăcut.

- Trebuie să ai un nume de familie. Care este?

Tăcere.

- Nu-ţi îngreuna situaţia prin această atitudine, îi spuse judecătorul cu severitate.

Lee înălţă capul şi privi chipul pătrat al judecătorului, în timp ce un zâmbet amar îi jucă pe buze.

- Oricum o să mă trimiţi la închisoare, aşa că de ce nu o faci mai repede? îl întrebă el cu ironie.

- Voi ignora această remarcă, îi zise domnul Roger. Văd că aici scrie că eşti acuzat de beţie şi tulburarea ordinii publice, opunere de rezistenţă la arestare şi lovirea unui poliţist. Cine te reprezintă?

Poliţistul vorbi din nou:

- Acuzatul a refuzat să fie asistat.

- Asta nu este bine. Trebuie să aibă un apărător.

- Ca şi cum asta ar schimba situaţia, interveni Lee.

Diana se ridică.

- Dacă-mi permite curtea, voi reprezenta eu

acuzatul, spuse ea.

- Am spus că nu vreau apărător! se răsti Lee.

- Taci din gură! îl apostrofă judecătorul. Domnişoară Waldman, îţi sunt recunoscător pentru ofertă. Cazul va fi amânat pentru a-ţi da timp să discuţi cu clientul tău. Duceţi deţinutul jos.

Un poliţist îl prinse de braţ. Bărbatul încercă să se elibereze, dar celălalt poliţist îi veni primului în ajutor şi încadrându-l îl forţară să părăsească sala.

- Diana, ai înnebunit! exclamă Hugh. Toată lumea poate să-şi dea seama că este doar o brută.

- Dacă este o brută, de unde a căpătat toate vânătăile alea? îl întrebă ea. Ai văzut vreo vânătaie pe chipul poliţistului?

- A rezistat la arestare şi ei au trebuit să-l forţeze.

- Ceva în toată treaba asta nu este în regulă, Hugh, şi vreau să aflu ce.

- Dar l-ai auzit. Nu vrea ajutorul tău.

- S-ar putea să nu-l vrea, dar o să-l aibă.

Se grăbi spre celulele de la subsol şi dădu nas în nas cu un poliţist uriaş, care părea neplăcut surprins de turnura pe care o luase toată treaba.

- Sunt poliţistul Horton. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, domnişoară, nu mi-aş pierde timpul cu el, îi zise el. Este aluat rău.

- Vrei să te dai la o parte? îi zise ea cu hotărâre. Vreau să vorbesc cu clientul meu.

Fără tragere de inimă el o lăsă să intre în celulă, apoi lăsă uşa deschisă. Prizonierul era înăuntru, privind

pe fereastră. Se uită la ea cu indiferenţă, când îşi puse lucrurile pe masă.

- Mulţumesc, îi spuse ea poliţistului. Nu vreau să te mai reţin.

- Mai bine rămân, domnişoară. Ăsta este violent.

Chipul Dianei oglindi furia care o cuprinsese.

- Am cerut să fiu lăsată singură cu clientul meu! se răsti ea.

Poliţistul Horton ridică din umeri şi ieşi. După ce acesta
închise uşa, Diana se întoarse şi-l văzu pe Lee sprijninit de perete, privind-o cu braţele încrucişate pe piept.

- De ce nu pleci şi să termini cu rolul de Doamna cea generoasă? o întrebă el privind-o cu dispreţ.

- Nu *interpretez* nici un rol. Are importanţă să ai pe cineva să te asiste, spre binele tău.

- Pot s-o fac şi singur.

- Dacă ceea ce am văzut este tot ce poţi, atunci nu prea eşti bun la aşa ceva. Şi vei termina în închisoare, pentru comportament ireverenţios faţă de judecător.

- Şi ce dacă? Asta înseamnă un pat asigurat pentru noapte, nu-i aşa? închisorile au acoperiş care te fereşte de ploaie.

- Vorbeşti de parcă ai şti totul despre închisori.

- Am fost în câteva, îi zise el scurt.

Diana se uită peste hârtii.

- Aici nu scrie că ai avea cazier.

- Cum ar putea s-o facă? Nu-mi ştiu numele.

- înţeleg, îi zise Diana strâmbându-se. Atunci mai

bine nu te întreb nimic.

- Mai bine. Vreau să pleci, chiar acum.

Ea se aşezase şi în timp ce vorbea, Lee înaintase, apoi se sprijinise cu mâinile de masă, aplecându-se spre ea. Ghici că voia s-o intimideze, dar brusc deveni foarte conştientă de aerul de puternică virilitate care emana din corpul lui. Mirosea a curat, nu ca un vagabond, aşa cum arăta, ceea ce însemna că în ciuda amărăciunii încă mai avea o urmă de respect de sineşi exista şansa să poată comunica totuşi cu el.

îşi ridică ochii şi se trezi privind în cea mai frumoasă pereche de ochi căprui pe care-i văzuse vreodată. Vorbea engleza, dar avea un aspect mediteranean. Părul negru era uşor ondulat, pielea era măslinie, iar gura era foarte bine conturată si expresivă. Colţurile gurii erau uşor ridicate şi arăta că în alte timpuri ar fi putut să râdă cu uşurinţă. Acum rânjea uşor, ca şi cum ar fi găsit-o foarte amuzantă.

- îţi pierzi timpul, îi spuse ea. Rămân.

Rânjetul se transformă într-un zâmbet amuzat şi el se aşează de cealaltă parte a mesei.

-Ar fi trebuit să te avertizez că nu am nici un ban, îi aminti el.

- Nu vreau bani.

-Adică faci toate astea doar pentru că ai inimă bună? îţi produce o bucurie nebună să ştii că mai culegi câte un amărât şi-i mai dai o şansă?

Diana roşi.

- Iar *ţie* îţi produce o bucurie nebună să te dai drept

martir? se răsti ea.

El ridică din sprâncene, apreciind replica ei.

- *Touché,* îi mărturisi după un moment.

- Acum poate ar fi bine să începem. Numele meu este Diana Waldman.

-Waldman? Nu eşti rudă cumva cu Domnul Justiţie Waldman?

- Era bunicul meu, îi răspunse Diana privindu-l curioasă.

Lee scoase un fluierat prelung.

- Ce ştii despre el? întrebă ea.

Lee o privi cu prundenţă.

- Doar ce ştiu toţi puşcăriaşii. Era un judecător pe care te rugai să nu-l întâlneşti în sala de judecată. Ce caută nepoata lui într-un tribunal oarecare? Oare pilele bunicului n-au funcţionat prea bine?

Vocea Dianei fu dură când vorbi.

- Pentru că tot ai întrebat - nu, bunicul meu nici n-ar fi visat să-şi folosească relaţiile ca să-şi avanseze rudele, iar eu la rândul meu nici n-aş fi îndrăznit să cer aşa ceva. N-ar trebui să mă găsesc aici. Am o mulţime de cazuri la Curtea Superioară, cazuri pe care le-am câştigat singură, dar am venit aici ca să ajut un prieten şi am rămas să te asist *pe tine.*

- Mahalaua, hmm?

- Cum vrei să-i zici, declară ea, adunându-şi lucrurile şi ridicându-se. A fost cea mai mare greşeală a vieţii mele. La revedere. Şi poţi să te duci la închisoare dacă asta vrei.

Ajunse la uşă şi era gata să cheme poliţistul, când brusc realiză ce se întâmplă. El manevrase în aşa fel încât ea să plece şi îi căzuse în cursă. Rânjetul de pe chipul lui îi confirmă părerea. Diana se întoarse la masă şi se aşeză, furioasă pe sine pentru că se lăsase păcălită, dar şi mai tare pentru că-şi pierduse controlul.

- Cum îţi spuneam, numele meu este Diana Waldman. Şi având în vedere că nu ţi-ai spus numele de familie, te voi numi Lee, zise ea.

- Eu îţi voi zice Diana.

- îmi vei spune domnişoara Waldman.

- Evident eşti pentru păstrarea convenienţelor, îi spuse el cu ironie în glas.

- Cred în păstrarea lucrurilor la nivel profesional. Acum, vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat.

- Eşti obişnuită să dai ordine, nu-i aşa, Diana? Niciodată nu spui „te rog", sau îţi rezervi cuvântul pentru cei egali cu tine?

Ea trase cu putere aer în piept, refuzând să se lase provocată.

- *Te rog,* vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri.

- Beţie şi dezordine. Dormeam într-un refugiu cu alţii. Este mai cald aşa, şi mai sănătos.

- Sănătos?

- Devii familiar cu puricii celorlalţi şi capeţi un gen de imunitate, îi mărturisi privind-o cu inocenţă.

La auzul cuvântului purici, Diana nu putu rezista şi se privi, neputându-şi reprima un fior, ceea ce-l făcu pe

Lee să izbucnească în râs. Realiză că iar râsese de ea şi de data asta se hotărî ca a treia oară să nu se mai repete. N-ar fi aşa de dificil. In sală era cunoscută pentru abilitatea ei de a rămâne de piatră, în ciuda tuturor provocărilor părţii adverse sau ale vreunui judecător nesuferit.

- Dormeai în refugiu, repetă ea în timp ce-şi nota în carnet.

De fapt, memoria ei fenomenală nu avea nevoie de, dar în felul ăsta nu-l mai privea. Nu dorea să vadă sclipirea amuzată din ochii lui. Ceva îi scăpa în această poveste. Era obişnuită să-i ajute pe cei aflaţi la ananghie, şi să controleze situaţia. Dar acum nu era aşa. Acest bărbat era periculos într-un fel, care nu avea nici o legătură cu violenţa fizică.

- M-am luptat cu alţi vagabonzi. Eu aveam o cutie de carton, care într-un fel era mai bună decât cutiile lor, şi în lumea noastră astfel de lucruri contează atât de mult cât nu-ţi imaginezi. Când au încercat să pună mâna pe a mea, am opus rezistenţă şi de aici totul a scăpat de sub control. Următorul lucru pe care-l ştiu este că a sosit poliţia. Le-am spus să nu se amestece într-o treabă care nu-i privea, dar ei n-au ţinut cont de asta. Aşa că m-au adus aici.

- Numai pe tine? Ceilalţi n-au fost arestaţi?

El ridică din umeri.

- Bănuiesc că au fost destul de deştepţi să nu se certe cu poliţia.

- Aici scrie că ai rezistat la arestare. Cum de ai

aceste vânătăi pe faţă?

- Ti-am spus, m-am luptat.

- Cu poliţiştii?

- Are vreo importanţă? zise el plictisit.

- Dacă poliţiştii te-au lovit, vreau să ştiu, insistă ea.

El se strâmbă.

- De ce? Deoarece eşti o luptătoare contra poliţiştilor? zie el cu sarcasm.

- Nu.

- Ba cred că da. Ştiu eu genul ăsta de avocaţi. Din punctul tău de vedere toţi poliţiştii sunt porci, iar hoţii sunt sfinţi. De asta te-ai oferit să mă ajuţi, nu-i aşa? Deoarece am câteva vânătăi, asta îţi dă dreptul să acuzi poliţia de brutalitate.

Diana se încruntă, uimită de tonul lui amar.

- Dacă este adevărat... dar nu este... ar fi mult mai bine pentru tine, nu-i aşa? îi răspunse ea.

- Nu, deoarece am prea mult respect pentru persoana mea şi nu doresc să fiu folosit drept carne de tun de tine. Uite ce este, amândoi ştim cum se va termina. închisoarea, după care înapoi la refugiu.

- O altă arestare? Asta îţi doreşti?

El ridică din umeri.

- Aşa trăiesc sute de oameni, dar un Waldman nu are de unde să ştie.

- Ba ştiu. Am văzut de multe ori partea neplăcută a vieţii.

- Ah, da, ştiu cum ai văzut, pe bucăţi, timp de o jumătate de oră, şi apoi urma celălalt client. Ai văzut-o,

dar nu a trebuit s-o trăieşti. întotdeauna există o portiţă de scăpare pentru tine.

Se opri, aşteptând răspunsul ei furios, în schimb ea se lăsă pe spate şi sprijinindu-se de scaun îl privi absentă.

- Da, bănuiesc că este adevărat, îi zise ea cu o voce gânditoare. Adesea mă întreb ce se întâmplă cu oamenii, după ce au trecut prin viaţa mea. îmi fac griji că unii dintre ei ar putea greşi din nou. Cum vor supravieţui în închisoare? Şi alţii, cei pe care i-am scăpat...

Ea tăcu.

- Dacă i-ai scăpat, de ce îţi mai faci griji? o întrebă el.

- Deoarece verdictul nu este cortina finală, îi mărturisi ea. Nu pentru ei. Ei trebuie să meargă acasă şi să-şi trăiască viaţa. Câteodată experienţele trăite la tribunal îi rănesc atât de tare încât nu-şi mai revin. Odată am condamnat un bărbat pentru viol. S-a apărat acuzând-o pe acea femeie: „Ea a vrut-o", genul ăsta de lucruri. Bărbatul ei începuse procesul ţinând-o protector de umeri. Când procesul a luat sfârşit, stătea la şase paşi de ea, ţinându-şi braţele ţepene pe lângă trup.

- Care a fost verdictul? o întrebă Lee.

- Vinovat, mă bucur s-o spun. Bărbatul a fost trimis la închisoare şapte ani. Dar răul fusese făcut. Dacă la început în faţa curţii apăruse un cuplu, când au plecat, bărbatul se ţinea la distanţă. Asta a fost acum un an.

Din câte-mi dau seama le-am distrus căsnicia. Oftă. Câteodată legea poate fi un instrument foarte periculos, care face aproape la fel de mult rău ca şi crima.

- Eşti primul avocat pe care l-am auzit să admită asta, îi spuse Lee, privind-o curios.

Cuvintele lui o făcură să-şi dea seama de ce îi mărturisise. Vorbise de parcă ar fi făcut-o cu un coleg, nu cu un vagabond. Dar el nu era un vagabond oarecare. Chipul lui inteligent îi dovedea asta. în orice caz, nu era momentul potrivit să discute despre sine. Era absurd că-şi permisese s-o facă.

- Să ne întoarcem la problema noastră, îi zise ea cu hotărâre.

- Singura mea problemă este o avocată băgăreaţă, care nu vrea să ştie când nu este dorită.

- Toată lumea ar crede că preferi să mergi la închisoare, îi zise Diana cu necaz.

- Ti-am mai spus, acolo este cald şi uscat.

- Ştiu un loc mai bun, cald şi uscat.

Diana luă un mic blocnotes din poşetă, scrise ceva pe foaie şi o împinse spre el.

- Cripta St. Mark, Verney Street, citi el fără să atingă foaia. Ce vrea să însemne asta?

- Este un refugiu, unde oamenii merg pentru a mânca şi câteodată dorm acolo. Mâncarea este bună, deşi culcuşurile sunt puţin cam primitive.

- Vrei să zici că nu îndeplineşte standardul unei celule?

- Este o idee mai bună decât o cutie de carton, îi replică ea. Şi mai mult, poliţia nu ne deranjează.

- *Nu ne?* Buzele lui schiţară un zâmbet. Adică, *tu* dormi acolo?

- Ajut acolo, de două ori pe săptămână, seara. Păstrează adresa şi vino la noi, în loc să te duci să dormi într-o cutie de carton.

El o privi ciudat.

- Faci asta pentru oricine?

Brusc, Diana deveni conştientă că el îi citise gândurile şi înţelesese că era atrasă de el ca bărbat. Nu avea nici un rost să-şi spună că era un alt client. Acest bărbat era diferit. Nu ştia în ce fel, dar avea dorinţa nestăvilită să afle.

- Pur şi simplu încerc să ajut oamenii, dacă se vede că au nevoie, mormăi ea.

- Este un joc periculos, îi zise el cu duritate. Pur şi simplu îi încurajezi să profite de tine. Se ridică şi începu să se plimbe nerăbdător prin celulă. Dă-ţi seama ce rişti rămânând închisă aici cu mine. Te-am prevenit că sunt violent.

- Dar nu cred că eşti violent.

El rânji şi veni lângă ea. Se sprijini cu mâinile de masă, de o parte şi de alta a ei, şi ea se simţi prinsă în capcană.

- Eşti sigură de asta? o întrebă el moale.

Sentimentul că era în pericol o încolţi din nou, crescând ca un val. Corpul lui emana valuri de căldură şi Diana nu mai era capabilă să gândească limpede.

Simţi un nod în gât şi făcu un efort să vorbească normal.

- Dacă încerci să-mi demonstrezi că eşti mai puternic decât mine, nu este nevoie, îi zise ea. Deja o ştiu, şi ce-i cu asta?

- Ce-i cu asta? Este că pot să fac orice doresc, înainte ca ei să aibă timp să te ajute. Asta dacă presupui că-ţi voi lăsa timp să ţipi.

- N-o să ţip, îi zise ea cu hotărâre. Nu mi-e teamă de tine.

Dar altceva făcea să-i bată inima cu putere în piept.

- Atunci de ce nu te uiţi la mine, Diana?

Ea o făcu şi imediat regretă. Faţa lui era foarte aproape de a ei, iar buzele superb conturate, la un centimetru depărtare. Realiză ce voia să facă, chiar înainte de a se alerta.

- Dă-mi drumul, şopti ea.

Auzi cum ritmul respiraţiei lui se schimbă. Era mai rapidă şi se părea că şi el era la fel de afectat ca şi ea. Ochii lui o priviră surprinşi.

- Fă-mă să-ţi dau drumul, o provocă el.

Diana făcu o mişcare hotărâtă încercând să se ridice în picioare, cu gândul să îndepărteze vraja ce o cuprinsese. Lee se dădu puţin înapoi, suficient ca să-i permită să se ridice în picioare, dar o strânse în braţe şi o trase spre el. Diana îi simţi corpul puternic şi cald lipit de al ei şi realiză că era şi mai puternic decât permiteau hainele să se vadă, apoi gura lui o acoperi pe a ei.

Pentru un moment fu şocată. Rămase ţeapănă în braţele lui, simţindu-i buzele încordate peste ale ei şi asprimea bărbii nerase pe obraz. Apoi se petrecu o schimbare. Gura lui se relaxă şi apăsarea scăzu. începu s-o folosească cu o putere subtilă, tachinând buzele ei cu mişcări insinuante. Un fior de teamă o străbătu când realiză că totul în jurul ei începe să se clatine.

Ăsta era un vagabond, un renegat, unul dintre cei pe care ea încercase să-i încurajeze ţinându-i cu blândeţe de mână. Totuşi el o săruta cu încrederea unui bărbat care se putea descurca foarte bine fără ajutorul ei. Ăsta era mesajul pe care-l percepea transmis de buzele lui hotărâte şi experimentate. Dar ce era cel mai rău, ea îi răspundea. In ciuda furiei sale, un fior de adevărată plăcere se trezi în corpul ei şi fiecare mângâiere seducătoare îi mărea plăcerea.

Diana făcu o mişcare necontrolată, dar el o ţinu cu uşurinţă. Cu ea se întâmpla ceva alarmant şi ştia că trebuia să oprească această situaţie înainte ca statutul ei profesional să fie demolat de plăcerea dulce care punea stăpânire pe ea. Voia să rămână acolo unde era şi să se lase cuprinsă de pasiune. Era o femeie hotărâtă, dar dintr-o dată era atât de greu să-şi păstreze demnitatea.

Făcu un ultim efort, încercând să scape de gura lui întorcând capul, dar el îşi strecură mâna în părul ei, care se desfăcu din agrafă şi-i căzu în valuri pe umeri.

- Dă-mi drumul imediat! îi zise ea cu respiraţia întretăiată.

Văzu ochii lui strălucitori fixând-o cu o privire hipnotică.

- Ar fi trebuit să pleci atunci când ai avut ocazia, îi zise el cu o voce aspră, înainte de a o săruta din nou.

De data asta o sărută cu un gen de pasiune reţinută. Prima oară se avântase cu precauţie, tatonând. Acum se impunea cu o forţă dominatoare, care nu ţinea cont de statutul lor.

Diana îi simţi limba pe buze, poruncindu-i să le deschidă. Se luptă cu el, rezistându-i în tăcere, dar el ştia că până la urmă o să-i cedeze. Nu avea puterea să reziste limbii lui, care-şi forţa drumul printre buzele ei.

Gusta interiorul moale, trimiţând şocuri electrice care-i înfiorau tot corpul, trezindu-l la viaţă. El *trebuia* să se oprească. O transforma într-o persoană diferită şi ei nu-i plăcea asta. Dar în acelaşi timp nu dorea ca el să se oprească, iar această nouă persoană o chema la o viaţă nouă.

Dianei îi scăpă nu geamăt. Era în parte plăcere, în parte acceptare înfocată a minunatelor senzaţii pe care i le dezvăluise sărutul lui. Era ameţită, pierdută în ceaţă, într-un loc unde nu existau decât ei doi. îl simţi cum se trage înapoi şi când deschise ochii văzu că el o privea cu uimire. Respira cu greutate şi când vorbi, vocea îi era răguşită.

- *Diana...* îi zise el cu uimire.

- Da... murmură ea.

De data asta buzele ei ardeau într-o dulce anticipaţie, în timp ce-l privea aplecându-se spre ea.

Atingerea lui îi trimise flăcări prin corp, forţând pasiunea să iasă la suprafaţă din adâncul fiinţei ei. Dar frumuseţea momentului fu brusc sfâşiată. Ca prin ceaţă, deveni conştientă de zgomotul făcut de deschiderea uşii celulei. Apoi Lee fu smuls de lângă ea de doi poliţişti şi lipit de perete.

- Vă simţiţi bine, domnişoară? o întrebă poliţistul Horton.

- Da, mulţumesc, îi spuse Diana încercând să-şi păstreze vocea normală. Brusc trezită la realtiate, se ruşină cumplit de propria ei purtare. Se forţă să-l privească în ochi pe Lee. Ai dreptate. îmi pierd timpul.

- Iţi dai seama că nu are rost să te întorci, nu-şi aşa? îi zise el batjocoritor pe când ea se îndrepta spre uşă.

Cei doi poliţişti părăsiră celula împreună cu ea, încuind uşa după ei. Işi prinse părul, în grabă, cum îl purta de obicei, şi Horton o însoţi în sală, unde ea se scuză şi explică de ce îi era imposibil să-l reprezinte pe prizonier. Se îndepărtă cu capul sus, cu o uşoară roşeaţă în obraji, care într-un fel trăda că se întâmplase ceva neobişnuit.

Inainte de a se întoarce în celulă, Horton o urmări plecând şi abia apoi intră. De data asta nu se mai deranjă să încuie uşa.

- Era cât pe-aci, observă el. Comportarea lui faţă de Lee era cu totul diferită, aproape prietenească. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o avocată deşteaptă care să dovedească cât de şubred era dosarul nostru.

Lee mârâi că era de acord. De asemenea

comportarea lui era diferită.

- Ar fi trebuit să fii mai convingător de la început.

- Păi, acum a plecat. In câteva minute te vei întoarce în sală, şi cu puţin noroc, îţi vor da trei luni. Două luni pentru bună purtare. Dacă se va spune un cuvânt, s-ar putea şi mai puţin, presupunând că reuşeşti să-l descoşi pe Sammy despre banda lui Corby.

- Este totul aranjat cu guvernatorul închisorii?

- Da, ştie că eşti poliţist. In celula lui Sammy este un pat liber. Dacă îi câştigi încrederea, va crede că eşti la fel ca el şi vom putea pune mâna pe toată banda.

O oră mai târziu Lee era condus la închisoare pentru a-şi ispăşi pedeapsa. Când poarta închisorii se închise în urma lui, se cutremură.

Şi-o aminti pe Diana spunând:

„Adesea mă întreb ce se întâmplă cu oamenii după ce au trecut prin viaţa mea.”

în scurta, dar deosebita lui carieră, fusese de multe ori într-o închisoare, ca să discute cu diferiţi prizonieri, dar niciodată nu se întrebase cum era viaţa lor după ce ieşeau de acolo. Acum urma să afle şi era oribil.

La intrare i-au luat tot ce avea asupra lui, dar reuşi să salveze un singur lucru. Târziu în acea noapte, zăcând în patul de sus, Lee îşi ridică încet piciorul şi luă cu grijă bucata de hârtie dintre degetele de la picior. Era puţin umedă, deoarece trebuise s-o pună acolo înainte de duş, dar la lumina slabă care se strecura prin fereastra zăbrelită, putea încă citi numele Cripta St. Mark.

Pentru un moment o revăzu pe Diana, îi simţi corpul moale lipit de al lui şi gustul dulce al buzelor ei. Aceste amintiri îl făcură să se înfioare de plăcere. Dar se răcori repede când îşi aminti cât avea de stat acolo. Fără să vrea scăpă un geamăt, în timp ce-şi plângea în sinea lui soarta.

De dedesubt ajunse la el vocea lui Sammy.

- Toţi sunt la fel în prima noapte. închisoarea este o adevărată... Termină cu o obscenitate.

- Da, îi zise Lee din tot sufletul. Ai dreptate.

Capitolul 2

Diana parcă maşina la marginea trotuarului şi după ce coborî se înfăşură mai bine în jachetă ca să se protejeze împotriva frigului nopţi. Străbătu în fugă cei câţiva metri până la biserica St. Mark, plecându-şi capul contra vântului. In timp ce dădea colţul, văzu doi vagabonzi îndreptându-se grăbiţi spre scările de lângă biserica veche. Ii strigă pe nume şi ei îi făcură semn cu mâna.

Jos era cald şi lumină. Şi mai era Gavin, unul din pastorii tineri, care conducea refugiul şi care împărţea ceai dintr-o carafă. Diana se aşeză la coadă şi-şi primi cu recunoştinţă cana de ceai.

St. Mark avea o vechime de şapte sute de ani, un edificiu din piatră, solid, care putea să mai reziste încă şapte sute de ani. Cripta era mare, tavanul arcuit era susţinut de piloni între care fuseseră întinse pături, creind iluzia de intimitate. Saltelele erau puse direct pe podea, cele mai multe deja ocupate de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi sărăcăcios, care dormeau în ciuda zgomotului făcut de vecinii lor.

- Mă bucur să te văd din nou, atât de curând, observă Gavin.

- Atât de curând? întotdeauna am venit de două ori pe săptămână, îi zise Diana surprinsă.

- Ştiu. Dar în ultimul timp ai venit şi de trei, patru ori pe săptămână. Nu mă plâng. Ne bucurăm de ajutor.

Diana nu răspunse la această remarcă. Fu uimită, când realiză că Gavin avea dreptate. în ultimul timp îşi îndesise vizitele.

Trecuseră două luni de la incidentul de la tribunal. Diana plecase fără să mai aştepte verdictul pentru Lee, dar a doua zi sunase la tribunal şi aflase că a primit trei luni. îşi porunci să uite întregul incident dar pentru prima oară mintea ei ordonată refuză să se supună. Amintirea lui Lee apărea pe neaşteptate, în cele mai nepotrivite momente. în această dimineaţă obţinuse o victorie strălucitoare într-un caz pe care nimeni nu se aşteptase ca ea să-l câştige. Sala izbucnise în aplauze. Chiar şi judecătorul zâmbise. Diana stătea în mijlocul lor, întrebându-se dacă Lee fusese eliberat şi plecase în căutarea unei alte cutii de carton. Până acum nu apăruse la refugiul din criptă.

- Câţiva prieteni vechi în seara asta, şi câţiva noi, remarcă Gavin.

- O să încep prin a afla numele lor, îi zise Diana.

Nu era o treabă chiar aşa de uşoară. Majoritatea noilor- veniţi se împărţeau în două categorii: cu tulburări de memorie sau prea ameţiţi ca să-şi amintească numele, dar mai erau şi aceia care găseau o plăcere diabolică în a o face să le ghicească numele. Apoi mai erau şi aceia care-i înşirau o lungă listă de nume, dar nici unul nu era numele lor real.

- Fii atentă, o avertiză Gavin. Unii dintre ei ar putea deveni de-a dreptul ostili. Este ciudat, dar în ultimul timp au venit tot mai mulţi din ăştia.

- Toţi sunt aşa la început, îi zise ea cu indiferenţă. Dar cei mai mulţi se dovedesc a fi oameni blânzi, care nu vor decât ca cineva să aibă grijă de ei.

Terminându-şi ceaiul, Diana începu să se plimbe

printre saltele, salutându-i pe cei cunoscuţi, căutând chipuri noi. Colegii ei de breaslă cu greu ar fi putut s-o recunoască acum. Taioarele elegante pe care le purta în sălile de tribunal fuseseră înlocuite cu blugi şi un pulovăr de lână larg. Işi lăsase părul liber şi acest lucru o făcea să pară mai tânără. Pantofii erau fără toc şi comozi, iar ceasul de aur pe care-l purta de obicei, fusese înlocuit cu un ceas ieftin de plastic.

Se opri pentru câteva minute lângă o femeie mai în vârstă, care începu să-i spună o poveste lungă şi încâlcită pe care Diana n-o prea putea urmări. Dar încercă, deoarece ştia că pentru Kate conta dacă cineva o asculta. Deveni conştientă de un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci, care stătea în apropiere şi o privea cu un rânjet larg. Era tânăr şi mai bine îmbrăcat decât bărbaţii care de obicei frecventau refugiul. Un singur lucru era sigur, nu-i plăcea deloc. Când în sfârşit se ridică să plece, el încercă s-o apuce de braţ, dar ea se răsuci instinctiv şi se eliberă.

- Numele meu este Jack, îi făcu el cu ochiul, în timp ce un damf de bere ajunse la ea. Nu vrei să fii drăguţă cu mine, iubito?

- Nu, îi răspunse ea cu hotărâre. Nu ai nevoie, şi apoi sunt o mulţime de oameni aici, care au nevoie de aşa ceva.

- Păi, eu numesc asta asprime, îi zize Jack cu limba puţin împleticită şi încercă s-o prindă, dar Diana făcu un pas lateral şi-i trase un şut în spatele genunchiului, făcându-l să cadă pe saltea cu un zgomot înfundat.

Un hohot de râs aprobator se ridică în jurul ei.

Zgomotul trezi un bărbat care zăcea ameţit într-un colţ, făcându-l că deschidă încet ochii, ca să vadă care era cauza agitaţiei. Când o văzu pe Diana rămase ţeapăn.

O privi apropiindu-se de el, spunându-şi că ar trebui să se întoarcă înainte ca ea să-l recunoască, dar amână momentul până când în sfârşit ochii lor se întâlniră şi realiză că era prea târziu.

- Lee, zise Diana venind spre el şi lăsându-se în genunchi. Aşadar ai venit aici?

Un miros de whisky ieftin ajunse la ea, dar Diana continuă, nederanjată de aspectul lui. Era neras de mai multe zile, iar ochii îi erau încercănaţi şi înfundaţi în orbite.

- Când te-au eliberat? îl întrebă ea.

- Ieri... săptămâna trecută... mâine... nu ştiu, mârâi el. Ce importanţă are?

în timp ce se apleca spre el, părul îi căzu de pe umeri şi-i atinse faţa.

- Ai mâncat ceva?

- Nu, mormăi el. Şi nici nu vreau nimic.

Lee închise ochii, pretinzând că adormise, dar printre gene văzu că ea se ridicase în picioare şi făcând un pas înapoi se izbi de Jack, care venise în spatele ei.

- Nu-ţi mai face probleme cu individul ăla, stărui acesta. De ce nu-mi aduci *mie* ceva de mâncare, şi apoi o să ne simţim bine.

- N-am timp, îi zise ea nerăbdătoare, încercând să-l împingă la o parte. Dar de data asta nu-l mai luă prin surprindere, pentru că Jack rămase nemişcat şi-şi puse mâna pe sânul ei.

- Atunci facem...

Restul rămase suspendat în aer, deoarece pumnul lui Lee îl pocni din plin în falcă şi-l prăvăli la pământ. Lee sărise în picioare cu o viteză incredibilă, toate urmele de beţie dispăruseră, şi pentru un moment, privirea lui ascuţită întâlni ochii Dianei. Apoi păru că revine la starea dinainte, se clătină şi se sprijini de ea, ca o păpuşă de cârpă. Dar de data asta n-o mai păcăli. In ciuda mirosului de whisky, Lee era foarte treaz.

- De-a ce te joci? şopti ea indignată.

- Lasă asta acum, mormăi el. Vocea îi deveni din nou nesigură. Trebuie să ies de aici, sunt beat mort.

Incercă să se îndepărteze de ea, dar ea îl sprijini cu hotărâre.

- Pe dracu', eşti! se răsti ea.

- Păi, nu striga în gura mare, mârâi el în urechea ei.

- Nu, până nu-mi spui ce se întâmplă.

- Perfect. Hai să ieşim de aici. Prefă-te că mă sprijini.

Impreună se îndreptară spre ieşire. Când fură afară, Diana
vru să-l împingă la o parte dar el se agăţă de ea.

- Fără explicaţii aici, murmură el. S-ar putea să mă supravegheze cineva. Unde este maşina ta?

Diana se întrebă dacă nu cumva se încurcase cu un nebun. Nu vedea pe nimeni prin preajmă, dar făcu aşa cum îi spusese el şi-l ajută să dea colţul străzii.

- Nu ştiu ce joc faci; dar mă simt foarte caraghioasă, bodogăni ea.

- Fă cum ţi-am spus, îi replică el cu voce joasă.

- Cine eşti tu să-mi dai ordine?

- Fără discuţii!

Când ajunseră la maşină, Lee se prăbuşi peste ea. îndată de Diana deschise portiera, se trânti pe scaun. Ea trecu la volan şi porniră.

Lee se uită în urmă să vadă dacă erau urmăriţi, dar spre uşurarea lui strada întunecoasă era liniştită. Era furios pe sine pentru cum se comportase. Risca să se deconspire, doar ca s-o apere pe această femeie care îl scotea din sărite. Şi să dea dovadă de neprofesionalism. Şi mai era furios şi pe ea pentru că-l determinase s-o facă.

- Uite... începu el.

- Nu te obosi! îi porunci ea. O să-mi povesteşti totul când vom ajunge acasă.

- Nu merg la tine acasă.

- Oh, da, mergi. Şi nu vei pleca până când nu-mi vei spune totul.

îi venea să urle de furie, când îşi amintea ce milă îi fusese
de el.

Lee strânse din dinţi, dar nu spuse nimic. Nu avea timp de explicaţii şi nu voia ca cei pe care el îi urmărea să descopere unde locuia ea. O văzuse teafără afară din refugiu, acum trebuia s-o părăsească cât mai repede posibil. Spre uşurarea lui maşina încetini la stop, dându-i şansa să scape.

- Mulţumesc pentru călătorie, îi zise el. Iţi voi explica altă dată. Du-te direct acasă fără să opreşti nicăieri şi nu te mai întoarce acolo.

Trase de mânerul portierei, dar nu se întâmplă nimic. Incercă din nou, împingând portiera, dar nu se deschise.

- Iţi pierzi timpul, îi zise Diana. Butonul de asigurare a uşilor este lângă mine şi toate uşile sunt blocate.

- Atunci fii bună şi deschide portiera asta.

- Ooh, nu! Imi eşti dator cu nişte explicaţii şi vei veni cu mine acasă să mi le dai.

Maşina porni din nou şi ajunseră într-o parte mai aglomerată a oraşului. Diana mergea încet, strecurându-se printre celelalte maşini. Ar fi fost periculos să se lupte cu ea pentru a ajunge la buton, aşa că Lee nu avu ce face decât să stea pe loc, plin de mânie.

- Nici nu-ţi trece prin cap în ce te-ai băgat, mârâi el.

- Păi asta o să-mi spui tu şi ar fi bine ca explicaţia să fie foarte bună.

Trecuseră de mult de cartierele sărăcăcioase ale oraşului şi acum străbăteau o zonă rezidenţială, plină de verdeaţă, din apropierea oraşului. Din când în când Lee se uita în urmă, dar nevăzând nimic deosebit, începu să se relaxeze. O privi pe Diana din profil, în timp ce ea conducea cu privirea aţintită asupra drumului. Era frumoasă, cu graţia aristocratică ca unui cal de curse pursânge, îşi zise în sinea lui admirându-i bărbia delicată şi hotărâtă.

Ii trecu prin minte că unii bărbaţi n-ar prea dori să se încurce cu această doamnă, dar până atunci nimeni nu-l acuzase pe Lee de lipsă de curaj. Abia aştepta să

dea piept cu ea.

în sfârşit intrară pe o stradă străjuită de copaci. Toate casele erau mari, aşezate departe de trotuar, cu alei care duceau până în faţă şi cu portic. Diana intră cu maşina pe una dintre aceste alei. La lumina felinarelor, Lee văzu că ajunseseră în faţa unei impozante case în stil victorian. Arăta ca un conac construit în secolul al XlX-lea, de un negustor îmbogăţit, care aspira la intrarea în cercurile sociale mai înalte, dar nu ştia cum s-o facă. Era o casă ciudată pentru o femeie modernă şi plină de viaţă, ca aceea de lângă el.

Diana ridică receptorul telefonului din maşină şi formă un număr.

- O.K., Martin, m-am întors, zise ea după un timp. Deschide-mi.

Martin. Lee se gândi la nume, încercând să se hotărască dacă suna a nume de soţ sau de iubit, neplăcându-i nici o variantă.

Uşa garajului începu să se ridice, lăsând la vedere în interior mare luminat foarte bine. Diana intră, aşteptă până uşa se închise şi apoi deblocă portierele.

- Acum poţi ieşi, îi zise ea.

Un bărbat mai în vârstă apăru în uşa de comunicare cu garajul şi rămase în prag, ca un înger al răzbunării.

- Asta este oră de venit acasă? o întrebă el.

- Nu mă mai certa, îi zise Diana împăciuitoare, sărutându-l pe obraz. Se dădu la o parte şi-i făcu semn lui Lee să intre în casă. Pe aici.

- Nu trebuie să mă păzeşti ca un câine ciobănesc, se

plânse el. N-o să fug din nou.

- Foarte înţelept. Altfel îl voi pune pe Martin să aibă grijă de tine, şi este o adevărată teroare.

Schimbă un zâmbet poznaş cu bărbatul mai în vârstă.

- O să ţin minte, îi promise Lee.

- Văd că iar ai adus acasă un amărât, îi zise Martin privin- du-l dezaprobator pe Lee. Ăsta o să stea mult?

- Nu. Numai până când mă hotărăsc să-l dau afară, îi zise Diana.

Intrară într-o bucătărie mare. Lespezi mari de culoare roşie formau pardoseala, iar tigăile şi tăvile de aramă străluceau agăţate pe pereţi. O femeie era la chiuvetă, cu spatele la ei. La început Lee crezu că era tânără. Era subţire, mlădioasă, iar părul negru era prins cu o panglică la ceafă. Era îmbrăcată cu o fustă colorată şi cu o ie cu modele roşii. Dar când se întoarse, văzu că şi ea era mai în vârstă. Era trasă în obraji şi o expresie pe chip care dovedea că ştia ce este suferinţa, dar ochii albaştri strălucitori aveau privirea unui învingător. Il studie amuzată pe Lee şi trase aer în piept, dând din cap semnificativ.

- Cafea, rosti ea. Să te trezeşti.

- Este foarte treaz, Vita, îi zise Diana scurt.

- Nu prea miroase aşa. Pute a whisky.

- Da, dar nu l-a băut. Se întoarse spre Lee. Nu-i aşa?

- Nu. Mi-am stropit doar hainele, recunoscu el.

- Ce prost, să irosească un whisky bun, se văicări Martin.

Vita deja turna cafeaua în căni. Lee se întrebă ce fel

de rude erau Martin şi Vita, cu Diana. Poate bunicii din partea mamei? Sigur că aerul lor simplu îi excludea din familia Waldman.

- Cina este aproape gata, îi anunţă Vita.

- Mulţumesc. Deci, avem destul timp să discutăm. Vino.

Diana îi arătă uşa.

Porni înainte şi Lee o urmă strângând în mâini cana de cafea dată de Vita. Aroma cafelei îi gâdila nările, făcându-l să saliveze. De când se travestise în vagabond nu prea mâncase bine. Ca să-i mărească tortura, aromele din bucătărie îl aduseră aproape în pragul leşinului şi regreta profund că trebuia să părăsească încăperea.

Diana îl conduse într-o încăpere plină cu cărţi. în ciuda mărimii avea un aspect confortabil. în şemineu ardea focul, iar în faţa acestuia era tolănit un dulău imens, de o rasă nedefinită. Parchetul lustruit ea acoperit cu covoare, iar pe pereţii albi erau atârnate tablouri cu scene de vânătoare.

Camera era dominată de o canapea imensă. Pe această canapea era tolănit un tip cu ochelari, care citea foarte concentrat o carte, iar la picioarele lui dormea o pisică. Tipul îl măsură pe Lee din cap până-n picioare, plin de curiozitate, apoi se adresă Dianei.

- Bună, Di.

- Bună, Clive. Fii drăguţ şi şterge-o, vrei? Am un meci de susţinut şi nu vreau ca vreunul dintre voi să intervină, indiferent de ce veţi auzi.

- Vrea să zică să-mi ignoraţi strigătele de ajutor,

explică Lee.

Tânărul rânji, apoi o şterse.

Când rămaseră singuri, Diana îl înfruntă.

- Acum să auzim povestea. Aminteşte-ţi că am auzit o grămadă de istorii ciudate.

-Lăsând la o parte faptul dacă-ţi datorez o explicaţie... începu el.

- Dacă...? Ce fel de om se pretează la un astfel de joc? M-ai lăsat să cred că erai atât de beat, încât aproape erai în comă alcoolică. Dar când a trebuit, te-ai mişcat destul de rapid.

- Ca să te ajut pe tine, da. Mare noroc că nu mă aştept la recunoştinţă, nu-i aşa?

- Nu schimba subiectul. Te-ai stropit cu whisky pentru efect. Nimeni nu l-ar folosi în felul acesta, dacă n-ar fi o treabă serioasă. Totul a fost o farsă foarte elaborată. Dar de ce? Te interesează să vezi cum trăiesc şi cei nevoiaşi? Diana se opri şi o expresie de dispreţ total apăru pe chipul ei. Dumnezeule, zise ea cu răsuflarea tăiată. Ştiu ce eşti. Eşti un spion de la asistenţa socială. Şefii tăi te-au trimis acolo să vadă dacă nu poţi să prinzi vreo bătrânică cu patru penny mai mult decât prevede legea. Dintre toţi nemernicii...

- Vrei să taci? îi zise el ridicând tonul şi încruntându-se. Greşeşti. De fapt sunt poliţist.

Ea se holbă la el.

- Aşadar acum poliţia nu mai poate de grija acestor bătrâni? Asta este şi mai rău.

-Vrei să bagi la cap că nu încerc să prind în cursă pe nici unul dintre prietenii tăi? se răsti Lee. Nici nu

mă interesează cât le plăteşte asistenţa socială. Sper că este cât mai mult posibil şi că fiecare are câte două sau trei identităţi, şi de fiecare nume îşi cere banii. Este destul de clar?

Diana îl privi printre gene cu suspiciune.

- Dacă încerci să mă atragi într-o cursă ca să admit...

El gemu.

- Dă-mi răbdare, Doamne. Nu mă interesează prietenii tăi vagabonzi. Bărbaţii pe care-i vreau sunt peşti mai mari şi angajaţi în ceva extrem de periculos.

- în refugiu? îl întrebă ea cu scepticism.

El hohoti.

- Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că m-ai adus în acest loc. Este lucrul care l-a convins pe tovarăşul meu de celulă că poate avea încredere în mine.

- Tovarăşul de celulă? Indignarea făcu ochii Dianei să arunce fulgere, când realiză ce se întâmplase. în ziua în care ne-am întâlnit... erai în misiune.

- Sigur că eram. Eram pe punctul de a prinde o bandă de traficanţi de droguri. Ştiam cine erau capii şi cine le împărţea. Singurul lucru pe care nu-l ştiam erau legăturile dintre cele două părţi. Unul dintre ei era în închisoare, un comerciant numit Sammy Baghetă, dar nu scotea o vorbă. Aşa că s-a aranjat ca eu să fiu condamnat şi să fiu închis în aceeaşi celulă cu el, să văd dacă nu pot să aflu ceva.

- Aşadar de-aia ai vrut ca eu să te las singur? Şi când te gândeşti că mi-a fost milă de tine, îi zise ea cu amărăciune.

- Era cât pe ce să strici totul. Oftă. Dar te iert, pentru că mi-ai dat un pont de milioane, adăugă el.

- *Tu* mă ierţi *pe mine?* repetă ea caustic. Ce drăguţ din partea ta! Să-ţi fiu recunoscătoare... să îngenunchez şi să ating podeaua cu fruntea?

- Având în vedere ce nenorocire era să faci dintr-o operaţie gândită cu grijă, cred că am fost foarte răbdător, mârâi el. Refugiul ăla este folosit ca centru de plată pentru informaţii, şi plănuire de acţiuni.

- Ce? Nu cred.

- Sigur. Este cea mai grozavă acoperire. Nimeni nu controlează cine frecventează refugiile, aşa că oricine se poate preface că este vagabond, să intre, să ia legtura cu cine vrea şi să plece nestingherit. Este suţinut de biserică şi condus de o grămadă de naivi, care habar n-au ce se petrece sub nasul lor.

Diana se aşeză pe marginea canapelei, când realiză că tot ceea ce spunea el putea fi adevărat.

- îmi pare rău că te-am şocat, îi zise Lee cu mai multă blândeţe. Dar cu puţin noroc îi vom termina curând şi locul va deveni din nou curat. Sammy Baghetă a văzut bucăţica aceea de hârtie pe care mi-ai dat-o tu. Din fericire a crezut eram unul dintre ei. După aceea şi-a dat drumul la gură. Chiar mi-a dat un mesaj pe care să-l transmit în locul lui. în următoarele câteva zile urmează să sosească un transport şi toate planurile au trecut prin refugiu. Suntem mai mulţi care strângem informaţiile. Dar acum... Scrâşni din dinţi.

- Ce se întâmplă acum? îl întrebă Diana.

- Probabil că mi-ai distrus acoperirea.

- Aşa că presupun că şi eu sunt bănuită, nu? Când ţi-am dat adresa aia, te-am recrutat, nu-i aşa? Şi apoi te-am adus aici dinadins în seara asta, deoarece încercam să-ţi distrug toată acoperirea.

Lee se holbă la ea uluit, nu pentru că ar fi crezut un singur cuvânt din toate cele spuse de ea, ci pentru că pur şi simplu nu-i trecuse aşa ceva prin cap. Deşi ar fi trebuit. Ce se întâmplase cu instinctul lui, antrenat şi dezvoltat în anii petrecuţi în cadrul poliţiei? Ea ar fi trebuit să fie prima persoană suspectată. In schimb, sărutul lor îl urmărise ca o dulce amintire, zăpăcindu-i simţurile, compromiţându-i misiunea.

- Nu vorbi prostii! îi zise el cu asprime. Tu eşti nepoata judecătorului Waldman.

- Şi? Ea ridică din umeri. Sunt o nenorocită bogată şi privilegiată, în căutare de puţină aventură.

- Aşa este?

- Nu, sigur că nu. După cum ai spus, sunt nepoata judecătorului Waldman, şi evident mult mai naivă decât am crezut că sunt. Pur şi simplu am crezut că ai nevoie de ajutorul meu, ceea ce este de-a dreptul ilar. In schimb tu mă blestemi pentru că ţi-am distrus misiunea. Ei bine, tu ai spus-o, nu-i aşa? Ai spus că mă joc de-a Doamna Generozitate.

- Am spus o mulţime de lucruri, pe care nu le-am crezut în acea zi, Diana. Şi de asemenea am spus *ceva* ce am crezut. Când totul va lua sfârşit... la naiba! Nu am dreptul să mă gândesc la nimic acum, cu excepţia faptului că probabil acoperirea mea s-a dus naibii, când am venit acasă cu tine.

- Nu, nu-i aşa, îi zise Vita din pragul uşii. Pur şi simplu, vor crede că eşti unul dintre căţeii schilozi ai Dianei.

Pentru prima oară Lee realiză că ceilalţi trei stătuseră în hol şi trăseseră cu urechea, fără pic de jenă, la convorbirea lor, şi că uşa rămăsese întredeschisă. Diana nu părea deloc surprinsă.

Inainte ca el să poată răspunde, sună telefonul. Diana răspunse.

- Aşteaptă o clipă, mă duc să vorbesc din birou, zise ea aproape imediat.

Ieşi pe uşa cealaltă.

- Ce vrei să spui cu câinii şchiopi? o întrebă Lee.

- Cei ca noi, îi spuse Vita. Di ne-a găsit la închisoare şi ne-a adus acasă.

- La închisoare?

- Nu erai şi tu acolo în seara asta?

- Vrei să spui refugiu?

- Exact. Plin de indivizi pe care nimeni nu-i vrea şi toţi sperând că cineva le va oferi un cămin. Noi trei am avut noroc. Cel puţin eu şi Martin am avut. Clint s-ar putea muta şi el.

- Vreţi să spuneţi că... nici unul nu sunteţi rude cu ea?

- Eu sunt student, îi explică Clint. Am fost dat afară de unde am stat ultima oară, deoarece nu am putut plăti chiria. Şi am mers la criptă în fiecare noapte ca să dorm. Di m-a găsit acolo şi mi-a oferit o cameră aici. îmi plătesc mâncarea, dar nu-mi ia nimic pentru cameră.

- Eu eram într-un azil, îi explică Vita. Groaznic. Era ca şi cum aş fi stat la infirmerie. I-am spus puştoaicei de infirmieră că n-o să primesc ordine de la ea la vârsta mea, chiar dacă ea purta uniformă. Mi-a zis că regulile trebuie respectate, dar să-i fi văzut faţa când i-am spus exact ce să facă cu regulile ei. Amintindu-şi faţa infirmierei Vita izbucni în râs, iar Lee se trezi zâmbind larg.

Instinctiv îi plăcu femeia în vârstă şi plină de viaţă.

- Nu te pot vedea stând liniştită într-un azil, recunoscu el.

- Sigur că nu! îi zise Vita încruntându-se. Am fugit.

- Şi Diana v-a găsit la refugiu şi v-a adus acasă? îi întrebă Lee fascinat.

- Intodeauna aduce oameni acasă pentru vreo două nopţi, îi zise Martin.

- Aşa că nimeni n-o să zică nimic pentru că ai plecat cu ea, îl asigură Vita.

In acel moment Diana se întoarse.

- Deci, unde rămăsesem? îl întrebă ea.

- Tocmeai urmează să luăm masa, îi zise hotărâtă Vita. Şi apoi tu te vei duce la culcare, copila mea. Mâine ai o zi grea. Veniţi cu toţii.

Ii făcu semn şi lui Lee.

- Intâi trebuie să dau un telefon, îi spuse Lee.

Vorbi cu echipa de intervenţie, care era parcată la două străzi distanţă de St. Mark.

- Vreo veste de la Grainger? întrebă el, urmărindu-l pe colegul care lucra împreună cu el la refugiul din criptă.

- Da. A spus că s-a produs puţină agitaţie când ai plecat împreună cu tânăra aia, dar *prietenul* nostru a întrebat de ea şi se pare că are grijă de cei sărmani. Cred că el te-a catalogat drept un parazit, aşa că mai bine stai unde eşti, în noaptea asta. Ar părea ciudat dacă ai veni înapoi. Unde putem să luăm legătura cu tine?

Lee le dădu numărul de telefon al Dianei, apoi închise. In mod ciudat se simţea foarte puţin dezamăgit pentru că fusese scos din misiune tocmai când acţiunea se încingea. Gândul că va rămâne aici îi făcea plăcere.

Prin uşa deschisă o vedea pe Diana mişcându-se prin birou. Ridică privirea când el bătu la uşă, dar chipul ei nu exprima decât indiferenţă. Dar el nu se lăsă prostit. Era furioasă.

- Pentru moment vor ca eu să rămân aici şi să pozez în unul din rătăciţii salvaţi de tine, îi comunică el. Este bine? Ştiu că asta îţi strică planul de a mă arunca afară din casă de urechi, dar poţi s-o faci mâine.

- Departe de mine gândul de a interveni într-o operaţiune a poliţiei, îi zise ea cu răceală. Sigur că poţi să rămâi.

- Mulţumesc, îi zise el spăşit.

O străfulgerare a celei mai formidabile perechi de ochi negri pe care-i văzuse vreodată, îi dovedi lui Lee că ea văzuse ironia pe sub resemnarea lui de suprafaţă. îl străbătu un fior de plăcere deoarece anticipă bătălia pe care urma s-o poarte cu ea.

- Veniţi să mâncaţi, sau preferaţi să muriţi de foame? îi întrebă Vita din pragul uşii.

- în seara asta avem un oaspete, Vita, îi zise Diana. Domnul...? Presupun că pot să-ţi aflu numele acum?

- Inspector detectiv Lee Fortuno, se recomandă el.

- Domnul inspector va rămâne aici peste noapte.

- Sigur că va rămâne. Deja i-am făcut patul.

Dintr-o dată Lee se simţi murdar.Trecuseră trei zile de când nu se mai spălase şi nu se mai răsese. De asemenea avea senzaţia neplăcută că hainele lui prinseseră viaţă.

- Cred că am nevoie de o baie, zise el nesigur.

- Mai întâi vei mânca, declară Vita.

- Nu cred că ar trebui să intru în bucătăria ta curată, îmbrăcat aşa.

- Hai sus să-ţi pregătesc baia, se oferi Vita.

El o urmă şi intrară într-un dormitor cu baie. Patul era făcut, iar cearşafurile erau albe ca zăpada. Le privi cu o plăcere deosebită.

- Aşa îi dezinfectaţi pe toţi? întrebă el.

- Doar pe cei care doresc. Unii preferă să trăiască aşa cum sunt obişnuiţi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Intră în baie, dădu drumul la apă şi se întoarse cu un sac mare de plastic.

- Pune-ţi hainele aici şi o să găsesc nişte haine pentru tine ca să te îmbraci după baie.

După ce ieşi, Lee îşi scoase hainele cu un oftat de mulţumire. Tocmai se îndrepta spre baie, când Vita băgă capul pe uşă.

- Clive zice... ah, scuze.

Dispăru imediat.

- Nu-i nimic, îi zise Lee. Ce zice Clive?

- Că poate să-ţi împrumute nişte haine de la el!

strigă Vita de după uşă.

Coborî scările şi o găsi pe Diana aşteptând-o în hol.

- De ce îţi cereai scuze? o interogă ea.

- Am intrat peste el după ce se dezbrăcase. Nu te uita aşa la mine. Am văzut mai mulţi bărbaţi dezbrăcaţi în viaţa mea, decât îţi imaginezi tu. Oftă plină de nostalgie. Ah, dacă aş fi cu vreo patruzeci de ani mai tânără. Este un bărbat tare bine.

- Nu mă interesează cât de bine este făcut, îi zise Diana ţeapănă.

Vita chicoti.

- Mincinoaso, îi zise ea.

Capitolul 3

- L-am culcat în bibliotecă, îi zise Vita, când se întoarse în bucătărie. Apoi o să-i servesc mâncarea în faţa şemineului. Sărăcuţul, arăta de parcă era pe jumătate îngheţat şi nemâncat.

- Arăţi simpatie cui nu trebuie, o informă Diana cu asprime. Numai se preface că este vagabond. Probabil că a mâncat foarte bine.

- Păi, nu *arată* ca şi cum ar fi făcut-o, ripostă Vita neînduplecată.

Scoase mâncarea lui Lee din cuptor şi se îndepărtă. Diana auzi mulţumirile lui, atunci când o primi. După un timp Vita se întoarse.

- Voia să ştie dacă a fost pedepsit pentru că eşti supărată pe el, dar i-am spus că-ţi pare rău că ai fost dură cu el.

- Ba nu-mi pare rău deloc! exclamă Diana necăjită. Şi am să i-o zic.

- Foarte bine, du-te şi vorbeşte cu el. Poţi să iei şi vinul cu tine.

- Nici prin minte nu-mi trece, zise Diana, nemulţumită să vadă că Lee era tratat ca un oaspete de onoare. Tu eşti cea care vrea să aibă grijă de el. Cred că felul în care l-ai văzut te-a făcut să nu mai judeci deloc. O văzu pe Vita privind-o ruşinată. Oh, dă-i ce vrei, dar probabil că preferă berea, îi zise exasperată.

- Nu, l-am întrebat. îi place vinul. O să i-l duc pe ăsta, spuse Vita, înhăţând o sticlă de Cabernet, şi ieşi lăsând-o pe Diana cu sentimentul că a fost păcălită.

Mai zăbovi în bucătărie, nedorind să-l vadă pe Lee

din nou. Roşi când îşi aminti cât de impresionată fusese de starea lui jalnică şi în tot acest timp el o blestema pentru că se amestecase în misiunea lui. Era neplăcut că trebuia să stea cu el în această seară, dar va face tot posibilul să-l evite mâine dimineaţă. începu să-şi compună un discurs politicos în care-i va explica de ce nu se vor putea întâlni mâine. Când se asigură că este perfect, deschise uşa bibliotecii. Apoi se opri.

Lee era întins pe canapea şi dormea. Ar fi fost mai simplu să plece, dar nu putu rezista impulsului de a se strecura mai aproape ca să vadă cât de diferit arată după baie şi după ce s-a bărbierit.

Era îmbrăcat în blugi şi cu o cămaşă care, având în vedere că Clive era pe jumătate cât Lee, îi erau strâmte. Renunţase să-şi mai încheie cămaşa şi o lăsase descheiată, lăsând la vedere pieptul bronzat, iar blugii parcă se lipiseră de el. Când se întâlniseră prima oară în acea celulă, era îmbrăcat într-un costum vechi şi larg, care-i ascundea corpul. Când dormise în refugiu avusese un trenci larg peste haine. Dar acum nimic nu mai ascundea picioarele lungi, cu coapse zvelte şi şoldurile înguste.

Mânecile cămăşii erau suflecate lăsând la vedere braţele musculoase, relaxate acum, dar foarte puternice. Incă îşi amintea puterea lor şi cât de uşor o reţinuseră. Şi apăsarea corpului lui care-i sugerae o forţă nevăzută dar deosebită. Avertizarea fusese prezentă, dar ea n-o luase în seamă.

Incepu să se aplece cu grijă ca să ia tava de pe podea, mişcându-se încet ca să nu-l trezească.

- Diana...

Ii rostise numele atât de încet încât trebui să se întoarcă spre el ca să vadă dacă nu-şi imaginase. Stătea întins, cu ochii pe jumătate deschişi privind-o printre gene.

- Am venit doar ca să iau tava, zise ea.

Dar cumva Lee reuşi să-şi strecoare braţul, s-o prindă de talie şi s-o tragă pe sofa lângă el.

- Incă mai eşti supărată pe mine? o întrebă somnoros.

- N-ar avea nici un rost având în vedere că nici nu mă bagi în seamă. Vrei să-mi dai drumul?

- Dar stau bine aşa, protestă el.

Diana îşi sprijini palmele de pieptul lui ca să-l oprească s-o tragă mai aproape. Siguranţa lui era alarmantă.

- Poate tu da, dar eu nu, îi zise ea.

- Asta pentru că stai în fund. Dacă te mişti puţin aşa poţi să te întinzi lângă mine.

- Lee, trebuie să discutăm, îi spuse ea.

- Sigur că da. Dar aveam lucruri mai importante de spus mai întâi, îi zise el cu hotărâre, trăgând-o mai aproape.

Işi zise că de data asta era pregătită pentru devastatoarea atingere a buzelor lui, dar realitatea îşi râse de amintirile ei. Nimic din ce s-a întâmplat prima oară când s-au sărutat nu se compara cu senzaţiile ameţitoare care o străbătură când gura lui o atinse pe a ei. Se simţi ruşinată că-i ceda fără urmă de rezistenţă, dar descoperi că nu-i păsa. Din contră, se bucura.

Corpul ei se simţea bine lipit de al lui în aşa fel încât să-i simtă conformaţia zveltă şi puternică a corpului şi răspunsul care vibră prin el.

Simţea excitarea atingând cote periculoase, numai la gândul că în viitor îl va putea cunoaşte mult mai intim. Pătrunsese într-un teritoriu ciudat, şi trebuia să se oprească înainte de a fi prea târziu. Când ea se încordă, simţi efortul pe care-l făcea el ca să se controleze. Fără tragere de inimă îi dădu drumul, după care rămaseră privindu-se în ochi, fiecare conştient de respiraţia întretăiată a celuilalt şi de bătăile puternice ale inimilor lor.

- Pur şi simplu am vrut să fiu sigur că nu mi-am imaginat, îi zise Lee şovăitor.

Ea clătină din cap.

- N-a fost nici o iluzie, îi spuse ea.

- Tot timpul cât am fost în închisoare m-am gândit la tine, dorindu-mi să te fi întâlnit în alte împrejurări. Nu vreau să te gândeşti la mine ca la cineva care are nevoie de o cârjă.

- Ce importanţă are cum ne-am întâlnit?

- Ar putea avea, îi zise el cu precauţie. Dar ea se dădu la o parte fără tragere de inimă şi el se ridică întinzându-i mâna. Bună ziua.

- Bună ziua, inspectore, îi spuse şi Diana, dând mâna cu
el.

- Aş dori să nu-mi mai spui „inspector” atât de oficial, se plânse el.

- Incerc să mă conving pe mine însămi. Am întâlnit

tot felul de poliţişti, dar nici unul ca tine.

- Niciodată nu fac lucrurile ca la carte, fu el de acord. Din această cauză am avut tot felul de necazuri în trecut. Mă întreb în ce necaz m-am băgat de data asta.

- Dacă ţi-e teamă, oricând poţi să dai înapoi, îi dădu ea soluţia, strângându-i mâna cu hotărâre.

- Nimeni n-a putut să spună vreodată că Lee Fortuno este un laş, îi zise el, împletindu-şi degetele cu ale ei.

Un cărbune căzu cu zgomot, semnalând că focul era gata să se stingă.

- Stai să aranjez focul, îi spuse el.

Ca să facă treaba asta, trebuia să păşească peste câine, care se rostogoli pe spate şi care arăta ca o încrucişare între un ciobănesc şi un elefant.

- Măiculiţă! îi scăpă involuntar lui Lee.

Diana zâmbi.

- Nu-i nimic. Fang este complet inofensiv.

- Fang?

- Nu i-am ales eu numele. Primul stăpân l-a botezat aşa.

- Şi cum a ajuns la tine?

- Intr-o zi când veneam spre casă l-am văzut în faţa unei case, schelălăind să fie lăsat înăuntru. Turna cu găleata şi ea atât de ud, încât m-am dus şi am bătut la uşă. Dar unul dintre vecini mi-a spus că locatarii se mutaseră cu câteva zile în urmă. Pur şi simplu îl lăsaseră în stradă. Vecinul mi-a spus că numele lui este Fang, dar nu ştia unde se mutaseră stăpânii lui. In

vocea ei era o notă de duritate. Mai bine că nu i-am întâlnit.

- Aşa că l-ai adus acasă, ghici Lee.

- A trebuit. Era ud leoarcă şi nemâncat. Am vrut să-i găsesc un stăpân, dar nimeni nu voia un câine de mărimea asta.

- Mă întreb de ce, murmură Lee cu veselie.

- încet, încet a devenit un membru al familiei.

- Păi, trebuie că e un bun câine de pază, sugeră Lee, mângâindu-l cu precauţie pe Fang.

- Ah, nu, este total nefolositor, zise Diana chicotind. într-o zi Vita l-a încuiat afară, din greşeală, când a plecat la cumpărături. în casă nu mai era nimeni, aşa că pur şi simplu s-a izbit în uşa de la terasă până a deschis-o. Când ea a venit acasă a găsit uşile larg deschise şi pe Fang dormind în patul meu. Din partea lui putea să intre oricine.

- Şi asta? întrebă Lee când o pisică i se frecă de picioare.

- Suki pur şi simplu s-a instalat aici şi ne-a adoptat. Văzu expresia de pe chipul lui şi izbucni în râs. Mai avem şi un peştişor auriu.

- Sunt pregătit să aflu că peştişorul a apărut în prag, zise Lee încet. Probabil că purta joben şi frac şi bătea step.

- Asta-i ridicol, îi zise Diana cu severitate. Numele lui este John Wayne. Când l-ai văzut tu pe John Wayne cu joben şi frac?

- Dacă stau bine şi mă gândesc, nu l-am văzut, fu el de acord, privind-o fascinat. Diana, ştiu că o să regret

că te întreb, dar cum de ai ajuns să ai un peştişor auriu numit John Wayne?

- Aparţine vecinilor mei. M-au rugat să am grijă de el cât sunt ei plecaţi în străinătate. Am făcut-o şi a fost o greşeală imensă. întâi pentru că el este foarte temperamental, şi în al doilea rând pentru că este o luptă continuă ca s-o oprim pe Suki să-l mănânce.

-Un peştişor auriu - temperamental? o întrebă Lee gata să creadă orice.

- Ah, da. Are un temperament violent. Stă îmbufnat ore întregi şi pe noi ne apucă teama. Nici nu ştiu de ce am fost de acord să am grijă de el.

- Ai acceptat pentru că nu puteai face altfel, doamnă zăpăcită, remarcă Lee cu tandreţe. Spune-mi, Diana, ai lăsat vreodată pe cineva în stradă?

- De ce aş fi făcut-o? îl întrebă ea nedumerită. Doar casa mea este foarte mare.

- Da, dar...

Se abţinu, considerând că ar fi mai bine să lase lucrurile aşa. Aveau lucruri mult mai importante de discutat. Pe de o parte se cunoşteau intim, dar încă trebuiau să descopere cum se puteau înţelege în afara cercului magic al braţelor. Chiar acum nu dorea să-şi facă griji pentru faptul că această femeie cu un pronunţat simţ al protecţiei fusese atrasă de el în primul rând pentru că crezuse că avea nevoie de ajutor, când adevărul era altul. Tot ce dorea era să stea s-o privească sorbind vin, aşa cum stătea în faţa şemineului, cu chipul scăldat de lumina focului.

- Bănuiesc că această casă ţi se pare cam stranie, îi

spuse
ea.

- Numai la prima vedere. De altfel îmi aminteşte de propria mea casă, unde m-am născut. Eu sunt italian de origine. Părinţii mei au venit în America pe când eu aveam zece ani. Mătuşa mea se măritase cu un englez şi iubea Anglia, aşa că s-au hotărât să încerce. La început au stat la familia ei. Apoi s-au hotărât să aibă propria lor casă, unde întotdeauna găseai un unchi sau o mătuşă din Italia, care era în vizită.

- Povesteşte-mi, îi spuse ea cu o voce în care nota de nerăbdare îi merse lui Lee direct la inimă. Din cine este compusă familia ta?

- Din mama, tata, eu, două surori mai mici, Maria şi Antonia, şi Carlo, fratele meu, care are cincisprezece ani.

- Atunci tu eşti primul născut? îl întrerupse Diana.

- Da.

- Bănuiesc că asta a fost bine pentru surorile tale.

- Vrei să zici de chestia aia învechită cu italienii care preferă băieţii? Poate unii dintre ei o fac, dar părinţii mei nu sunt dintre aceştia. Fete, băieţi, toţi suntem bineveniţi şi iubiţi. Dar dacă vorbim de un favorit dintre toţi, cred că e vorba de Maria. Faţa lui Lee se lumină. Maria este cu un an mai mică decât mine şi când eram copii întotdeauna intram împreună în încurcături. Ea obişnuia să ia toată vina asupra ei, deoarece tata nu putea fi supărat pe ea.

- Şi *tu o* lăsai să ia vina asupra ei? îl întrebă Diana.

Lee zâmbi larg.

- Sigur că da. Nu sunt prost. Şireata mea surioară nu face nimic pe degeaba. îmi plăteam datoria făcându-i temele, şi apoi o acopeream când a început să iasă cu băieţii. Părinţii mei mă obligau să merg şi eu şi să am grijă de ea. Dar imediat ce nu ne mai puteau vedea, ne despărţeam şi ne întâlneam din nou când era ora să ne întoarcem acasă.

Diana îl privea, încântată de toate aceste amintiri şi de efectul pe care-l aveau asupra lui Lee. Fusese dăruit cu cel mai de preţ dar din toate, o copilărie fericită, şi acum toate aceste amintiri îi luminau viaţa. îl privi cu atenţie când el începu să vorbească din nou.

- Nu pot să mi-i amintesc pe părinţii mei supăraţi. întotdeauna am fost o familie foarte unită. Toată lumea râdea şi glumeam între noi, încercând să vorbim mai tare decât celălalt când ne susţineam punctul de vedere. în casa noastră nu existau secrete. Prima oară când m-am îndrăgostit, aveam şaptesprezece ani. Eram atât de îngrozitor de serios şi de afectat de toată povestea! Antonia şi Maria mă tachinau fără milă, aşa că am făcut pe grozavul cum că nu-mi plăcea de fata aia. Apoi, când până la urmă am adus-o acasă, Antonia a salutat-o cu următoarele cuvinte:

- Tu eşti fata de care el zice că din partea lui poţi să te arunci în râu?

Diana râdea în hohote. Avea impresia că o parte din căldura lui Lee o învăluise, în timp ce parcă scenele descrise se perindau prin faţa ochilor ei. Era o scenă încântătoare, învăluită într-o lumină aurie, plină cu oameni care se puteau tachina, deoarece aveau

încredere în legăturile de sânge şi afecţiunea care-i lega.

- Bănuiesc că petreci mult timp cu ei, îi zise ea gânditoare.

- Nu atât de mult cât îmi doresc. Mama şi tata s-au întors în ţara natală, acum zece ani, deoarece îi cuprinsese nostalgia după locurile unde trăiseră în tinereţe. Aveam douăzeci şi doi de ani atunci şi abia fusesem angajat aşa că am rămas aici. Maria a rămas cu mine pentru un timp, dar într-o vacanţă a plecat în Italia şi părinţii mei cei iubitori au aranjat ca ea să întâlnească o grămadă de italieni chipeşi. Lee ridică din umeri. Ca urmare, Maria m-a sunat şi mi-a spus „Vino la nuntă". Aşa că acum sunt singur.

Privindu-i chipul frumos luminat de focul din şemineu, Diana se întreba cât de singur era cu adevărat.

- Probabil că ţi-e dor de ei, îi zise ea.

- Tot timpul. Viaţa aceea minunată este o amintire care rămâne cu tine pe vecie. Este greu să te obişnuieşti altfel.

- Da, aşa trebuie să fie, murmură ea, privind absentă focul.

- Dar tu, Diana? Ai fraţi sau surori?

Ea rămase tăcută mult timp, încât el crezu că n-o să-i mai răspundă. Dar într-un târziu, încă fără a-l privi, începu să vorbească.

- Viaţa mea a fost diferită de a ta. Ştii că bunicul meu era judecătorul Waldman. De la zece ani am locuit cu el.

- Numai voi doi?

- Numai noi doi.

Lee fluieră uşor.

- Nu cred că te-ai distrat prea mult.

Diana se strâmbă.

- El era foarte onorabil, scrupulos şi cinstit. Işi plătea datoriile până la ultimul bănuţ, şi dreptatea era Dumnezeul lui. Dar în mod sigur nu era un om foarte vesel.

- Bietul copil. De câteva ori l-am văzut în acţiune spre sfârşitul carierei lui. Era formidabil!

- Nu mă compătimi prea mult, îi zise Diana repede. Era un om bun şi a făcut tot ce a putut pentru mine. Nu ştia să vorbească cu copiii, aşa că mi se adresa ca unui om matur, şi preferam felul ăsta de a mi se vorbi decât să nu fi fost luată în seamă. Când am început să fiu interesată de drept, am început să ne înţelegem foarte bine.

Diana nu-i spuse că ajunsese să înţeleagă că bunicul ei o iubea urmând un şir de raţionamente logice, mai degrabă decât simţindu-i afecţiunea.

- Cum ai ajuns să locuieşti cu el? o întrebă Lee. Părinţii tăi au murit?

Pentru o clipă Diana fu pe punctul de a-i povesti totul,
chiar şi secretul dureros pe care nu îndrăznise să-l spună nimănui. Acest bărbat plin de viaţă şi spontan era ca un magnet, atrăgând-o, făcând-o să dorească să descopere lumea alături de el. Oare, numai de data asta, ar putea îndrăzni să-şi deschidă inima? Dar

perioada îndelungată în care învăţase să-şi controleze sentimentele îşi spuse cuvântul şi impulsul dispăru.

- Ai dreptate, îi zise ea scurt. Şi înainte ca el să poată spune ceva, ea continuă: Mi-au lăsat această casă. Aici am locuit împreună cu bunicul meu.

- Mă întreb cum o femeie modernă poate trăi în conacul ăsta victorian, remarcă el.

- Este o casă frumoasă, protestă ea.

- Sigur că este, o linişti el. Imi place. Are caracter. Dar este imensă. Probabil că părea destul de tristă pentru un copil, şi ar fi şi mai tristă dacă ai locui singură. Acum pot să înţeleg că vrei s-o umpli cu oameni.

Când Diana se întinse ca să-i mai toarne vin, mişcarea scoase la iveală braţul subţire, iar în jurul încheieturii un ceas de plastic ieftin. Lee îl studie cu atenţie, fascinat de acest atac la eleganţa ei, deoarece chiar şi în pulovărul larg şi blugi, Diana arăta deosebit.

- Când ne-am întâlnit prima oară aveai un ceas de aur foarte delicat, îşi reaminti el. Probabil că ăsta te-a costat jumătate de dolar.

Ea clătină din cap, în ochi cu o expresie şireată.

- Patruzeci de pence, îi zise ea. Am reducere pentru fiecare duzină.

- Le cumperi cu duzina?

Se întinse pe lângă el şi trase un sertar care conţinea o cutie cu patruzeci de ceasuri asemănătoare.

- Le cumpăr de la o tarabă din piaţă, patru duzini o dată, îi explică ea.

- Dar, de ce?

- Deoarece mi le fură la refugiu. Ăsta... îl arătă pe cel de la încheietura ei... ar fi fost furat în seara asta, dacă n-aş fi plecat repede.

- Nu te superi că ţi le fură? Vreau să zic, nu este un gen de nerecunoştinţă, când tu încerci să-i ajuţi?

- De ce să-mi fie recunoscători? îl întrebă ea cu o pasiune intensă care-l luă prin surprindere. Ce au obţinut în viaţa lor sau cu ce i-au ajutat alţii ca să fie recunoscători? Furtul ceasului meu îi distrează.

- Dar ce fac cu el? Nu cred că obţin cea pe el la piaţă.

- Nu vor să-l vândă. Este ca un premiu, care le dovedeşte că măcar o dată au câştigat. Ei înşală sistemul şi-şi impun punctul de vedere.

Este grozavă, îşi zise el în gând, cu ochii ei strălucitori, cu entuziasmul pentru protejaţii ei. Dar natura suspicioasă a poliţistului îl forţă să zică:

- Diana, nu ţi-a trecut prin minte că pasiunea ta pentru cei fără adăpost ar putea să te facă o pradă uşoară pentru un escroc?

- Sigur că da. Nu uita că sunt avocat. Am întâlnit mulţi răufăcători, ca şi tine, şi pot să-ţi spun când cineva joacă teatru.

- Chiar poţi? o întrebă el cu ironie, ridicând o sprânceană. Nu-mi amintesc de această trăsătură a ta, la prima noastră întâlnire.

- Foarte nostim! îi zise ea roşind uşor. Atunci a fost ceva diferit. Pot să miros un escroc care încearcă să pozeze în om respectabil, dar nu mulţi oameni sunt nebuni să încerce să se dea drept ceea ce nu sunt.

Oricum, nu m-ai păcălit întru totul. Nu arătai a vagabond veritabil. Asta m-a frapat.

- Da, amândoi ştiam că se petrece ceva neobişnuit, nu? spuse el gânditor. Nu erai singura persoană confuză. Când te-am văzut prima oară, îmbrăcată atât de auster, m-am gândit că eşti exemplificarea perfectă a numelui pe care-l porţi: „Diana, zeiţa castă a lumii". Dar când te-am ţinut în braţe, am realizat că treaba cu zeiţa era numai o faţă a poveştii. Sub această înfăţişare era o femeie a cărei amintire m-a hăituit zi şi noapte. In închisoare nu prea aveam ce face, decât să mă gândesc. Şi tu erai mereu acolo, făcându-mă să mă gândesc până când eram gata să înnebunesc. Dacă în seara asta nu ne întâlneam întâmplător, voiam să vin şi să te caut.

- Mă întreb ce aveai să-mi spui, medită ea.

- Acelaşi lucru pe care aş dori să ţi-l spun şi acum. Hai să uităm împrejurările primei noastre întâlniri şi să începem din nou, să ne cunoaştem bine de data asta.

- Asta *ai vrea* să-mi spui? îl întrebă ea.

- In această perioadă, nu mă pot gândi la nimic altceva decât la ancheta pe care o fac. Dar când va lua sfârşit - ceea ce se va întâmpla curând - am de gând să mă întorc, Diana. Şi data viitoare când ne vom întâlni, mă vei cunoaşte *pe mine,* aşa cum sunt în realitate.

Capitolul 4

Când Diana coborî îl găsi pe Lee deja îmbrăcat şi aşezat la masa din bucătărie cu Vita, care se agita în jurul lui, îndem- nându-l să mănânce.

- Cum vrei să arăt ca un adevărat vagabond dacă tu mă îndopi cu mâncare? se plânse el.

- Mai ia un ou, îi zise Vita, punându-i încă unul în farfurie.

Lee se prefăcu supărat şi gemu, dar îl mâncă. Vita era o
bucătăreasă excelentă.

- O să continui să lucrezi sub acoperire? îl întrebă Diana aşezându-se în faţa lui.

- Până când terminăm treaba, dar n-o să dureze mult. Sper să pun mâna pe ei în noaptea asta.

-Asta înseamnă necazuri pentru refugiu? îl întrebă ea îngrijorată.

Lee clădină din cap.

- Tranzacţia s-a terminat şi acţiunea va avea loc în altă parte. Dar aş dori să nu te mai duci acolo, până când nu iau eu legătura cu tine şi-ţi spun că totul este în ordine.

- Oh, zău? zise ea, deranjată de tonul lui sigur. Imi pare rău, dar nu pot să-ţi promit. Iţi dai seama că trebuie să-l previn pe Gavin despre ce se întâmplă.

- O să fac eu asta. Este important ca el să se poarte normal. Aş vrea să stai deoparte, în caz că sunt urmărit. Acum trebuie să plec.

I-ar fi plăcut să discute în contradictoriu cu acest bărbat căruia îi plăcea să dea ordine, dar gândul că el

pleca o făcu să uite de toate.

- Te conduc în oraş, îi zise ea repede.

- Nu, nu vreau să fiu din nou văzut cu tine. Voi lua autobuzul... Şi continuă cu un accent îngrozitor... Dacă poţ' să dai un bănuţ pentru un amărât făr' noroc, fii binecuvântată.

- Cum poţi să glumeşti, când treaba este foarte serioasă? îl apostrofă ea încordată.

Lee ridică din umeri.

- Tocmai pentru că totul este foarte serios, trebuie să glumesc ca să pot supravieţui, îi zise el cu nepăsare. Este un lucru obişnuit pentru poliţişti.

*
* *

A doua zi, Diana fu trezită devreme de Vita, care o scutura cu putere de umăr.

- A reuşit! exclamă ea.

Diana se ridică în şezut şi văzu că Vita deschisese televizorul pe care-l avea în dormitor şi pe ecran apăru Lee, arătând obosit, dar mulţumit, vorbind cuiva despre arestări pe care le făcuse în zorii zilei. Somnoroasă, auzi interviul pe frânturi.

- Luni de muncă grea... rezultate foarte bune... traficanţi în spatele gratiilor pentru mult timp...

Diana rămase la birou până la ora unu noaptea. Apoi se duse la culcare. Telefonul nu a sunat.

Numai disciplina, pe care şi-o impusese de-a lungul vieţii, a reuşit s-o facă să se ocupe de treburile ei, a doua zi. Seara şi-o petrecu în acelaşi fel ca seara trecută, şi telefonul tot nu sună. în a treia seară nu mai putu suporta privirile compătimitoare ale celorlalţi, aşa

că îşi îmbrăcă hainele vechi şi plecă la refugiu. Dacă înainte ar fi putut fi periculos pentru ea, acum nu mai era cazul.

Parcursese jumătate din distanţă, când realiză că în oglinda retrovizoare se vedeau aceleaşi faruri. Apăsă pe accelerator şi maşina din urma ei făcu la fel. Coti brusc şi după un moment aceeaşi maşină apăru în spatele ei.

Coincidenţă, îşi zise în gând. Dar când încetini, şi cealaltă maşină făcu la fel, refuzând s-o depăşească. Privi cu atenţie în oglinda retrovizoare, dar era întuneric şi luminile strălucitoare ale farurilor o împiedicau să-l vadă mai bine pe urmăritor. Oricum cineva era foarte hotărât s-o urmărească, refuzând să se lase păcălit.

Cum se putea întâmpla aşa ceva când Lee prinsese toată banda? Doar dacă nu cumva scăpase unul? Mai avea de mers zece minute până la refugiu şi străzile nu erau pustii. Va fi în siguranţă, oarecum. Dar numai ideea că era urmărită, îi făcu părul măciucă.

Pe ultima jumătate de milă, acceleră şi ajunse la biserică înaintea urmăritorului ei. Sări din maşină şi coborî grăbită treptele spre criptă. Tocmai atunci Gavin apăru în uşă şi ea îi făcu semn.

- Te simţi bine? o întrebă el, venind după ea.

- Mă urmăreşte cineva, îi zise ea încet. Ai primit vreun telefon de la inspectorul detectiv Fortuno?

- Da. Am fost îngrozit. Dar aşa se explică de ce au apărut figuri noi în ultimul timp.

- S-a întâmplat ceva, aici?

- Nimic, cu excepţia unor nou-veniţi, care au dispărut. Bănuiesc că el a operat unele arestări. Dar ce este treaba asta cu urmăritul? Doar nu vrei...?

- Nu ştiu. Lee mi-a spus că s-ar putea întâmpla, dar eu nu l-am crezut. Se pare că a avut dreptate. Indiferent cine este, ar trebui să ajungă aici, acum.

- Il putem prinde când va coborî scările, îi zise Gavin.

Deasupra lor se auzi o maşină oprind, apoi cineva care cobora scările. Văzură o pereche de picioare bărbăteşti. Diana, care stătea mai departe de Gavin, nu putea să vadă chipul bărbatului în lumina slabă, dar rămase încordată, gata să intervină.

Incăierarea fu scurtă. Gavin îl lovi. Intrusul căzu şi Gavin termină treaba cu un croşeu de stânga care trimise intrusul la pământ. După ce-şi aranjă ţinuta, păru că-şi aminteşte că era preot şi se arătă afectat.

- Mă bucur să văd că încă mai pot apăra o cauză dreaptă, zise el. Hai să-i aruncăm o privire, apoi să chem poliţia.

Se aplecă peste tânărul care stătea sub un bec, frecându-şi maxilarul. Diana veni lângă el. Apoi înţepeni îngrozită.

- Ah, nu! gemu ea.

- Il cunoşti? o întrebă Gavin.

- Este Clive. Stă la mine acasă. Clive! zise ea îngenunchind lângă el.

Clive o privi exasperat.

- Mulţam mult! îi zise el. Este ultima oară când îţi fac o favoare.

- Bănuiesc că nu am prins un criminal, spuse Gavin, părând dezamăgit. O ajută pe Diana să-l ridice pe Clive în picioare, apoi îl duseră în bucătărie. Scuzele mele, îi spuse el, turnându-i lui Clive o ceaşcă de ceai.

- Nu-ţi face probleme, îi zise Clive necăjit, uitându-se urât la Diana. Ştiu pe cine să dau vina. Totuşi, ai un pumn teribil.

- Am făcut box la universitate, îi explică el mândru.

- Zău? Şi eu...

- Nu vă supăraţi că întrerup aceste amintiri pugilistice, sper? le spuse Diana cu răceală. Clive, ce naiba făceai urmărindu-mă în felul ăsta?

- Aveam grijă de tine şi te păzeam, aşa cum i-am promis lui Lee că voi face. Şi uite ce mulţumiri primesc.

Plin de tact, Gavin se retrase. Diana nici nu observă. Era preocupată de afirmaţia lui Clive.

- I-ai promis lui Lee? repetă ea nevenindu-i să creadă. Vrei să spui că el ţi-a cerut să mă protejezi?

- Nu să te protejez, îi zise Clive cu precuaţie, privindu-i pe furiş chipul furios. Numai să stau cu ochii pe tine. Era destul de sigur că o să faci o prostie.

- A zis el *asta?*

- Da. A zis că ai o fire autoritară şi că eşti obişnuită să dai ordine şi nu prea o să vrei să te supui, aşa că dorea să te supraveghez cât mai discret posibil, deoarece nu are nici un rost să te enervez. Avea dreptate, Di. Vreau să zic, în privinţa faptului că eşti obişnuită să dai ordine, adăugă Clive repede, când îi văzu chipul.

Faptul că era adevărat n-o făcu să se simtă mai

bine.

- Ar fi trebuit să-i spui să-şi vadă de treaba lui.

- Am crezut că *asta* era treaba lui, îi zise Clive moale. La urma urmei este ofiţer de poliţie.

- Dar nu pentru *mine,* indiferent de ce crede el, îi zise Diana fierbând de mânie.

- Să ştii că nu este o crimă că e îngrijorat pentru tine. Puse mâna pe braţul ei. Imi pare rău că te-am speriat, Di, dar nu te supăra. La urma urmei, eu am ochiul negru.

- Mai bine m-ai lăsa să te conduc acasă, îi zise ea ţeapănă.

- Mă duc acasă cu maşina mea, mulţam, îi răspunse el cu demnitate.

Fără să spună un cuvânt, Diana se întoarse şi ieşi. Se îndreptă grăbită spre maşină, urcă şi trânti portiera. Era uimită şi dezamăgită de vârtejul de sentimente din inima ei. Cum *îndrăznea* Lee să facă aşa ceva?!

* *

Hugh îi telefonă a doua zi, ca să-i amintească de promisiunea de a lua masa la ei în acea seară.

- Mama abia aşteaptă să te vadă, îi spuse el.

Uitase complet şi totuşi nu se simţi capabilă să contramandeze şi s-o dezamăgească pe Leila Marriott. Şi apoi, refuza să stea acasă şi să lâncezească.

- Abia aştept şi eu s-o văd, îi spuse ea cu hotărâre.

Se duse şi se înarmă cu toată puterea de care era capabilă, ca să treacă seara. Hugh închiriase o vilă pentru o lună pe malul lacului Como, pentru ca mama lui să se bucure de căldura soarelui italian. Cei doi erau

hotărâţi s-o determine să meargă cu ei.

- Nu-ţi face probleme, Nigel nu va fi acolo, îi promise Hugh.

- Dragul meu, îi zise Leila pe jumătate râzând, pe jumătate cu reproş.

- Hai să luăm lucrurile aşa cum sunt, mamă. Dacă vrem s-o convingem pe Diana să devină un membru al acestei familii, va fi necesar să-l renegăm pe fratele meu mai mic, glumi Hugh.

- Ignoră-l, Leila, îi spuse Diana repede, refuzând să accepte ideea de căsătorie. Nigel este în regulă. Doar trebuie să se mai maturizeze.

- Dar vei veni la lacul Como, nu-i aşa? insistă Hugh.

- Să nu crezi că va trebui să suporţi o invalidă, interveni repede Leila. Infirmiera va avea grijă de mine. Nu voi face pe supraveghetoarea, adăugă ea cu înţeles.

O voiau în familie cu orice preţ, şi-i făcea bine să se simtă dorită. Şi apoi, ideea de a petrece o lună în Italia, pe malul lacului, cu un bărbat care o adora, era plăcută. Şi totuşi...

- Lasă-mă să mă gândesc, se eschivă ea. Voi veni, dacă voi putea să-mi amân unele cazuri.

- Voi încerca să am răbdare, îi răspunse Hugh dezamăgit. Dar vei veni la dineul ăla de caritate cu mine, nu-i aşa?

- Dineu de caritatte?

- Iubito, am ciudata impresie că eşti cu gândul aiurea în seara asta. Mi-am petrecut o jumătate de oră înainte de masă vorbindu-ţi de acest dineu.

- Da, sigur că-mi amintesc, îi zise ea repede. Mi-ar

face mare plăcere să vin.
*
* *

Trecuseră patru zile de când Lee plecase, apoi cinci, şi apoi a şasea. Trecu o săptămână şi ea trebui să înfrunte faptele. Vârtejul de sentimente care o cuprinsese nu avea nici o legătură cu el. El, pur şi simplu petrecuse o seară plăcută. Toată disciplina, care o ajutase atât de bine altădată, trebuia să intre în acţiune acum. La urma urmei era încă o problemă de experienţă, o lecţie de viaţă, care trebuia luată ca atare.

Totuşi durerea şi deziluzia refuzau să fie ignorate atât de uşor şi-i făceau nopţi albe şi zile cenuşii. De asemenea, o făcea nervoasă şi imprevizibilă.

- Dacă aş fi în locul tău aş merge pe vârfuri, mormăi Vita, când Clive veni acasă sâmbătă după-amiază. Este de o veselie teribilă şi asta înseamnă că e în pragul unei crize.

- Stai să vezi când va auzi ce o să-i spun, ripostă Clive.

- Fii atent să nu-ţi învineţească şi celălalt ochi, îl preveni Martin.

Clive se duse spre biroul Dianei şi rămase în prag.

Ea ridică privirea.

- Este important, Clive? îl întrebă ea scurt.

- Depinde cât de mult vrei să ştii ce i s-a întâmplat lui Lee.

- Am crezut că acest subiect este de domeniul trecutului. Eşti hotărât să faci din asta o tragedie romantică, nu-i aşa?

- De fapt chiar a fost aproape o tragedie. în tot acest timp când tu îl bodogăneai cu năduf, el zăcea rănit grav. Totuşi, dacă nu eşti interesată...

Se îndreptă spre scară, dar Diana sărise deja de pe scaun şi străbătu ca un fulger camera. Se albise la faţă.

- Ce vrei să spui cu rănit grav? îl întrebă ea. Clive, asta este o glumă de a ta?

- N-aş numi o împuşcătură în piept o glumă.

- Dar... nu are nimic, zise ea înnebunită. L-am văzut la ştiri mai devreme...

- S-a întâmplat imediat după asta. Unul din arestaţi a reuşit să scape în interiorul secţiei şi a pus mâna pe un pistol. L-au prins din nou, dar nu înainte ca Lee să primească glonţul. Văzu chipul ei livid şi schiţă gestul să-i atingă braţul. E bine, Di, îi spuse el cu blândeţe. Acum este în afara pericolului.

- Unde e?

- La spitalul St. Swithin.

Diana era în hol înainte ca el să termine de vorbit, şi-şi îmbrăca haina. Clive o urmă la uşă, dar când să iasă, ea se opri şi se întoarse spre el.

- Clive, cum ai descoperit toate astea? îl întrebă ea.

- Am sunat la secţie şi am cerut să vorbesc cu el... ceea ce ar fi trebuit să faci *tu.*

Diana se grăbi spre maşină fără să-i răspundă, dar cuvintele lui o urmăriră tot drumul. Doar mândria o oprise să facă prima mişcare şi să ia legătura cu Lee, iar el ar fi putut să moară şi ea să nu aibă habar.

I-a trebuit o jumătate de oră ca să ajungă la spital. Parcă maşina, apoi se grăbi să ajungă la recepţie.

- Unde pot să-l găsesc pe inspectorul detectiv Fortuno? întrebă ea.

Femeia în vârstă de la birou o privi încruntată.

- Sunteţi rudă?

- Sunt avocată, îi răspunse Diana cu multă demnitate. Când femeia o privi cu îndoială, îşi încrucişă degetele pe la spate şi adăugă fără ruşine:

- înţeleg din mesajul pe care mi l-a lăsat că vrea să mă vadă urgent.

- Păi, n-ar trebui... dar dacă este o problemă a poliţiei... camera 15, la etajul doi.

- Mulţumesc.

Diana se grăbi înainte ca cineva s-o mai întrebe ceva.

îşi simţea gâtul uscat, când ajunse la etajul doi. Nu se întâmpla prea des să aibă îndoieli, dar brusc toată încrederea ei o părăsise. Dar dacă el nu voia s-o vadă? La urma urmei, el ar fi putut să-i lase un mesaj şi nu o făcuse. Dar nu putea să mai suporte nici o clipă fără să-l vadă pe Lee, să-l atingă şi se să asigure că el era acolo, să redescopere zâmbetul cald care i se reflecta şi în ochii căprui. Se opri în faţa uşii, trase cu putere aer în piept şi intră.

Avu impresia vagă că în salon erau mai multe persoane, dar nu-i vedea. Singurul lucru clar era Lee sprijinit de mai multe perne, cu chipul palid şi tras dar luminat de bucurie, când o văzu. Deschise braţele şi ea se duse direct acolo.

Capitolul 5

Un timp, buzele Dianei rămaseră unite cu cele ale lui Lee în cel mai împlinit şi totuşi cel mai frustrant sărut de până atunci: împlinit, pentru că Diana era acolo unde inima îi spunea că îi este locul, şi frustrant deoarece nu îndrăznea să-l strângă cu putere în braţe. In acel moment putea să-l ţină cu blândeţe, şi simţi cu tristeţe că Lee slăbise.

- Dragul meu, şopti ea când putu să vorbească. Dacă aş fi ştiut. Cât de rău este?

-Acum mă simt mult mai bine, murmură el, cu ochii strălucitori.

- Nici prin minte nu mi-a trecut că ţi s-a întâmplat ceva rău. Când te-am văzut la ştiri, erai teafăr... Cuvintele i se înecară într-un hohot de plâns.

- Plângi? întrebă el cu blândeţe.

- Nu, îi răspunse ea repede.

- Perfect, nu plângi. Uite, ia batista mea.

- Păi, tu ai face şi un sfânt să plângă, declară ea, ştergându-şi obrajii. Cât de grav este? Arăţi groaznic. Acum că starea de euforie trecuse, îi văzu paloarea şi ochii încercănaţi.

- Ce a fost mai rău a trecut, pe cuvântul meu. Nu-ţi mai face probleme, draga mea. Sunt mai puternic decât arăt.

Diana deveni conştientă că nu erau singuri. întorcându-se, văzu încă trei persoane în cameră. Un bărbat şi o femeie, de aproximativ şaizeci de ani, îi priveau cu un zâmbet încântat pe faţă. Bărbatul era o versiune mai în vârstă a lui Lee, înalt şi subţire, cu un chip oacheş şi expresiv, care probabil că în tinereţe era

foarte chipeş. Femeia era scundă şi grasă, cu părul alb şi ochi iscoditori care o studiau foarte atenţi pe Diana.

- Ei sunt părinţii mei, îi spuse Lee. Au venit tocmai din Italia ca să fie cu mine. Mamă, tată, ea este Diana.

Cei doi schimbară între ei o privire rapidă şi amuzată. Tatăl dădu mâna cu Diana, dar Mama o studie şi apoi comentă:

- Diana? Numele tău este *Diana?*

- Da, confirmă ea, uimită de examenul la care era supusă.

- Am vrut să te întâlnesc, Diana, îi zise mama. Fiul meu ne-a vorbit de tine...

Un hohot de râs se auzi de la femeia, care sta lângă fereastră. Avea în jur de treizeci de ani, o matroană solidă şi frumoasă, cu părul negru.

- Uită-te la el, spuse ea cu voce melodioasă, arătând spre Lee care-şi rotea privirea îngrozit, parcă încercând să găsească un loc unde să se ascundă. A roşit.

- Dă-mi voie să ţi-o prezint pe sora mea Maria, îi spuse Lee, cu toată demnitatea de care era capabil. Nu că aş fi nerăbător s-o prezint, dar înţelegi, am fost legat de ea atâţia ani.

Diana dădu mâna cu Maria, pe care o plăcu imediat.

- Vezi, el a fost inconştient, îi zise Maria Dianei. Şi tot timpul a vorbit despre cineva cu numele Diana. Abia aşteptam să te întâlnim şi să vedem dacă lucrurile pe care le-a spus sunt adevărate.

- Vreau o ceaşcă de cafea, declară mama, făcându-i-se milă de fiul ei. Noi ne ducem la bufet, *toţi,* adăugă ea, luând-o cu hotărâre de braţ pe Maria. Ne întoarcem

mai târziu.

- Mulţumesc, mamă, zise Lee cu voce moale.

Cei trei îşi luară la revedere şi ieşiră, lăsându-i singuri. El îşi deschise braţele din nou.

- S-ar putea să nu avem mult timp. Hai să nu-l pierdem.

Diana îl sărută cu tandreţe. In ciuda slăbiciunii lui, Lee o
îmbrăţişă cu putere, sărutând-o cu pasiune.

- Am visat în fiecare zi că vei veni, şopti el.

- De ce n-ai pus pe cineva să mă sune? îl întrebă ea în grabă.

- Deoarece doctorii mi-au pompat sedative şi am dormit întruna. Visurile mele erau pline de imaginea ta, dar nu-mi puteam aminti numele de famile. Incă nu pot.

- Waldman, îi spuse ea, împingându-l cu blândeţe pe pernă.

El se supuse obosit, ţinând-o de mână.

- Ah, da, Waldman. Eşti cumva rudă cu domnul Justiţie Waldman?

- Sunt nepoata lui, îi răspunse Diana descurajată.

- Deci eşti. Bănuiesc că mi-ai spus. Nu mă privi aşa de îngrozită, iubito. Sunt încă sub efectul calmantelor. In memoria mea există pete albe. Ştiu că sunt îndrăgostit de tine, dar nu-mi pot aminti cum ne-am cunoscut. Nu ştiu de când suntem împreună, ci doar că vom fi împreună toată viaţa. Doar dacă... Incruntă din sprâncene. Ceva în legătură cu tine mă îngrijorează. Ştii despre ce este vorba, nu-i aşa?

- Nu mi-ai spus nimic.

- Nu-i nimic. Nu poate avea prea multă importanţă.

Intinse mâna şi o mângâie uşor pe faţă. Aşadar tu eşti Diana, care mi-a bântuit visele. Mi-a fost teamă că mă voi trezi şi voi afla că nu exişti.

- Şi în tot acest timp mie mi-a fost teamă că am visat ceea ce s-a întâmplat între noi, vorbi ea cu voce uşor răguşită.

- Ah, da, îmi amintesc. Cineva s-a dat la tine şi eu m-am deconspirat ca să te apăr, lucru pe care nici un bun poliţist nu trebuie să-l facă. Şeful meu mi-a tras o săpuneală în legătură cu asta. Vezi ce efect dezastruos ai asupra mea? Şi pe urmă m-ai răpit. Apoi totul e în ceaţă, cu excepţia faptului că m-ai sărutat şi că ai un peştişor auriu pe nume John Wayne. Se încruntă din nou. Sau poate că pe mine mă cheamă John Wayne, şi ai sărutat peştişorul.

Spre uşurarea ei, sosi infirmeiera.

- Cred că ar trebui să vă odihniţi acum, inspectore, îi spuse aceasta. Pentru un timp n-ar trebui să discutaţi probleme de poliţie.

- Poliţie...?

- Am explicat la recepţie că sunt avocată, îl întrerupse Diana grăbită. Şi despre mesajul pe care mi l-ai lăsat pe robot, ca să vin aici.

Ochii lui Lee sclipiră poznaş.

- Ah, ăsta este un alt lucru pe care l-am uitat. Poţi să pleci, domnişoară avocat. Nu sunt destul de refăcut.

Părinţii şi sora lui venriă să-şi ia rămas-bun. Diana ieşi pe coridor, epuizată de emoţii. Chipul palid şi suferinţa lui îi frânseseră inima. Un val de dragoste grijulie o cuprinse dintr-o dată. Işi controlase impulsurile întotdeauna, dar era şocată realizând cât

de des controlul, pe care-l stăpânise perfect până atunci, îi dispărea în compania lui Lee.

Trecură vreo două ore până când se simţi în stare să se întoarcă acasă şi să dea ochii cu ceilalţi. Când sosi, toţi erau în bucătărie. Martin frunzărea un catalog cu unelte de grădinărit,
Vita făcea pateuri, iar Clive stăteaa cu nasul în cărţile lui. Când ea intră, îşi ridicară privirile de la treburile lor şi se uitară la ea cu o indiferenţă studiată. Diana se aştepta la întrebări.

- Hugh te-a sunat de cinci ori în seara asta, îi comunică în schimb Vita. Ceva în legătură cu o cină de binefacere, la care trebuia să mergeţi împreună.

- Ah, da! şopti Diana, trezindu-se brusc la realitate. Am uitat complet. Ce i-ai spus?

- Doar că ai fost solicitată urgent în altă parte, îi spuse Clive. Vita a fost foarte diplomată. A zis că-l suni imediat ce te întorci.

Cu un sentiment de vinovăţie în suflet, Diana îl sună pe Hugh. Nu se simţea în stare să-i mărturisească adevărul, aşa că inventă ceva în legătură cu un client şi o consultaţie urgentă, dar îşi dădu seama până la urmă că Hugh nu a crezut o iotă. Oricum, i-a acceptat scuzele, mai mult mâhnit decât furios.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine zilele astea, Diana, se limită el să comenteze. Tu, *niciodată* nu ai uitat de astfel de lucruri, chiar când aveai vreo urgenţă.

- Ştiu, dar de data asta am uitat, îi zise ea cu umilinţă. îmi pare rău, Hugh.

închise telefonul şi se întoarse, găsindu-i pe ceilalţi adunaţi în jurul ei, privind-o, dar nici unul nu scoase un cuvânt. Tăcerea era mormântală.

- Am fost să-l văd pe Lee, le explică ea. A fost rănit destul de grav, dar se va face bine. Sincer, nu ştiu de ce aţi fost atât de îngrijoraţi.

Capitolul 6

- Tu şi familia ta veţi sta la mine o perioadă, îi spuse Diana Mariei în timp ce se îndreptau spre spital.

- Eşti foarte drăguţă, dar nu te vom stânjeni?

- Absolut deloc. Casa este foarte mare.

Se grăbiră spre salonul lui Lee. Mama şi tatăl lui ridicară privirile repede când ele intrară în cameră.

- O să-i iau la mine acasă, îi şopti Diana lui Lee îmbrăţişându-l. Este destul de aproape de spital.

Lee o privi uimit.

- Acasă? Vrei să spui la conac?

- Da, desigur. Ai văzut cât de mare este casa. De ce te uiţi aşa? Am crezut că vei fi mulţumit.

- Sunt... adică îţi sunt recunoscător pentru ceea ce faci... Lee se opri, stânjenit de o senzaţie neplăcută că nu se putea explica.

Ştia doar că era împotriva ideii ca părinţii lui să fie luaţi sub aripa protectoare a Dianei şi asta îl şoca, mai ales că ea era atât de minunată.

Sunt un nemernic nerecunoscător, se dojeni el în sinea lui. Dar aş dori ca asta să nu se întâmple.

- Sigur că sunt mulţumit, draga mea. îi zise el cu hotărâre. Sunt încântat. Singura mea problemă este că o să-ţi fiu atât de îndatorat încât nu ştiu pe unde o să mai scot cămaşa.

- Dar eu nu văd asta ca o favoare, îi zise ea uimită.

Se întreba de ce nu putea înţelege asta, adică faptul că făcea totul pentru el din plăcere, că se simţea aproape de el. Oare el gândea la fel? O săptămână, în stare de inconştienţă, o chemase încontinuu. Asta

trebuia să însemne ceva. Dar un fior de dezamăgire îi cuprinse iniima.

Maria le explica părinţilor ei noul aranjament. Mama era veselă, dar nu foarte surprinsă. Se părea că deja o considera pe Diana ca făcând parte din familie.

- Nu-ţi vom face probleme, îi promise ea. Vom avea grijă de casă şi vom găti.

- Păi o să aveţi de furcă, deoarece Vita se va supăra, le spuse Diana zâmbind.

- Vita? se bâlbâi mama neliniştită. Probabil că este mătuşa ta sau vara ta, care are grijă de casă când tu eşti plecată la slujbă?

- Păi, ea are grijă de mine, dar nu suntem rude. Este doar o prietenă. La fel şi Martin, care vede de grădină.

- Familia ta nu se ocupă de astfel de lucruri? o întrebă mama, uimită.

- Nu am familie, le spuse Diana.

Mama îi răspunse cu simpatie, strângând-o cu putere în braţe.

- Acum ai, îi zise ea.

Apoi începu să-i împingă pe ceilalţi doi spre uşă, anunţând cu o voce insinuantă:

- Este timpul să mergem la bufet.

Maria şi tatăl ei schimbară o privire complice, zâmbind cu gura până la urechi şi o urmară afară din cameră fără să zică nimic, lăsându-i pe Diana şi Lee stânjeniţi.

- Mama a vrut să fie discretă, îi mărturisi el cu un zâmbet. Ce pot să-ţi spun? Fără tine ar fi fost pierduţi.

- Nu spune nimic. Sărută-mă, îl rugă ea.

Când putură vorbi din nou, el respira întretăiat.

- Aş vrea să fiu o muscă şi să asist la întâlnirea dintre mama şi Vita.

- Da, înţeleg ce vrei să spui, zise ea zâmbind. îmi face plăcere să le am pe amândouă.

- Ai grijă. Te-ai mai putea trezi cu încă trei locatari permanenţi în casă. Şi atunci va trebui să mă mut şi eu acolo.

- Este o casă mare, îi zise ea.

Era o glumă, dar gândul că Lee ar putea sta acolo avea un farmec aparte. Dar el nu mai zise nimic.

în aceeaşi seară, ea conduse familia lui Lee la conac.

Din momentul în care au ajuns, era clar că Vita se va comporta foarte bine. îşi aranjase ţinuta, prezentând cu o mină deosebit de gravă camerele pe care urmau să le ocupe, pline cu flori de primăvară, luminoase şi confortabile. Singurul moment de stânjeneală a fost creat de Fang, care se strecurase în camera părinţilor lui Lee şi se întinsese cât era de mare pe pat. încercările Vitei de a-l da jos au fost zadarnice şi doar comanda venită din partea Dianei a reuşit să-l urnească de acolo.

- Imi cer scuze pentru comportament, interveni Vita cu o politeţe care-i dovedi Dianei că ea îşi măsura fiecare cuvânt.

Se întrebă uimită dacă nu cumva prietena ei mai în vârstă nu avea însuşiri telepatice, şi îi înţelesese temerile ei.

Habar nu avea de instrucţiunile lui Martin.

- Este important pentru Di, o instruise el.

- Nu trebuie să-mi spui mie cât de important este faptul că *părinţii lui* vin să stea aici, se arătase Vita ofensată. Ce ai zice dacă ai aduce mai puţin noroi pe cizme din grădină?

Când mai târziu Diana se duse să vadă ce fac, o găsi pe Maria ajutându-i la despachetat. Pe noptieră era o fotografie înrămată a unui băiat şi a unei fete, amândoi în jur de cincisprezece ani şi semănând izbitor cu Lee. Mama îi explică Dianei că cei doi erau Antonia şi Carlo.

- Probabil că ţi-e tare dor de ei, îi spuse Diana zâmbind.

- Acum stau împreună cu fratele meu, îi zise mama. Sunt pe mâini bune, dar... da, mi-e dor de ei.

- Bănuiesc că ţi-ar face plăcere să le telefonezi şi să le spui că v-aţi mutat.

Spre surpriza ei, părinţii lui Lee se arătară stânjeniţi şi mama o privi necăjită pe Maria, care se părea că era purtătorul de cuvânt al familiei.

- Un astfel de telefon este scump şi acum nu avem bani, îi explică Maria.

- Dă-mi numărul şi plătesc eu, îi zise Diana cu hotărâre.

Câteva minute mai târziu obţinu legătura şi mama flecărea veselă cu Antonia. După ce închise, o îmbrăţişă cu putere pe Diana, după care năvăli în bucătărie şi ceru să i se dea şi ei ceva de făcut.

în timpul mesei atmosfera a fost relaxată. Mama şi Vita au recunoscut că sunt o echipă în bucătărie, şi după ce au făcut schimb de reţete lângă o sticlă de vin,

mama se relaxase destul ca s-o asculte pe Vita relatând episodul cu închisoarea şi s-o compătimească. Tatăl lui Lee şi Martin şi-au găsit un subiect comun: fotbalul. Clive a încercat să flirteze cu Maria, dar aceasta l-a respins cu hotărâre, pretinzând că discuta cu Diana, pe care o privea deja ca pe o viitoare soră.

- Sper că nu te vom deranja mult timp, îi zise ea.

- Nu este nici un deranj. îmi face plăcere să vă am aici, îi răspunse Diana cu sinceritate.

- Ne-ai ajutat de atâtea ori. Acum, că Lee este în afara pericolului, trebuie să mă întorc la bărbatul meu. Mama şi tata trebuie să se întoarcă la Antonia şi Carlo. Acum cred că vor fi mult mai liniştiţi, deoarece îl lăsăm pe Lee pe mâinile tale. Chipul i se însenină. Acum îţi voi spune ce a zis el despre tine.

- Da, ce a spus? o întrebă repede Diana.

- A spus că eşti un omorâtor de dragoni. Cu cât găseşti mai mulţi dragoni, cu atât eşti mai mulţumită. Şi îmi dau seama că este adevărat, îţi place să ai grijă de oameni. O îmbrăţişă pe Diana. îmi va face plăcere să te am ca soră.

- Păi... nu ştiu, zise Diana stânjentiă.

Maria râse de stânjeneala ei.

- Dar *eu* ştiu.

In timp ce se îndrepta spre dormitor în seara aceea, Diana se opri pe coridor şi ascultă discuţiile despre ea, purtate cu voce joasă.

Işi amintea că în copilărie casa i se părea imensă şi rece. Scările se întindeau enorm de mult în întuneric. De fapt, ele duceau doar până la camera mică din colţul

casei, care devenise camera ei.

La paisprezece ani îl convinsese pe bunicul ei să-i schimbe camera, spunându-i că avea nevoie de mai mult spaţiu. Dar adevăratul motiv fusese că-i displăcea camera din colţ şi amintirile ei. Chiar şi acum avea impresia că numai o linie subţire o despărţea de neliniştea copilăriei.

Dintr-un impuls, străbătu coridorul spre vechea ei cameră. Era prima oară după ani de zile când intra acolo. Arăta mohorâtă, patul fusese strâns, pereţii păreau goi fără tablouri, dar chiar când fusese aranjată şi plină cu lucrurile ei personale, nu-i păstrase o amintire prea plăcută. Păşi în cameră şi se îndreptă spre fereastră. Era aşa cum îşi amintea. Jgheabul gros, prin care se scurgea apa de pe acoperiş, ajungea până la ramurile copacului. Era uşor să cobori pe acolo, aşa cum descoperise Diana la vârsta de zece ani, în noaptea aceea când fugise de acasă.

Nimeni nu ştiuse că fugise. Câteva ore mai târziu se întorsese aşa cum venise, băgându-se tăcută în pat şi zăcând acolo rece ca o statuie, urând lumea pentru trădarea suferită, dar refuzând să-şi manifeste durerea prin lacrimi. De atunci plânsese foarte rar.

Undeva, în spatele ei, auzi râsete venind din camera mamei lui Lee. Ieşi, închizând uşa acelor amintiri triste, apoi se grăbi spre camera părinţilor lui Lee, unde din nou Fang se lungise pe unul din paturi, rezistând eforturilor combinate ale Mariei, ale lui Clive şi ale tatălui de a-l da jos de acolo.

- Afară! ordonă ea şi câinele dispăru.

Printre strigăte şi gesticulând, mama îi povesti cum îl găsiseră întins pe pat şi, în râsul general, Diana descoperi că amintirile din camera mică din colţ dispăreau încet, până când începu să creadă că visase.

* * *

Nu-l mai văzu pe Lee până a doua zi seara. Familia o salută ca pe un prieten vechi atunci când sosi la spital, şi imediat mama o anunţă cu voce hotărâtă că familia se duce la bufet să bea o cafea. De îndată ce uşa se închise, Diana şi Lee izbucniră în râs.

- Săracul tata! hohoti Lee. Urăşte bufetele şi pur şi simplu trebuie să-l târăşti până acolo.

- îmi plac mult părinţii tăi, îi spuse Diana cu sinceritate. Dimineaţa, Vita mi-a spus că a găsit paturile din dormitorul lor lipite unul de altul. S-au scuzat că i-au stricat aranjamentul, dar ei nu pot dormi separat.

- Sigur. Sunt italieni. Noi nu credem în atitudinea rece a englezilor, în legătură cu dormitoarele separate. Cei căsătoriţi dorm împreună.

- Cum te simţi acum?

- Mult mai bine.

- Bine, deoarece am ceva de discutat cu tine şi vreau să mă lămureşti. Lee se prefăcu îngrozit. Cum ai îndrăznit să-l pui pe Clive să mă urmărească?

Lee se strâmbă.

- Ce naiba i-a venit să-ţi spună aşa ceva?

- Nu prea a avut încotro, după croşeul lui Gavin.

Ii povesti cum Clive o urmărise şi din acest motiv avusese de suferit. Lee rânji.

- Va trebui să discut cu el. Haide, n-am făcut ceva aşa de groaznic.

- I-ai spus că îmi place să fac pe şefa.

- N-am spus chiar că faci pe şefa, se eschivă el. Acum termină şi sărută-mă.

Când vizita luă sfârşit, familia se întoarse să-i ureze noapte bună. In timpul acesta apăru o soră, care-i privi cu reproş.

- Inspectore, n-ar trebui să fie aici atâta lume, îi zise ea. Nu vă face bine.

- Tocmai plecam, zise repede Diana.

Lee strânse din dinţi, frustrat.

- Abia aştept să plec de aici.

Diana dădu din cap cu simpatie.

- Da, dacă eşti o persoană obişnuită să dai ordine, este mai greu să le primeşti.

El se uită urât la ea.

- Au hotărât să mă trimită într-un sanatoriu pentru convalescenţă, o lună de zile, mârâi el.

- Păi asta n-ar trebui să fie aşa de rău, îi zise Diana.

- Habar n-ai despre ce este vorba. Este jumătate sanatoriu, jumătate azil. Va trebui să-mi petrec timpul stând „relaxat” pe terasă, jucând scrabble cu vreun colonel în retragere. Simt că înnebunesc.

- Atunci nu te duce, îi spuse Diana.

- Uşor de spus, dar nu mă vor lăsa să plec de aici până când nu vor fi siguri că voi avea parte de o îngrijire atentă.

- Şi au drepate, declară mama lui. Nu trebuie să te întorci la muncă decât după ce te-ai vindecat complet.

- Mamă, nu mai am zece ani!

- Nu, dar te porţi ca unul de zece ani.

- De fapt nu este nevoie să joci scrabble cu un colonel în retagere, zise Diana dintr-o dată. Ştiu unde poţi fi îngrijit cu atenţie, fără să mergi la sanatoriu.

- Unde? Unde? o întrebă imediat Lee.

- Nici nu mai trebuie să întrebi. Chiar tu mi-ai dat ideea. Vino la conac.

- Ah, nu, Di, nici nu se discută. Am profitat destul de tine.

- Dar este soluţia ideală. Vita se va bucura să te îngrijească.

- Vita asta este o femeie foarte bună, îi mărturisi mama.

- Este o femeie extraordinară, fu de acord Lee, dar nu vreau să fiu îngrijit de ea sau de altcineva.

- Cineva trebuie să aibă grijă de tine, insistă Diana. Fie eu sau Vita, fie sanatoriul.

Lee gemu. O parte din el nu dorea ca Diana să-l vadă neajutorat, dar celalată parte se gândea că astfel ar fi cu ea în fiecare zi.

Dar hotărârea definitivă veni din parte mamei.

- Dacă ştim că vei fi bine îngrijit, ne vom putea întoarce la ceilalţi copii, îi spuse ea. Ar trebui să fiu împreună cu Antonia. A început să iasă cu un băiat care nu-mi place.

- La vârsta ei? întrebă Lee scandalizat.

Maria chicoti amuzată.

- Când erai la vârsta ei, tu deja...

- Da, mă rog, lasă asta, o întrerupse repede Lee.

Mamă, desigur, trebuie să te întorci la copii.

- Aşadar, totul este aranjat. O sărută cu zgomot pe Diana. Dacă tu o să ai grijă de Lee al meu, va trebui să-ţi fac o listă cu ce-i place şi ce nu, ca să ştii...

- Nu este nevoie să ştie toate astea, mârâi Lee.

- Ha! Auzi la el. La nunta ta voi plânge, dar nu de bucurie, ci de surpriză că s-a găsit o femeie bună care să te ia de bărbat.

*
* *

Următoarea sarcină a Dianei, şi cea mai grea, a fost să-i explice lui Hugh că nu putea merge la Lacul Como. Intr-o seară îl întâlni într-un bar, sperând să-i spună cât mai delicat posibil acest lucru, dar trebuia să-i ascundă adevăratul motiv, deoarece vraja care-i cuprinsese pe ea şi pe Lee era prea peţioasă pentru a fi descrisă în cuvinte.

- Nu cred că ar fi cinstit faţă de Leila să-i dau false speranţe, îi zise cu blândeţe.

- Ăsta este felul tău de a-mi spune că nu te vei mărita cu mine? o întrebă Hugh.

- Presupun că da. Hugh dragă, n-ar fi mers. Dacă aş fi simţit că doream să mă căsătoresc, n-ar fi trebuit să mă gândesc atât de mult. M-a frământat mult acest gând, deoarece eşti atât de potrivit.

Zâmbetul strâmb dădea impresia că râdea de ea însăşi.

- Am crezut că ţii la mine, Diana, zise el morocănos, fără s-o privească.

- Ţin, dar nu cum vrei tu. Am crezut că felul în care ţin la tine va fi suficient, dar nu este. Ar fi trebuit să-mi

dau seama.

- Se pare că eu sunt cel care nu te-a cunoscut, zise el ţeapăn. întotdeauna ai fost atât de stăpână pe tine şi de sensibilă. Acum îmi spui că te-ai îndrăgostit de cineva care nu este *potrivit* pentru tine.

- Ba n-am zis deloc, protestă ea consternată.

- Dă-mi voie să cred că am ceva simţ de observaţie, draga mea. Când o femeie începe să spună că o dată s-a gândit că a ţine la cineva era destul dar acum ştie că nu este aşa, înseamnă că s-a îndrăgostit. Diana rămase tăcută, incapabilă să-i răspundă, şi Hugh insistă. El nu este potrivit pentru tine, nu-i aşa?

- Nu ştiu cum este, zău, zise ea încet. Doar că... Reveni cu picioarele pe pământ, ca să descopere că ţinea mâna pe inimă, într-un gest inconştient dar pe care Hugh nu-l putea ignora.

- înţeleg ce este, zise el. Nu e ceva neobişnuit ca o femeie foarte sensibilă să dea câteodată cu bâta-n baltă. Te-ai îndrăgostit de un vagabond de la refugiu, nu-i aşa?

Spre dezamăgirea sa, Diana nu-şi putu reţine un oftat când realiză cât de aproape de adevăr ajunsese Hugh. Era mulţumită că era semiîntuneric şi el nu putea să-i vadă obrajii în flăcări.

- Ei bine, te las să-ţi satisfaci micul tău capriciu, draga mea, îi zise Hugh. Eu pot să fiu răbdător.

- Vrei să spui că mă vei accepta, după *micul meu capriciu?* îl întrebă ea curioasă.

- Tu singură ai spus că *ne potrivim.* O dată ai spus că ăsta este primul lucru care contează într-o căsătorie.

- Am zis eu? Da, presupun că am spus-o.

- Când îţi vei veni în fire, eu voi fi acolo, aşteptându-te.

- Nu mă aştepta, Hugh, îi zise ea ridicându-se şi pregătindu-se să plece. Nu mă voi întoarce.

Aşa cum presupusese, Vita a fost încântată la ideea că Lee va sta cu ei. Ascultase solemn toate instrucţiunile pe care mama i le dăduse şi promisese să fie o a doua mamă pentru el. Familia Fortuno se întorsese în Italia cu sufletul împăcat, condusă la aeroport de Diana.

Venise vara şi tribunalul intră în vacanţă. Acum Diana avea timp liber pe care putea să-l petreacă împreună cu Lee. Se întoarse acasă de la aeroport, într-o stare de fericire pe care n-o cunoscuse decât de puţine ori în viaţa ei. Incepu să murmure aceste ocazii: trecerea examenelor „Magna cum laudae“, când a fost primită în barou, când a câştigat primul caz.

De fiecare dată bunicul ei o scosese în oraş la restaurant, câteodată prezentând-o colegilor lui cu multă mândrie. O lăuda în felul lui solemn şi ea simţea o imensă satisfacţie deoarece era apreciată după standardele lui, care erau foarte înalte. Acum descoperi că această satisfacţie pălea în faţa fericirii la gândul că va fi cu Lee.

Dormitorul lui fusese aranjat la parter, iar uşile dădeau spre grădina mare. Două zile mai târziu, o ambulanţă îl aduse pe Lee la conac.

Se deplasă hotărât pe picioarele lui, dar efortul îl stoarse de putere şi când Vita insistă să se odihnească,

el nu se opuse.

în următoarele zile începu să mai prindă puteri şi să stea tot mai mult în bucătărie, ajutând-o pe Vita să cureţe cartofi sau învăţând-o reţete italieneşti. Dar obosea repede şi atunci obişnuia să-şi petreacă după-amiaza stând la umbră în grădină.

Deveni repede obiectul interesului celor trei copii din vecini. Grădina lor era puţin mai mică şi le făcea o mare plăcere să sară gardul în grădina Dianei şi să se joace acolo. Ea n-ar fi zis nimic, dar Martin se burzuluia şi gemea cu amărăciune când vedea dezastrul din straturile de legume şi flori.

Dar Lee era o atracţie prea mare, care învingea teama faţă de Martin. Printr-un telefon fără fir misterios, copiii au aflat curând că el era un ofiţer de poliţie rănit de criminali. Când apărea în grădină se grăbeau să vină şi-i cereau să le spună o grămadă de poveşti cu criminali; cu cât erau mai îngrozitoare, cu atât mai bine. Spre amuzamentul Dianei, se părea că lui Lee îi făcea plăcere să-i distreze şi poveştile lui erau cât mai teribile posibil.

- Sunt sigură că nu este bine pentru ei să asculte astfel de grozăvii, chicoti Diana într-o seară în timp ce lenevea fericită în braţele lui, în timp ce se legăneau într-un balansoar de grădină.

- Prostii, zise el vesel. Copiii sunt nişte adevăraţi vampiri. Şi apoi, nu prea cred în ele. Scot părţile tulburătoare şi inventez o grămadă de cadavre.

- Şi cadavrele nu sunt tulburătoare?

- Nu atât ca minciuna şi cruzimea, îi spuse el

gânditor. Când vezi femei în vârstă bătute pentru câţiva bănuţi sau doar pentru plăcerea de a bate... *asta* este tulburător. Vezi feţele pline de vânătăi oribile, şi privirile pline de uimire pentru că nu înţeleg cum de a putut să li se întâmple aşa ceva tocmai lor... apoi trebuie să-l prinzi pe nemernic şi să te porţi cu mănuşi cu el... Se opri brusc şi se cutremură.

- Apoi, ce? îl întrebă Diana, încruntându-se.

- Atunci, câteodată doresc să pot să-mi scot mănuşile şi să le arăt cum este să fii lovit, termină Lee. Astea sunt cazurile pe care nu le descriu copiilor niciodată. Doar genul „poc - ai murit” este un joc inofensiv.

- Ti-ai scos vreodată mănuşile? îl întrebă Diana după o scurtă ezitare.

Lee ridică din umeri.

- O dată mi-am pierdut cumpătul cu un nemernic care a lovit un bătrân în cap. Ştia că era în siguranţă. Singura martoră era soţia victimei, care era prea speriată ca să-l poată vedea bine. Stătea, acolo în secţia de poliţie, râzând la mine. Am văzut roşu în faţa ochilor şi l-am pocnit. Era doar un laş şi a fost destul ca să se sperie. A recunoscut totul dar apoi şi-a angajat un avocat specializat în cazuri de brutalitate a poliţiei. Cazul a fost judecat, oficial am fost mustrat, iar pe de altă parte el a fost eliberat şi poate să le dea în cap altora. O văzu încruntată şi zise cu hotărâre: Singurul lucru de care mi-e ruşine este faptul că el a fost lăsat în libertate. Hai să nu mai discutăm. Niciodată nu vom fi de acord în această direcţie.

- Deoarece eu sunt genul de avocat pe care tu nu-l poţi suferi? întrebă ea. Genul care crede că „toţi poliţiştii sunt porci şi toţi hoţii sunt sfinţi”?

- N-aş zice chiar aşa, începu el.

- Dar aşa ai susţinut când ne-am întâlnit prima oară, îi reaminti ea. M-ai acuzat că vreau să te apăr deoarece aveai vânătăi şi aş fi putut să folosesc asta ca semn al brutalităţii poliţiei.

- Păi, sunt vreo câţiva avocaţi care se potrivesc acestei descrieri, zise el stânjenit. Mi-am dat seama că tu eşti o persoană puţin mai complicată. Şi apoi, eu încercam să scap de tine. Am ştiut că aduci necazuri.

El îşi încordă braţul şi o trase mai aproape. Diana îl sărută cu blândeţe, apoi cu pasiune când simţi răspunsul lui. Apoi, fără tragere de inimă, se retrase din îmbrăţişarea lui, deşi dorea mai mult.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el, uşor amuzat.Ţi-e teamă că o să leşin?

- Cam aşa ceva, îi zise ea cu o voce uşor tremurată.

El oftă.

- îmi dau seama că perioada de convalescenţă ne va pune la grea încercare pe amândoi. Sper că nu-ţi pare rău că m-ai adus aici, nu-i aşa?

- Da şi nu, îi răspunse ea gânditoare. Cred că este timpul să mergem să luăm masa.

- Nu cred că Martin va vorbi cu mine. Unul dintre copii a dat cu mingea în mijlocul stratului cu salată, în această după-amiază. M-am oferit să plătesc stricăciunile, dar nu cred că l-am îmbunat.

- Nu cred. Salatele alea sunt mândria lui. Vita îţi dă

posibilitatea să iei masa în pat. De ce nu, în seara asta?

- Nu mă mai proteja. Voi înfrunta mânia lui Martin.

Vita făcuse o salată extraordinară, la care adăugase nişte condimente culese din reţetele italieneşti ale lui Lee. Toată lumea o savură dar Martin nu se putu abţine şi observă întunecat că ar mai fi trebuit puţină salată verde.

- Dar mi-e teamă că anul ăsta nu prea vom avea salată verde, adăugă el aruncând o privire încruntată spre vinovat.

- Vrei să mă sinucid acum, sau o lăsăm pe mai târziu? întrebă Lee cu o figură inocentă.

- Ia terminaţi! porunci Vita. Amândoi.

- Acum încep să pricep de ce te-ai înţeles aşa de bine cu mama, îi zise Lee. Eşti exact ca ea.

- Atunci tratează-mă cu mai mult respect, îi sugeră Vita.

Dintr-o dată chipul lui Lee deveni cenuşiu şi toată puterea
din lume n-ar fi putut să-l oprească să închidă ochii în timp ce era cuprins de slăbiciune.

- Cred că este mai bine să mă duc în pat, zise el.

Diana se ridică repede să-l ajute, dar în acelaşi timp Clive îi oferi braţul şi Lee îl acceptă.

- Oricum îţi mulţumesc, draga mea, îndulci el respingerea.

- N-am crezut cu adevărat, ceea ce am spus, declară brusc Martin.

- Te cred, îi răspunse Lee punând mâna pe umărul lui, înainte de a se lăsa ajutat de Clive.

Peste o jumătate de oră, când Diana se uită în camera lui Lee, el dormea profund. Incă arăta extenuat şi ea se hotărî să nu-l lase să se obosească prea mult în următoarele zile.

Capitolul 1

Dar hotărârea Dianei de a-l proteja se lovea de încăpăţânarea lui de a nu se „lăsa cocoloşit.” Erau certuri frecvente, dar până la urmă totul se termina cu o îmbrăţişare.

Diana realiză că Lee se refăcea repede, deoarece îmbrăţişările deveneau din ce în ce mai puternice şi sărutările tot mai pasionate.

într-una din zile se duse la el acasă, să-i ia corespondenţa. Se oferise pentru treaba asta deoarece dorea foarte mult să vadă unde locuia. Avea un apartament mic, ordonat, mobilat auster. Atmosfera ar fi fost rece dacă n-ar fi existat o mulţime de fotografii cu membrii familiei. Dormitorul era mic, cu un pat îngust, un dulap, câteva cărţi şi portrete de familie. Le studie şi văzu o mulţime de chipuri care probabil că erau fraţi, surori, părinţi, bunici şi nepoţi. Maria era acolo cu soţul ei Giorgio şi o altă grămadă de chipuri, care probabil că reprezentau familia lui Giorgio.

Pe noptiera de lângă patul lui Lee descoperi o agendă pe care scria „Zile de naştere”. Deschizând-o văzu că era un jurnal care cuprindea zilele de naştere ale tuturor membrilor familiei, plus însemnări care arătau vârsta lor în anul acela. Fascinată, îi numără şi văzu că erau 150 de persoane. Se aşeză pe pat, uluită dar şi plăcut surprinsă de o familie atât de unită.

Se îndreptă spre casă dorind să discute cu Lee, dar când intră pe alee, gemu când văzu parcată maşina lui Hugh. Intră grăbită, dar Clive o aştepta în hol şi duse degetul la buze.

- Pe aici, şopti el. Şi nu scoate nici un sunet.

O conduse în camera lui Lee, unde uşile spre grădină erau deschise. Martin şi Vita erau acolo, privind ca doi copii fericiţi, şi-i făcură semn să se apropie, dar în acelaşi timp o îndemnară să nu facă zgomot.

- Acolo, şopti Vita, arătând spre leagăn.

Lee era întins şi-l asculta pe Hugh care-i vorbea cu un ton superior.

- Sper că-ţi dai seama cât de norocos eşti, tinere, spuse Hugh.

- Domnişoara Waldman a fost foarte bună cu mine, zise Lee cu o voce umilă, spre mirarea Dianei.

- Domnişoara Waldman este foarte bună cu o mulţime de oameni şi ar trebui să fie cu băgare de seamă. Adună toţi vagabonzii de la refugiu, apoi îi aduce acasă, unde aceştia profită de bunătatea ei.

- De cine vorbeşte ăsta? răbufni Martin. Dacă aş fi cu zece ani mai tânăr, i-aş arăta eu vagabonzi!

- Nu cred că profit de bunătatea ei, domnule, răspunse Lee cu aceeaşi voce umilă.

- Uiţi că se întâmplă să ştiu că eşti un escroc mărunt. întâi te-am văzut în boxa acuzaţilor, unde de fapt este locul tău. Dar bănuiesc că domnişoara Waldman te-a scos de acolo. Este specializată în cazuri fără speranţă.

- Nu, sir, n-aş putea s-o las să mă ajute, nedorind să abuzez de bunătatea ei.

Diana râse la auzul glumei lui Lee.

- Dar nici chiar Hugh nu va înghiţi aşa ceva, zise

Diana încet.

- Pui pariu? murmură Vita.

Şi avu deptate.

- îmi pare bine că ai atâta decenţă. Nu ai făcut o figură prea bună în acea zi, pot să-ţi spun.

- Nu, sir, şi judecătorul a crezut la fel. M-a trimis la închisoare pentru trei luni, dar am ieşit mai repede pentru bună purtare, adăugă Lee repede, ca şi cum ar fi vrut să-şi îmbuneze acuzatorul. înţelegeţi că am învăţat lecţia.

- Dacă vrei să ştii părerea mea, singura lecţie pe care ai învăţat-o a fost cum să trăieşti pe spinarea unei femei naive.

- Ce obrăznicie! exclamă Diana.

Lângă ea, Vita, Martin şi Clive se distrau în tăcere, râzând pe înfundate.

- Domnişoara Waldman m-a salvat, explică Lee. S-a gândit că pot fi recuperat.

- Şi tu i-ai răsplătit încrederea zăcând în grădina ei ca şi cum nu ai avea nimic mai bun de făcut, mârâi Hugh. Stai tolănit acolo, când eu vorbesc cu tine. Scoală-te, omule!

înainte ca cei care priveau să realizeze ce se va întâmpla, se aplecă şi apucându-l de haine pe Lee, îl ridică în picioare. îngrozită, Diana traversă în fugă peluza.

- Opreşte-te, Hugh! Este rănit.

Dar nu era nevoie s-o spună. Mişcarea descheiase cămaşa lui Lee, lăsând la vedere rana roşie şi urâtă de pe piept, de pe care bandajul fusese recent îndepărtat.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Diana, îi zise Lee exasperat. Nu te mai purta ca mama. Sunt destul de puternic ca să-l apuc pe idiotul ăsta de curea şi să-l atârn de cel mai apropiat copac. Şi ca să fiu cinstit, sunt destul de tentat s-o fac.

- Hugh, îi spuse ea, văzând că era gata să explodeze. Nu ştiu ce ţi-a spus Lee, dar...

- Nu i-am spus nimic. El a venit aici şi pur şi simplu şi-a închipuit tot ce poate fi mai rău.

- Ei bine, n-ai nici un drept s-o faci, îl informă Diana pe Hugh.

- Uiţi, draga mea, că atunci când l-am întâlnit prima oară, era în boxă.

- La fel ca şi fratele tău, îi reaminti ea cu răceală. Aşa că să nu mai vorbim de asta.

Hugh o privi încruntat, dar refuză să se lase convins.

- Natural, îmi pare rău, dacă i-am agravat rana...

- N-ai făcut-o, îl linişti repede Lee. Nu-i băga asta în cap, pentru numele lui Dumnezeu!

- ... iar rana a fost căpătată în împrejurări dubioase, nu am nici o îndoială.

- Când cineva este împuşcat în piept, de obicei împrejurările sunt dubioase, observă Lee, cu blândeţe.

- Exact ce am spus şi eu.

- De fapt am fost împuşcat de un vânzător de droguri.

- Vezi! Ti-am spus! explodă Hugh. Recunoaşte! Ce vrei mai mult ca să-ţi dai seama de situaţie?

- Hugh, te rog să pleci, şi nu mai spune prostii. Lee

este poliţist. Ar fi trebuit să-ţi spună asta.

- De ce? întrebă Lee. Dacă vrea să se dea în stambă, eu nu-l opresc.

- Iubitule, te rog să ai grijă de tine cum trebuie, îl imploră ea. Cred că mai bine am chema doctorul.

- Dacă o faci, plec de aici şi nu mă mai întorc, declară el încăpăţânat.

Hugh o privi printre gene.

- Iubitule... repetă el. Vrei să spui că... ăsta...?

- Da, Hugh, el este.

Hugh trase cu putere aer în piept.

- Am venit aici, deoarece eram îngrijorat din cauza ta. Se pare că am avut dreptate. Nici o clipă n-aş fi crezut că tu ţi-ai putea pierde capul.

- Nici eu n-aş fi crezut, recunoscu ea. Dar mi-e teamă că aşa s-a întâmplat.

Hugh se întoase spre Lee privindu-l încruntat, dar acesta se uita la Diana.

- Acum plec, zise el. Dar nu las lucrurile aşa. Mă voi întoarce.

- Nu are rost Hugh, îi spuse Diana. Nu încerca să mă salvezi. Mi-e teamă că pentru mine nu mai sunt speranţe.

- Sunt sigur că ştii drumul spre ieşire, îi spuse Lee, mieros. Nu risca să rămâi la masă. Nu răspund pentru ce ţi-ar putea pune Vita în mâncare.

Hugh se întoarse şi se îndreptă spre ieşire.

- N-a fost frumos din partea ta să râzi de el, îi reproşă Diana cu severitate.

- N-am putut să rezist. Şi nu-mi pare rău. Am aflat

câteva lucruri pe care nu le-aş fi putut afla altfel.

- Cum ar fi? îl întrebă ea, întâlnindu-i privirea.

- Cum ar fi morile de vânt... ca în Don Quijote?

- Nu, morile de vânt ca în „a face excese", îi explică ea.

El îi prinse faţa în mâini, cu blândeţe.

- Chiar nu mai este nici o speranţă pentru tine?

- Nici una, îi răspunse ea cu inima bătându-i puternic.

- Nici pentru mine, îi spuse el, plecându-şi capul.

Vita venea să le spună că masa era gata, dar se întoarse brusc pe călcâie şi se îndreptă spre bucătărie.

*
* *

In noaptea aceea, Diana zăcu trează mult timp, gândindu-se la dragostea ei. Aproape că aţipise, când un sunet din casă o făcu să se trezească. Stătu în întuneric, cu urechile ciulite, şi apoi îl auzi din nou, un geamăt venind din holul de la parter. Intr-o clipă sări din pat, străbătu dintr-un salt camera şi ieşi pe uşă uitând să-şi pună halatul pe ea. Zbură pe scări şi în întuneric zări ceva ce aproape că-i provocă un infarct. Lee era întins pe jos şi gemea.

- Iubitule, îi spuse ea înspăimântată, în timp ce îngenunchea lângă el. Stai acolo... nu te mişca...

El o prinse repede de încheietură.

- Nici măcar să nu te gâneşti să chemi un doctor. Nu vreau să-i explic că a fost chemat în zori pentru că eu m-am lovit la degetul de la picior.

- Ce?

- M-am dus la baie. N-am aprins lumina din hol, ca

să nu te trezesc. Când m-am întors m-am împiedicat de monstruozitatea asta. îi arătă spre bufetul sculptat, din stejar. M-a trimis la podea.

- Un deget de la picior, repetă ea nevenindu-i să creadă. Vrei să spui că asta-i tot...? Parcă erai în agonie.

- *Sunt* în agonie, zise el exaseprat. Probabil că voi rămâne şchiop pe viaţă. Trebuie să existe o lege care să interzică punerea acestui gen de mobile în colţuri întunecoase, unde pot deveni un pericol pentru cetăţenii cinstiţi. Dacă aş cunoaşte un avocat bun, te-aş da în judecată.

- îţi voi prezenta unul mâine. Vrei să te ajut să te întorci în pat?

- Cred că da. La urma urmelor, îmi eşti datoare după tot ce mi-ai făcut.

- Foarte frumos, îi răspunse ea indignată.

Se ridică grăbit în picioare şi-şi trecu braţul pe după gâtul Dianei. Sprijinindu-se de ea, se îndreptă şchiopătând spre cameră şi se aşeză pe pat. Când el se întinse în pat, ea aprinse lumina ca să examineze piciorul rănit.

- Mi se pare că n-ai nimic.

- Am fost foarte curajos, o asigură el. Cred că ar trebui să-mi faci un masaj bun.

Diana se aşeză pe pat şi-i luă piciorul în poală, începând să-l maseze.

- Şi mai zici că eşti un bărbat căruia nu-i place să fie cocoloşit, îl luă ea peste picior.

- La fel ca toate femeile, nu înţelegi un principiu, îi

explică el cu răbdare. N-am vrut să fiu cocoloşit când am fost împuşcat, dar un bărbat care-şi zdrobeşte degetul mare de la picior de un bufet de stejar de zece tone, are nevoie de puţină simpatie.

- Aş putea s-o chem pe Vita, îl tachină ea.

- Mulţam, dar te prefer pe tine. Ah, aşa-i grozav. Cred că, la urma urmei, te voi ierta.

După ce uşurarea că nu era rănit trecu, Diana găsi alt motiv de îngrijorare. Abandonând piciorul lui Lee, se mişcă pe pat ca să-l poată privi mai bine.

- Nu ţi-a făcut bine că te-ai lovit, îi zise ea încruntându-se.

- Nu te mai agita. Mă vindec foarte bine. Uite.

Işi descheie bluza de pijama şi-i arătă rana care se vindeca pe zi ce trecea. Dar ochii ei îngrijoraţi nu vedeau nici o îmbunătăţire, ci doar o linie roşie şi urâtă, care-i amintea cât de aproape trecuse pe lângă moarte. Nu se mai putea gândi la nimic altceva. Se aplecă şi o atinse uşor cu buzele, apoi îşi sprijini obrazul de pieptul lui şi-i ascultă bătăile inimii.

Lee o îmbrăţişă.

- Totul este bine, îi spuse el. Totul s-a terminat.

- Nu şi pentru mine. Niciodată.

Se forţă să se ridice şi să se îndepărteze de el. Pieptul lui gol şi faptul că amândoi erau doar în pijama, constituiau un pericol prea mare. Cămaşa ei de noapte era subţire, iar decolteul adânc o făcea să se simtă aproape goală.

- Vino aici, îi ordonă Lee din pat.

Ea scutură din cap.

- Nu, mai bine nu.

- Iubito, mai devreme sau mai târziu, va trebui să admiţi că sunt vindecat.

- Nu asta ai spus acum câteva clipe.

- Glumeam şi eu. Mă simt la fel de bine ca înainte. Vino aici şi lasă-mă să-ţi dovedesc.

Când ea nu-i răspunse, el se ridică din pat, se aşeză în spatele ei şi-i puse mâinile pe umeri. Diana îi simţea respiraţia caldă în ceafă.

- Lee, nu... te rog...

Diana încercă să se elibereze, dar el o întoarse repede cu faţa, învingându-i rezistenţa şi ţinând-o strâns în braţe.

- Crezi că sunt un slăbănog? o întrebă el cu ochii strălucind.

- Se pare că muşchii nu s-au atrofiat, recunoscu ea, încercând să respire normal. Acum mă laşi să plec?

- Ce s-a întâmplat? Brusc mi-a mai crescut un cap? Sau este ceva ce prietenul meu cel mai bun nu mi-a spus?

- Sigur că nu.

- Atunci de ce graba asta de a te îndepărta de mine? Nu-ţi mai place cum te sărut? Fără să-i mai aştepte răspunsul, se aplecă peste ea şi o sărută. începu să-i urmărească conturul buzelor cu limba.

- *Asta* nu-ţi place? murmură el.

- Ah, da, oftă ea, cuprinsă de fiori.

- Mmm. M-am gândit eu. Şi nici asta nu-ţi place, nu-i aşa?

începu s-o chinuiască cu sărutări sub ureche.

-Ai dreptate, suspină Diana, încercând să nu se lase în voia lui. Dezaprob cu hotărâre aşa ceva, deci de ce nu te opreşti?

El chicoti.

- Bănuiesc că pur şi simplu mă distrează felul în care îţi arăţi dezaprobarea. Ai putea să mă împingi la o parte.

- Nu cred că ar avea vreun efect, îi spuse ea neliniştită, agăţându-se de el.

- Mmm, ai perfectă dreptate. Presupun că voi continua să te sărut până când voi afla unde am greşit. Poate aici?

Depuse un şir de sărutări de-a lungul maxilarului ei, apoi continuă în jos pe gât.

Neajutorată, Diana cedă dulcei senzaţii, strecurându-şi degetele în părul lui, şi gemu încet de plăcere.

- Eşti un diavol, îi zise ea.

- Atunci, de ce zâmbeşti?

- Pur şi simplu vreau să fiu drăguţă, murmură Diana.

Lee o îmbrăţişă cu putere şi o sărută. Diana ştia că trebuia să se gândească la sănătatea lui, dar senzaţiile minunate provocate de buzele lui o făcură să nu mai fie capabilă să gândească. Tot ce dorea era să se lase în voia pasiunii care plutea între ei. Va mai permite s-o sărute încă o dată, apoi se va retrage.

Nu era sigură dacă buzele ei se deschiseră din propria lor voinţă, sau dacă el insistase. Dar se completau atât de bine, încât gândul unuia, era

acţiunea celuilalt. Insă, indiferent de cum s-a întâmplat, limba lui i-a pătruns în gură, torturând-o cu ispite cărora ar fi trebuit să le reziste. O săruta aşa cum îi plăcea ei, încet şi cu o deosebită blândeţe, până când toată hotărârea ei se topi.

- Mă bucur să văd că am obţinut dezaprobarea ta.

- Nu ai obţinut nimic, îl asigură ea. Dar eşti invalid. Nu vreau să te supăr.

- Lăudabil. Dar *nu* sunt un invalid.

în timp ce-i vorbea, Lee îi dăduse la o parte bretelele cămăşii de noapte şi începu să-i mângâie sânii. Atingerea degetelor lui pe piele îi producea o plăcere imensă, dar Diana se forţă să-l îndepărteze.

- Nu, iubitule... protestă ea.

Lee vorbi cu indiferenţă, dar era o umbră întunecată în ochii lui când îi răspunse:

- Am atins un punct care nu-ţi place?

- Nu spune prostii, îl rugă ea. Ştii ce simt... cât de mult îmi place să mă atingi... dar încerc să nu scap situaţia de sub control.

- *Tu* încerci! Hotărârea ta! Eu nu am nimic de spus? Poate că *eu* vreau ca situaţia să scape de sub control!

- încă nu eşti complet refăcut.

Ochii lui străluciră.

- Mai devreme sau mai târziu va trebui să testăm acest lucru. Diana, spune-mi... ţi-e frică de faptul că nu mi-am recăpătat puterea, sau pentru că *mi-am recăpătat-o?*

Pentru un moment ea îl privi uimită, dar imediat îşi reveni.

- Vrei să spui că sunt una din acele femei care profită de faptul că îngrijesc un bărbat, ca să-i devină indispensabile?

- Nu chiar. Vreau să zic altceva. La naiba, aş dori să mă pot descurca mai bine cu vorbele. Aş vrea să încetezi să vezi în mine o persoană care are nevoie de îngrijire. Aş vrea să ştiu ce se va întâmpla când voi renunţa la cârje şi voi fi vindecat. Ai putea să mă iubeşti, dacă n-aş avea nevoie de tine?

După un timp destul de lung, Diana îi răspunse încet:

- Dacă nu ai nevoie de mine, nu mă iubeşti.

- O să te iubesc mereu, Diana, îi spuse el. Cred că m-am îndrăgostit de tine, din clipa în care te-am văzut. Ţie nu ţi s-a întâmplat la fel?

- Da, îi răspunse ea simplu.

- Alt cuplu ar fi depăşit de mult punctul la care am ajuns noi.

- Dar este diferit pentru noi... pentru tine...

Işi puse, cu grijă, mâna pe pieptul lui.

- Ba nu este deloc diferit. Sunt un bărbat îndrăgostit... Vreau să-ţi dovedesc această dragoste. N-am aşteptat destul? Nu mă doreşti şi tu?

- Ştii, că te doresc, îi zise ea cu voce uşor răguşită.

- Sper, îi răspunse el, luând-o în braţe. Deoarece nu vreau să mai aştept nici o clipă.

O sărută, dar de data asta era diferit. Acum era un bărbat îndrăgostit, pe punctul de a se împlini. Pulsul Dianei o luă razna când simţi buzele lui hotărâte şi îmbrăţişarea puternică. Nu se mai putea împotrivi

sentimentelor ei. Acum putea să recunoască faptul că n-ar fi putut suporta ca el să n-o dorească. Lee o sărută pe faţă şi pe gât şi ea oftă de plăcere când pielea sensibilă i se înfioră. Simţea că tot corpul răspundea mângâierilor lui. Era doar începutul şi ea va gusta fiecare moment, ştiind că ceea ce va urma va fi din ce în ce mai frumos.

Când o sărută, buzele ei se deschiseră singure. Mirosul proaspăt al corpului lui ajunse la ea, mărindu-i plăcerea. Simţurile îi erau treze acum, gata să guste plăcerea pe care el i-o va da.

încetişor, el îi îndepărtă breteaua cămăşii de noapte şi aceasta alunecă pe podea, lăsând-o goală. El îşi scoase bluza de pijama, dar o lăsă pe ea să-i desfacă pantalonii şi să-şi treacă mânile peste coapse în timp ce-i dădea jos.

Diana îşi trecu mâinile peste braţele şi pieptul lui, dar în loc de slăbiciunea bolii de care fusese conştientă până atunci, simţi doar putere şi acest lucru o înfioră. Lee o luă de mână şi o conduse înapoi la pat, îmbrăţişând-o. O sărută cu tandreţe, în timp ce mâinile începură o explorare înfocată a corpului ei zvelt.

Asta era tot ce-şi dorise Diana de-a lungul atâtor nopţi nedormite. Acum era ameţită de fericire. Se întinse spre el, mângâindu-l. îi plăcea totul la el şi când buzele lui îi atinseră gâtul, se arcui, oferindu-i-se plină de bucurie. îşi plimbă limba pe pielea sensibilă, trimiţându-i fiori în tot corpul. Habar nu avusese Diana că se putea simţi atât de extaziată, dar până atunci nu fusese niciodată în braţele unui bărbat pe care să-l

iubească atât de tare cum îl iubea pe Lee.

în timp ce o pătrundea, Lee îi repetă numele, iar ea îi răspunse în acelaşi fel. Sentimentul care o cuprinsese era atât de puternic, atât de mişcător, încât numai numele lui îl putea exprima, numele lui repetat la infinit, respiraţiile lor având acelaşi ritm ca şi al corpurilor lor.

Erau o sigură fiinţă, dând şi primind dragoste şi pasiune în egală măsură.

El ceru şi ea îi răspunse, apoi ea întrebă şi primi în replică o cascadă de dragoste şi tandreţe, pasiune şi căldură.

îl îmbrăţişă cu putere şi-şi zise în sinea ei că Lee îi aparţinea, aşa cum şi ea îi aparţinea lui, aşa cum îşi dorise, şi niciodată n-o să-l lase să plece.

Capitolul 8

Lee veni din grădină transpirat şi plin de praf după ce se jucase cu Fang. Ii luase ceva timp ca să-l facă să înţeleagă că jocul luase sfârşit, dar până la urmă reuşi şi intră în casă pentru a vedea dacă Diana se întorsese de la întrevederea cu clientul al cărui caz urma să se judece imediat ce curtea revenea după vacanţă. Dar Diana nu venise încă şi el se servi cu o bere din frigider.

Auzi pe cineva îngânând o melodie în biroul Dianei şi privi curios înăuntru. Vita era acolo, scoţând cărţile din raft, ştergându-le de praf şi apoi punându-le la loc. Tresări când îl văzu, se aşeză pe un scaun şi începu să-şi facă vânt uşurată.

- N-am vrut să te sperii, îi zise Lee zâmbind. Ai crezut că sunt o fantomă?

- Mai rău. Am crezut că este Diana. Nu-i place să mă vadă aici, aşa că trebuie să fac curat când e plecată. Şi mai sunt şi lucruri de care nu trebuie să mă ating.

- Cum ar fi? întrebă el intrigat.

- Cum ar fi acest dulap pe care-l şterg de praf acum, recunoscu Vita. îl şterg destul de des, dar spun că nu.

Lee zâmbi larg.

- Diana ştie?

- Probabil. Este foarte greu să-i ascund ceva. Dar atâta timp cât nu mă prinde, ea se preface, eu mă prefac, şi totul este bine.

- Poate. Când văd în ce necazuri intră oamenii când se îndrăgostesc, mă gândesc la faptul că puţin cinism

prinde bine.

- Vita, pot să te ajut cu ceva? Nu suport să stau degeaba. M-am oferit să-l ajut pe Martin în grădină, dar m-a refuzat de teamă să nu-l certe Diana.

- Eşti sigur că te-ai refăcut? îl întrebă ea îngrijorată.

Lee gemu.

- Sigur că m-am refăcut.

- Foarte bine. Mulţumesc. Poţi să-mi dai cărţile alea.

îi arătă un maldăr de cărţi de pe podea.

Erau cărţi groase, de mărimea unei cărţi de telefoane. Când Lee le ridică, una alunecă şi căzu pe podea deschisă, dând la iveală o serie de fotografii. Ridică una şi o privi.

- Ce este asta? Un album de familie? întrebă el mirat.

- Aşa se pare, îi răspunse Vita, privind peste umărul lui. Di nu mi le-a arătat până acum. Dar de fapt ea nu prea vorbeşte despre problemele ei de suflet. Trebuie să le ghiceşti.

- Am crezut că o cunosc destul de bine, remarcă Lee.

- Ah, da, îi răspunse calm Vita. Este mult mai transparentă decât crede ea. îşi adună cârpa de praf şi pământuful. Mă duc să pun ceainicul. Pui tu la loc astea când termini, da?

- Sigur, îi răspunse el mecanic.

Se duse să se aşeze lângă fereastră. Un sentiment de tensiune şi surescitare îl cuprinse când realiză că ar putea găsi una dintre cheile care duceau la sufletul Dianei. Părea deschisă şi sinceră, dar în acelaşi timp

era misterioasă şi derutantă. Câteodată avea impresia că o înţelegea, însă pe de altă parte ştia că această înţelegere nu era decât un miraj. Aici în aceste fotografii, spera să găsească cel puţin câteva date clare despre ea.

La început avu impresia că albumul nu avea nici o legătură cu ea. Fotografiile arătau o tânără drăguţă cu un copil morocănos în braţe, care privea încruntat aparatul de fotografiat. Numai după ce privi cu atenţie chipul copilului îşi dădu seama că acesta era Diana.

Mama ei, deoarece presupunea că aceasta era femeia din fotografie, arăta ca o păpuşă cu chip de porţelan, păr blond şi ochi mari. Intotdeauna era machiată la perfecţie, chiar şi când poza cu un sugar în braţe. Pe spatele acestei poze citi „Erica şi îngeraşul ei“. Literele erau mici, scrisul îngrijit.

După aceea fotografiile erau făcute la intervale de şase luni, iar chipul copilului era din ce în ce mai puţin angelic, pe măsură ce creştea. Chipul de copil al Dianei arăta inteligenţă şi personalitate, dar era total lipsit de drăgălăşenia mamei sale; o drăgălăşenie pe care Lee o considera total lipsită de personalitate.

Singurul lucru pe care-l aveau în comun era bărbia, dar a Dianei era hotărâtă, pe când a mamei sale era uşor încăpăţânată. Erica era îmbrăcată în rochii largi, din materiale vaporoase, şi poza de parcă ar fi fost prinţesă. Lee se întrebă cum se descurcase ea cu un copil inteligent şi cu foarte multă personalitate. Dar desigur, realiză el, răspunsul era în rochiţele cu volănaşe pe care fetiţa le purta atât de stângaci, încât

probabil că se ducea o adevărată luptă ca să fie îmbrăcată în ele. Erica încercase să transforme un drăcuşor în îngeraş, iar tensiunea rezultată din această luptă se vedea în fiecare poză.

Studie albumul până la sfârşit, apoi o luă de la început, privind cu atenţie fiecare poză. Una aproape că-l făcu să râdă în hohote. Erica, în rochie de seară, îngenunchease să-şi îmbrăţişeze fiica, având o atitudine de mamă iubitoare. Diana, cu părul torturat în bucle, îmbrăcată într-o rochiţă plină de volănaşe şi danteluţe, îndura întreaga poveste cu un aer de resemnare mohorâtă. Lee rânji, imaginându-şi fetiţa fugind să scape de nesuferitele haine de duminică, imediat după ultima poză. Avea sentimentul că deja o cunoştea pe Diana mai bine şi asta îl făcu mai fericit.

Tocmai când voia să închidă albumul realiză că ultima pagină avea forma unui plic. Grăbit, îşi băgă mâna înăuntru şi găsi o altă fotografie.

Era din nou Diana, dar o Diana transformată. Era îmbrăcată în blugi şi un tricou, iar pe chip avea un zâmbet strălucitor. Era cu un bărbat exagerat de chipeş şi Lee îşi dădu seama de unde moştenise ea trăsăturile, cu excepţia bărbiei, deoarece chipul tatălui ei avea o bărbie care denota slăbiciune în contrast cu cea a fiicei lui. Lee se întrebă cum fusese acest bărbat. Adesea văzuse asemenea fizionomii pe banca acuzaţilor. Era genul de om slab, care o lua la goană la primul semn de primejdie. Dar se părea că fiica lui îl adora. El stătea pe scaun, iar fiica lui stătea în spatele lui, cu braţele în jurul gâtului, spri- jinindu-şi bărbia de capul lui şi

radiind de fericire.

- Ce faci?

El îşi ridică privirea, uluit de răceala vocii din prag. Diana stătea acolo, îmbrăcată, aşa cum intrase în casă, mai palidă decât o văzuse el vreodată şi aruncând fulgere din priviri.

- Tocmai mă uitam la fotografiile tale, îi răspunse el. Nu te superi, nu-i aşa?

Diana intră şi-i luă albumul din mână.

- De unde ai luat asta?

- Nu face să sune ca şi cum aş fi comis o crimă, se eschivă el să-i răspundă, nedorind să-i spună adevărul şi s-o implice pe Vita. Este doar un album de fotografii. Ai fi putut să mi-l arăţi chiar tu.

- Dar nu am făcut-o. Am motivele mele. Nu doresc decât puţină intimitate, Lee. Este prea mult?

Răceala din privirea ei îl îngrijoră, dar îi răspunse cu blândeţe:

- Dacă te deranjează, îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

- Nu sunt supărată, îi zise ea repede. Numai că nu-mi place să mă gândesc că-mi scotoceşti prin lucruri când nu sunt acasă.

- De ce? Care este diferenţa?

- Nu ştiu. Nu pot să-ţi explic. Râse neconvingător. Trebuie să încui din nou dulapul ăsta, pentru Vita, nu-i aşa?

- De ce trebuie? De ce te închizi în tine în faţa persoanelor care te iubesc?

- Nu-i adevărat. Nu este aşa. Pur şi simplu o parte

din mine îmi aparţine numai mie.

- Te referi la părinţii tăi? Eu ţi-am povestit despre ai mei.

- Părinţii tăi încă mai trăiesc, i-o întoarse ea. Ar fi destul de dificil să-ţi prezint părinţii mei.

- îmi pare rău, îi zise el calm. A trecut mult timp de când ei... adică nu mi-am dat seama că încă te doare aşa de tare. Presupun că am fost foarte stângaci, dar nu pot suferi când te ascunzi de mine. De ce te temi?

Se întinse spre ea, dar Diana se dădu la o parte.

- Spui lucruri lipsite de sens, se răsti ea.

- Păi, eu cred că este absurd să te porţi de parcă aş fi un spion, doar pentru că m-am uitat la câteva poze din copilăria ta.

- Fără acordul meu.

Diana ştia că făcea prea mult caz, dar parcă un demon pusese stăpânire pe ea. La fel se simţise când aflase de la Clive că Lee îi citise gândurile. Instinctiv se lupta să respingă acest amestec, incapabilă să vadă că putea distruge cea mai preţioasă relaţie din viaţa ei.

- Este puţin cam melodramatic, nu-i aşa? o întrebă Lee. Pentru numele lui Dumnezeu, m-ai prins uitându-mă în albumul de familie, nu scotocindu-ţi în poşetă.

- Un album *personal* la care te uitai fără permisiunea mea.

Spre necazul ei, Diana se auzi vorbind cu vocea sigură şi rece
pe care o adopta în sala de tribunal. Dacă s-ar putea opri, se gândi disperată, dar totul se desfăşurase cu o viteză incredibilă.

- Foarte bine, îi zise Lee, ridicând tonul exasperat. îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac asta. Vrei să port un sac şi cenuşă în cap tot restul vieţii, sau preferi să-mi tai capul?

- Nu fi absurd, îi răspunse Diana, roşind când auzi tonul lui sarcastic.

- Cine este absurd? îmi vorbeşti ca un procuror, nu ţi-ai dat seama? Nu vreau să mă trezesc în boxă, pentru că ne-am certat, deşi habar n-am de ce ne-am certat, până la urmă.

- Atunci să încetăm, îi zise ea cu vioiciune. Să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

- Bine.

Ar fi putut să se termine acolo, dar Lee rămăsese cu un sentiment de nedreptate, care-l făcu să riposteze imediat.

- Ba nu, nu este bine. Nu vreau să las lucrurile neclare, pentru ca mai târziu că dea naştere la interpretări greşite. Ce înseamnă, Diana? Ascundea venerabilul judecător Waldman un secret? Este vreun cod secret pe spatele vreunei poze, care descrie unde a ascuns el cadavrul? Hai, să le scoatem la iveală.

- Este o glumă a ta, nu-i aşa? îi strigă ea.

- Când eşti atât de iraţională, da. Am comis o indiscreţie minoră în legătură cu viaţa ta, nu o crimă.

- Foarte bine. Recunosc. Este vina mea şi-mi pare rău că am făcut scandal. Acum să terminăm. E ora ceaiului şi mi-e foame.

Spre necazul lui, ea zâmbea, părând hotărâtă să trântească uşa şi să pună punct subiectului. Brusc îi

trecu prin minte că o ceartă ar putea scoate de la ea mai multe date decât ar fi putut afla altfel. Toţi membrii familiei Fortuno erau experţi în arta ciorovăielii cu folos, genul care-i apropia şi mai mult după aceea. Dar realiza că acest lucru îi era străin Dianei. Zâmbetul ei era implacabil.

- Pentru numele lui Dumnezeu, strigă el dintr-o dată, zi-mi cumva! Aruncă în mine cu o tigaie, dacă vrei, dar încetează să mai fii atât de politicoasă şi bine crescută.

- Să-ţi zic cumva! Asta este ideea ta despre o discuţie raţională, nu-i aşa?

- Nu vreau o discuţie raţională! Discuţia raţională ne afundă în noroi şi mai mult, nu-ţi dai seama? Dacă mi-ai fi spus că sunt un prost cu o minte de muscă, cel puţin aş fi ştiut ce *gândeşti* şi ar fi fost o schimbare a felului de a vorbi pe care-l foloseşti la tribunal.

- Ei bine, mi-e teamă că nu sunt genul care aruncă lucruri şi insultă, aşa că hai s-o lăsăm baltă, vrei? îi zise ea printre dinţi.

- Da, ai dreptate, hai s-o lăsăm baltă. Indiferent ce am face, nu vom încerca să lămurim lucrurile dintre noi. Ai face orice altceva decât să recunoşti că ai probleme, nu-i aşa?

- Lee, îi spuse ea cu răbdare. în afara faptului că tu mă hărţuieşti, încercând să mă faci să recunosc faptul că am probleme, ei bine, nu am. Bine?

- Bine, bine, zise el împăciuitor, ştiind că pierduse.

Mai târziu în noaptea aceea, Diana se duse şi bătu la uşa lui Lee. Când o văzu stând în prag, palidă şi

neliniştită, inima i se înmuie şi deschise braţele. Ea se repezi la pieptul lui, găsindu-şi refugiu acolo unde dorea să fie.

- îmi pare rău că am fost atât de deplasată,mormăi ea, cu nasul în umărul lui.

- Nu ai fost. Vina e a mea. N-ar fi trebuit să mă uit în albumul tău, însă nu mi-am dat seama că te deranjează aşa de mult.

O sărută cu afecţiune, mişcat de nefericirea care se citea pe chipul ei.

- De ce contează atât de tare? şopti el. Poţi să-mi spui?

- Cred că am fost puţin cam nebună, oftă ea.

Inima lui tresări din nou, când auzi răspunsul evaziv. în timp ce el încerca să se hotărască dacă să insiste, ea se îndepărtă. Făcând un pas înapoi, luă ceva de pe măsuţa din hol. Era un album.

- L-am adus ca să ţi-l arăt, îi zise. Nu că m-ar încânta să văd cum arătam atunci. Nu eram oribilă?

- Nu erai aşa de frumoasă ca acum, recunoscu el, trăgând-o în cameră.

Se aşeză pe pat şi începu să răsfoiască albumul. Când ajunse la sfârşit, îşi strecură degetele nestingherit în buzunarul de pe spatele ultimei pagini. Aşa cum bănuise, era gol. Nu-şi arătă nemulţumirea şi continuă să vorbească.

- Un lucru nu s-a schimbat. Chiar şi atunci erai stângace. Se vede pe chipul tău.

- Incă mai sunt.

- In orice caz, mai rău. Eşti o adevărată scorpie.

Râseră, dar ştiau că nu era totul în ordine.

Momentul trecuse şi această încercare de împăcare era sortită eşecului.

- Mama ta era foarte drăguţă, îi zise el, făcând în zadar un efort.

- Da, a fost manechin. Niciodată n-am putut să fiu la înălţimea ei, aşa am simţit. Diana râse stânjenită. Rozul şi albul nu prea erau stilul meu.

- Este adevărat. Dar stilul tău îmi place mai mult.

Diana privi peste umăr, la pat.

- Ce faci?

- Am început să-mi strâng lucrurile. Am stat aici prea mult. Nu mai sunt un invalid. Voiam să-ţi spun mâine.

- Nu grăbi lucrurile, îi zise ea repede. Te vei grăbi să te duci la serviciu, înainte de a fi înzdrăvenit...

- Nu mă vor lăsa să lucrez până când doctorul poliţiei nu-şi va da avizul, aşa că nu te îngrijora. O bătu pe mână încurajator. Nu poţi să ai grijă de mine la nesfârşit, îi mai spuse el calm.

- Eşti sigur că ăsta este singurul motiv?

- Plec pentru că ne-am certat, o prostie, nu-i aşa? o ironiză el. Trebuie să gândeşti că sunt un nemernic.

Dar nu era aşa de simplu. Ştia că se complăcuse în această situaţie, dorind să stea în apropierea ei. Numai că duşul rece pe care-l primise azi, îl trezise şi-l făcuse să realizeze că pentru un timp trebuia să stea departe de ea.

*

* *

Diana opri maşina în faţa blocului lui Lee.

Ferestrele erau întunecate, aşa că nu putea să-şi dea seama dacă era acasă sau nu şi acum stătea în maşină, cu stomacul strâns ghem din cauza nervilor.

Lee plecase de patru zile. In prima seară o sunase să-i mulţumească din nou pentru grija ei.

După patru zile îşi reaminti de cheile de rezervă de la apartamentul lui, care mai erau încă la ea, şi hotărî că era de datoria ei să i le restituie personal. Ar fi fost riscant să i le trimtiă prin poştă. Nu-l sună la telefon, ci veni direct la el. Acum că era aici, îi era teamă. Expresia de pe chipul lui când o va vedea apărând dintr-o dată în faţa lui, ar putea să-i dea speranţe sau s-o îngrozească.

Dar când sună, nu-i răspunse nimeni. După o lungă ezitare, descuie uşa şi aruncă timidă o privire înăuntru.

Afară se întuneca repede şi în apartament era semiîntuneric. Nesigură, păşi înăuntru simţindu-se ca un intrus în liniştea care domnea în apartament.

Ar fi fost mai uşor să-i lase cheile pe masa din bucătărie, cu un scurt bilet, ceea ce se gândise la început să facă, dar apoi se răzgândi. El se va întoarce curând şi mai mult ca sigur că nu se va supăra, dacă o va găsi acolo. Se aşează să-l aştepte.

După o oră, îşi zise că începuse să lucreze. Programul unui poliţist era neprevăzut. Trebuia să plece. Dar inima i se revoltă, nedorind să plece fără să-l vadă. Zâmbi strâmb, recunoscând că Diana cea de dinainte şi încăpăţânată, ar fi fost prea mândră să lase un bărbat să bănuiască faptul că dorea să-l vadă din

nou. Dar se părea că acea Diana nu mai exista. în locul ei apăruse această femeie vulnerabilă, cu emoţii neprevăzute. Niciodată nu simţise pentru un bărbat, ceea ce simţea pentru Lee. Hotărârea ei era luată. Va mai aştepta câteva minute, apoi va acţiona cu hotărâre.

Se trezi, în camera luminată de lumina cenuşie a zorilor. Când reuşi să focalizeze ceasul, văzu că era ora cinci. Cu obrajii arzând, sări în picioare cuprinsă de panică. Lee nu venise acasă toată noaptea. Doamne, Dumnezeule, nu trebuia s-o găsească acolo, în caz că sosea acasă!

Diana lăsă cheile şi un bilet pe masă, apoi ieşi grăbită. Spre uşurarea ei, n-o văzu nimeni şi coborî la maşină. în timp ce conducea spre casă, încercă să nu se gândească la nimic. Mai mult ca sigur că Lee lucrase. Nici măcar nu dorea să găsească un alt motiv al absenţei lui de acasă în acea noapte. Şi totuşi se părea că lumea ei era scăldată într-o lumină cenuşie, care nu avea nici o legătură cu lumina zorilor.

Capitolul 9

Pe măsură ce se apropia de casă, Diana spera că prietenii ei dormeau. In starea în care era, nu era capabilă să le suporte întrebările. Dar în timp ce se îndrepta spre garaj, uşa începu să se deschidă. Asta însemna că unul dintre ei o aşteptase. Putea distinge lumină în casă.

In timp ce ieşea din maşină, Martin apăru în pragul uşii.

- Mai bine ai intra repede în casă, îi zise el.

Ingrijorată că s-ar fi putut întâmpla ceva, se strecură grăbită
pe lângă el. Apoi se opri, încercând să înţeleagă incredibila prezenţă a lui Lee în hol, cu chipul palid şi încercănat.

- Unde dracu' ai fost până la ora asta? o întrebă el răguşit. Ca în vis, păşi spre el.

- Unde am fost *eu...?* De când eşti aici?

- Am stat toată noaptea. Vita mi-a spus că te aştepta să soseşti de după-amiază. Am înnebunit făcându-mi griji din cauza ta. Eram gata să încep să sun pe la spitale. Diana, *unde ai fost?*

Ea începu să râdă, de uşurare şi bucurie. Intensitatea sentimentelor ei o ameţi. Râdea în hohote în timp ce Vita, Martin şi Lee se apropiară de ea cuprinşi de nelinişte, iar Clive se aplecă peste balustradă.

- Diana, îi zise Lee apucând-o de umeri, ce înseamnă asta? Ce s-a întâmplat? Ai fost implicată într-un accident?

Ea scutură din cap, incapabilă să vorbească. în sfârşit, reuşi să se stăpânească.

- N-am nimic, îi zise ea. Nu sunt nebună şi nici beată. Pur şi simplu sunt fericită.

Lee o trase spre el, bătând-o cu prudenţă pe spate.

- Sigur că eşti, îi zise el liniştitor. Hai să ne aşezăm şi povesteşte-mi.

în timp ce vorbea, o ajuta să-şi scoată haina. Martin luă haina şi-l lăsă s-o conducă în bibliotecă. O aşează pe sofa, apoi îi turnă o băutură în pahar, şi toate astea în timp ce o privea cu prudenţă.

Diana şi-ar fi dorit să ştie un mijloc de a prelungi acest moment magic. Lee fusese toată noaptea aici, aşteptând-o, îngrijorat şi speriat, la fel cum fusese şi ea. Gândul ăsta o făcu să râdă din nou.

- în acest moment, presupun că trebuie să te calmez, aruncându-ţi conţinutul paharului în faţă, remarcă el. Dar aş irosi un vin bun, aşa că n-o s-o fac. Suspansul mă ucide. Draga mea, unde ai fost?

- N-o să mă crezi.

- încearcă-mă.

- Am fost în apartamentul tău.

- în apar...? Tot acest timp?

- Am dormit.

- Vrei să-mi spui, o întreb el înfuriat, că în timp ce eu stăteam aici aştetpându-te, tu erai acolo, aşteptându-mă pe mine?

Ea aprobă din cap, cu ochii strălucitori. Lee se luptă să-şi controleze expresia feţei, apoi abandonă şi începu să râdă în hohote, în timp ce-şi îngropă faţa în părul ei.

- M-am dus să-ţi dau înapoi cheia, continuă Diana luându-l de gât şi lipindu-l de ea. Am început să aştept şi când am văzut că nu vii m-am gândit... adică m-am întrebat...

- Ştiu ce te-ai întrebat. La fel mă întrebam şi eu. Dintr-o dată încetă să mai râdă şi continuă încet. Dar nu puteam crede că m-ai uitat atât de repede. Intre noi este ceva mult mai mult.

- Da, îi răspunse ea cu voce moale. Numai că după ce ai plecat aşa cum ai plecat, nu mai eram atât de sigură.

- Nici nu pot să-mi amintesc ce gândeam. Ştiam că eram îngrijorat dintr-un motiv, dar în noaptea asta, când nu ai venit acasă, m-am gândit că te-am pierdut - şi atunci a început cu adevărat coşmarul. Nimic altceva nu mai avea importanţă.

- Şi pentru mine a fost la fel.

O îmbrăţişă şi ea se lipi mulţumită de corpul lui, apoi îşi întoarse faţa spre el căutându-i buzele. Gustul lor era incredibil de dulce.

- Nu trebuie să ne mai pierdem din nou, îi spuse el răguşit. Am venit aici aseară, ca să-ţi cer să te măriţi cu mine. Spune-mi da.

- Da, îi răspunse ea imediat. Nu ştiu ce m-aş face dacă tu nu m-ai vrea. Te iubesc atât de mult.

- Mi-a fost teamă că nu te voi mai auzi spunându-mi asta din nou.

- O să ţi-o repet în fiecare zi, tot restul vieţii, îi zise ea cu buzele pe buzele lui. O să-ţi repet asta până când o să te plictiseşti.

- Asta nu se va întâmpla niciodată, murmură el.

Diana avea sentimentul că revenise la viaţă. Nimic din ceea ce i se întâmplase înainte de a-l cunoaşte pe acest bărbat nu avea importanţă. Supărarea din ultimele două zile dispăruse ca şi cum nu existase.

Lee o luă de mână, o trase în picioare şi scoţând-o din cameră o conduse spre scări. Când ajunse sus ezită puţin, apoi o lăsă să-l tragă spre camera ei.

O dată intrată o luă în braţe, o sărută cu pasiune, dorind să-i arate cât de mult o dorise. Diana îi răspunse cu o pasiune egală, simţind cum inima îi tresălta de bucurie pentru că era acolo unde îşi dorise, şi anume în braţele lui.

- Nu mai trebuie să se întâmple asta niciodată... Nu suport să stau departe de tine... îmi promiţi...

- îţi promit, îi răspunse ea uşor răguşită. Niciodată n-o să te las să pleci.

- Iubeşte-mă... mereu.

- Mereu, murmură ea, vorbele ieşind tremurat datorită nenumăratelor senzaţii care parcă o sufocau.

- Am visat că fac dragoste din nou cu tine, murmură el. Şi acum că te am, te voi savura pe îndelete. Eşti prea perfectă ca să mă grăbesc.

îi putea simţi bărbăţia între coapsele ei. Şi el o dorea tot atât de tare precum îl dorea ea, dar era un bărbat răbdător. De fapt Diana, care era atât de stăpână pe sine, nu mai putea răbda. Dorea ceea ce numai Lee putea să-i dea, să se elibereze de constrângeri, să fie ea însăşi, cea dinainte, dinainte ca durerea şi trădarea să-şi ia partea.

De aici înainte ea luă conducerea, grăbindu-l cu mişcări şi cuvinte. Când o pătrunse îl întâmpină la jumătatea drumului. Pentru ea bucuria de a face dragoste cu el era mai mult decât o plăcere fizică, era o sumă a tot ceea ce se întâmplase între ei, şi privindu-l în ochi, văzu că şi pentru el era la fel. Impărţeau momentul reafirmării dragostei lor şi a legăturii lor, şi rămaseră îmbrăţişaţi în timp ce extazul fu încet înlocuit cu o binecuvântată mulţumire.

Adormiră imediat, apoi se treziră şi făcură din nou dragoste. Diana ar fi vrut să doarmă din nou lângă el, dar era dimineaţă şi o auzea pe Vita trebăluind prin bucătărie. Ştia că nu va fi complet fericită până când nu va rezolva o problemă.

- Lee, în legătură cu locul unde vom sta... începu ea.

El i-o luă înainte.

- Normal că vom locui aici. N-ar fi posibil ca Vita şi Martin să locuiască în micul meu apartament. Fără să-i mai amintesc pe Fang, Suki şi John Wayne.

Diana oftă mulţumită.

- Imi era teamă că nu vei înţelege.

- Cred că te înţeleg destul de bine, îi zise el cu afecţiune. Ştiu că nu-ţi vei abandona protejaţii, nici chiar pentru mine.

- N-aş putea fi fericită, dacă aş face-o.

- Aşa m-am gândit şi eu. Singura condiţie pe care o pun este să plătesc jumătate din cheltuieli, facturi, ipotecă etc.

- Nu există nici o ipotecă. Casa a fost cumpărată cu ani în urmă.

- Atunci, lasă-i să spună că sunt un om făcut, zise Lee cu inima uşoară. Cui îi pasă?

Se auzi un ciocănit în uşa dormitorului.

- Nu-ţi face probleme. Nu intru! strigă Vita. Vă las tava cu ceai aici, lângă uşă.

Lee îşi ascunse zâmbetul îngropându-şi faţa între sânii Dianei.

- Cred că Vita a învăţat să se poarte de la mama ta, îi zise ea mângâindu-l pe păr.

Se ridică, îşi puse halatul şi deschise uşa. Tava pe care o aduse înăuntru nu conţinea doar ceai, ci şi o farfurie cu biscuiţi proaspeţi. Lee îi privi cu mare bucurie.

- N-am nici o intenţie să mă lipsesc de biscuiţii făcuţi de Vita, îi comunică el, cu gura plină. Bănuiesc că tu eşti o bucătăreasă groaznică. Diana clătină din cap. *Nu* eşti o bucătăreasă groaznică?

- Habar n-am. Nu am încercat, îi zise ea uşor amuzată.

Lee o privi îngrozit.

- Nu ştii să găteşti nimic?

Ea dădu din cap.

- Nimic. Am refuzat mereu să învăţ. Nu pot suferi să gătesc. Mama ta ar putea avea un atac, nu-i aşa?

- Ar face, dacă n-ar fi vorba de tine. Dar mama mea te adoră şi consideră că eşti diferită de celelalte femei.

înghiţi grăbit ultimul biscuit.

- Ce va zice când va afla că ne vom căsători? întrebă Diana.

- Va zice că mi-a trebuit cam mult timp să mă hotărăsc. Iubito, mama mea a ştiut că ne vom căsători, încă de când te-a întâlnit. Hai s-o anunţăm, vrei?

Diana clătină din cap.

- După aceea, îi spuse încuind uşa dormitorului.

- După aceea?

- Da.

Diana lăsă capotul să cadă şi ajungând lângă el, îl îmbrăţişă.

- După aceea.

Capitolul 10

Judecătorul întrebă:

- L-aţi găsit pe acuzatul Frank Morris vinovat sau nevinovat?

Preşedintele juraţilor îşi drese vocea nervos.

- Vinovat, răspunse.

Cinci minute mai târziu, Morris era pe cale să ispăşească o sentinţă de doi ani, iar cei care avuseseră legătură cu cazul îşi strângeau lucrurile pregătindu-se să părăsească sala de tribunal. Avocatul apărării, Jeremy Frane, un bărbat mai în vârstă cu părul grizonat, îi făcu semn lui Lee să-l aştepte.

Câteva minute mai târziu, Jeremy Frane apăru în holul tribunalului şi-l strigă pe Lee.

- N-am mai băut de mult timp un pahar împreună, îi zise el cu o voce răguşită de prea mult whisky, ţigări şi de prea multe discursuri în faţa juraţilor. Arăta exact ceea ce era, un bătrân combatant, la care Lee ţinea foarte mult.

- N-ai avut noroc, îi spuse el cu simpatie.

Frane ridică din umeri.

- Câteodată câştigi, câteodată pierzi. Singura mea şansă de a câştiga de data asta, ar fi fost doar dacă leşinai în boxă, şi cum nu ai făcut-o, ce puteam eu să zic?

- Oricum, mi-ai cam făcut zile fripte, îi spuse Lee cu sinceritate.

- Doar în timpul procesului. Fără supărare, sper.

- Nici una.

Intrară într-un birt unde mâncarea era bună şi

berea nu era trezită.

- Morris era vinovat, remarcă Lee. Având în vedere cât de des îi reprezinţi pe el şi familia lui, nu cred că te-a surprins prea tare.

- Da, nu ştiu cu ce mi-aş fi putut cumpăra o sticlă de vin bun, dacă membrii acestei familii ar fi avut nevoie de mine doar din când în când. Dar în curând se va termina.

- Nu-mi spune că vrei să te retragi.

- Nu-ţi spun doar. M-am hotărât definitiv. Am făcut avocatură timp de patruzeci de ani şi asta este destul de mult pentru un om care nu vrea să înnebunească.

- N-aş fi crezut că eşti aşa de bătrân, zise Lee, conştient că minţea, deoarece Frane îşi arăta vârsta, ba chiar mai mult.

- Am început tocmai când Horace Waldman a fost numit judecător. A fost ghinionul meu ca el să judece primul meu caz. Doamne, omul ăla era un diavol. De o politeţe ucigătoare. Intotdeauna am susţinut că şi-a ascuţit dinţii pe mine ca să poată muşca următoare victimă, dar întâi a făcut-o cu mine. Işi subţie vocea imitându-l. Nu te grăbi, domnule Frane, Legea în acest ţinut datează de vreo mie de ani. Pot să mai aştept puţin pentru ca dumneata să fii gata să începi. Eu eram agitat ca o pisică, tot scăpând hârtiile din mână. Apăram un bărbat pe nume Billings, acuzat de furt. Apărarea era foarte slabă, din cauza puţinelor dovezi pe care le aveam, dar ştiam că trebuia să câştig. La fel ştia şi Waldman. Mă tot întrerupea ca să-mi spună ce ar

fi trebuit să întreb şi nu ştiu cum ne-am descurat, dar la final mi-am dorit să fi murit. El stătea acolo, de nepătruns, şi eu aşteptam să fiu făcut bucăţi de hotărârea lui. Dar el a dat verdictul în favoarea mea. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Nu că mă elogia. Pur şi simplu le-a spus juraţilor că ar trebui să-l achite pe Billings deoarece nu fusese apărat cum ar fi trebuit. Şi ei au fost de acord. Aşa era Waldman. Cinstit până în fundul sufletului, dar nu-şi dezvăluia gândurile şi nu-şi putea permite să fie blând. Un tip tare ca piatra. Niciodată n-am putut înţelege cum de a acceptat s-o ia în casa lui pe micuţa lui nepoată.

- Presupun că a simţit că este datoria lui, din moment ce părinţii ei au murit, remarcă Lee.

Frane îl privi uimit.

- Dar părinţii ei n-au murit.

- Păi sigur că au murit. Şi ea nu avea unde să se ducă.

- Asta aşa o fi. Dar părinţii ei n-au murit. Au divorţat. Şi a fost un divorţ urât. Mama a fugit cu un tip mai tânăr, iar tatăl a scormonit în toate mizeriile expunându-le în faţa tribunalului, în încercarea de a obţine o pensie alimentară. Urâtă treabă.

Un sentiment ciudat puse stăpânire pe Lee. Era cuprins în aceeaşi măsură de neîncredere şi de teamă. Nu prea ştia de ce ar fi trebuit să se teamă. Era clar că făcuse o greşeală, dar ar fi dorit ca inima să nu-i mai bată aşa de tare. Ultima oară când îi bătuse aşa fusese cu câteva luni în urmă, când văzuse în faţa ochilor

pistolul şi ştiuse că în câteva secunde urma să se decidă viaţa lui.

- Un divorţ nu explică faptul că Diana a rămas să locuiască împreună cu bunicul ei, zise el cu o voce care nu părea a lui.

- Dar, dragul meu prieten, nici unul dintre părinţi nu a dorit-o. Mama ei era genul de fluture de noapte. Probabil că încă mai este. Sărăcuţă cu duhul. Nu se gândea decât să-şi cumpere haine scumpe şi să se distreze. Acum stă în Mallorca. Un prieten de-al meu a văzut-o acolo, anul trecut, împreună cu un bărbat. Aparent ei sunt din ce în ce mai tineri. El mi-a spus că tipa se „conservă bine“. Tatăl ei locuieşte pe undeva prin nord, şi este proprietarul a două cluburi de noapte cam deocheate. Nu prea îi aduc bani, dar în felul acesta îşi poate procura un nesfârşit şir de femei, şi cam asta este tot ce-şi doreşte el de la viaţă. Biata fetiţă, se pare că i-a fost mai bine fără ei. Totuşi a fost cam neplăcut faptul că au părăsit-o aşa, nu crezi?

- Da, îi răspunse Lee privind în gol. Aşa cred.

Frane îşi goli paharul.

- Ce naiba te-a făcut să presupui că părinţii ei sunt morţi?

Era o întrebare banală şi Lee se întrebă ce s-ar întâmpla
dacă ar spune ce gândea.

Am crezut că sunt morţi deoarece Diana mi-a spus aşa. Acum îmi dau seama că visul care mă cuprinsese despre căldură şi dragoste era doar o iluzie; că femeia pe care o ador

şi-a ascuns de mine secretul vieţii ei în tot acest timp.

Dar era prea mândru ca să-l lase pe Frane să suspecteze că, el care o iubea pe Diana, habar nu avea de un lucru atât de important din viaţa ei.

- Vrei să luăm o friptură şi plăcintă? întrebă Frane. Mâncarea este foarte bună aici.

-îmi pare rău, nu pot să stau, îi răspunse Lee. Trebuie să plec.

- Am crezut că eşti liber în seara asta?

- Da, dar... mi-am amintit că am ceva de făcut. Hai s-o lăsăm pe altă dată.

Era aproape de uşă când termină de vorbit. Ştia că trebuia să fie singur, să ia aer. Altfel i-ar fi explodat capul.

încetul cu încetul durerea se transformă în amărăciune şi mânie, gândindu-se că ea se distrase pe socoteala lui. Merse spre locul unde îşi parcase maşina. Se urcă şi porni motorul, dar habar nu avea unde voia să meargă. Ştia doar că nu trebuia s-o vadă pe Diana în starea în care era, pentru că s-ar certa şi şi-ar spune lucruri de neiertat. Dar se trezi îndreptându-se spre casa ei.

Intră şi se duse direct spre biroul ei. Ea îşi ridică privirea şi-i zâmbi, dar zâmbetul i se stinse când îi văzu chipul palid.

- Ce s-a întâmplat, Lee? S-a întâmplat ceva îngrozitor?

- Nu sunt prea sigur. Trase aer în piept. Diana, când au murit părinţii tăi?

Chipul Dianei deveni la fel de palid ca al lui.

- Ce-ai spus?

-Amândoi au murit înainte ca tu să împlineşti zece ani, nu-i aşa? Unde erai când s-a întâmplat asta? Ai participat la înmormântarea lor? Unde sunt îngropaţi?

In tăcerea care se lăsase, văzu cum chipul ei se întunecă. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de mult sperase să afle că totul era o greşeală. Dar în loc de uimire, în ochii ei era o expresie rece şi el simţi cum inima îi tremură.

- Ce-ai făcut? şopti ea.

- Ce-am făcut? Te-am iubit şi am avut încredere în tine.

- Dragostea şi încrederea, nu-i aşa, te-au făcut să-mi cercetezi trecutul? Eu am avut încredere *în tine.*

-Nu îndeajuns ca să-mi spui adevărul, este clar, îi spuse Lee cu răceală.

- Destul ca să nu pun la îndoială faptul că nu te vei comporta ca un poliţist cu un suspect a cărui povestire trebuie cercetată, îi replică ea.

El strânse pumnii pentru a opri durerea pe care i-o provo- caseră cuvintele ei.

- N-am făcut cercetări, îi răspunse el printre dinţi. Am aflat întâmplător.

- Cum?

- Cineva mi-a spus, la un pahar de bere. N-are importanţă cine. Putea fi oricine. Sunt o grămadă de avocaţi pe aici, care l-au cunsocut pe bunicul tău. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a mă minţi.

- Ah, Doamne! zise Diana cu disperare.

Se întoarse cu spatele, încercând să-şi stăpânească tulburarea. Gândul că a devenit subiect de bârfă o revoltă.

Lee făcu un pas spre ea, cuprins de blândeţe. Ii vedea durerea şi asta îl sfâşia. Dacă ar putea să nu se mai rănească unul pe altul, dacă l-ar lăsa s-o îmbrăţişeze şi să-i ofere îmbărbătarea pe care inima lui iubitoare i-ar putea-o oferi.

- De ce trebuie să ţii totul pentru tine? o întrebă el.

- Se pare că asta n-are nici o importanţă, îi răspunse ea cu o uşoară amărăciune. Poliţia are metodele ei de a afla, nu-i aşa?

- Deja ţi-am spus că nu a fost aşa, îi zise el mânios. A fost o întâmplare. Important este ceea ce ne facem unul altuia. Cum crezi că m-am simţit când am descoperit că mi-ai ascuns ceva atât de important pentru mine? îmi venea să mă dau cu capul de zid. Doream să nu fie adevărat.

- De ce? îl întrebă ea repede. Ce importanţă are? De ce este atât de important pentru tine? Vorbeşti de încredere. Ţi-am trădat această încredere? Te-am înşelat cu un alt bărbat?

- Felul în care m-ai înşelat. Nu cu un alt bărbat, ci lăsându-mă să cred ceva ce nu era adevărat.

- Că părinţii mei sunt morţi? strigă ea nevenindu-i să creadă. De ce este atât de important?

- Deoarece am crezut că mi-ai permis să intru în sufletul tău, când de fapt eu am stat întotdeauna în

spatele uşii. Vocea lui era plină de amărăciune. încă o ţii închisă şi zăvorâtă, şi te-ai asigurat că eu niciodată nu voi afla.

- Nu ţi-am spus un mic detaliu din viaţa mea, îi zise ea cu o voce care-i dovedi că şi ea era conştientă de drumul periculos pe care o luau lucrurile. De ce te interesează atât de mult? Tu mi-ai spus totul despre viaţa ta?

- Ţi-am spus ce era mai important. Părinţii tăi erau două persoane egoiste, care te-au respins deoarece aşa le era lor bine. *Un mic detaliu?* Este sursa tuturor lucrurilor importante care ţi s-au întâmplat, şi tu ştii asta.

Diana avu senzaţia că cerul cade în capul ei. Voia să-şi acopere urechile cu mâinile ca să nu mai audă ceea ce-i spunea Lee. Secrete la care nu se putea gândi nici măcar când era singură, fuseseră scoase la lumină. Se simţea ameninţată şi neliniştită şi toate astea se datorau lui Lee.

Dintr-o dată el se transformă în duşmanul ei. Când îi spusese că trădarea părinţilor ei era cauza tuturor relelor, simţise cum ceva s-a rupt înăuntru ei.

- Nu este adevărat! strigă ea cu disperare. A trecut. S-a terminat. Sunt ceea ce bunicul meu a făcut din mine şi ceea ce am vrut eu să devin. Părinţii mei nu mai fac parte din viaţa mea.

- Doar nu crezi asta cu adevărat. Nici un copil n-ar putea să nu fie afectat după o astfel de experienţă. Faptul că pretinzi că amândoi sunt morţi arată cât de

mult contează ei pentru tine.

- Pentru mine ei *sunt* morţi, şi asta este numai treaba mea.

- Povestea asta merge pentru străini, nu şi pentru mine. Nu înţelegi că vreau să împart totul cu *tine,* inclusiv durerea? Nu vreau doar părţile bune, vreau totul, deoarece asta este singura relaţie care are importanţă pentru mine. Dacă nu poţi să-mi spui ce te răneşte, atunci ce suntem noi? Ce rost are să ne mai iubim? Sau nu ne iubim? M-am amăgit singur în tot acest timp? Tot ce a fost între noi n-a fost decât o iluzie?

- Poate că a fost! strigă ea furioasă. In mod sigur nu te-am cunoscut deloc.

- Şi nu doreşti ce-ţi ofer eu, nu-i aşa? întrebă el cu o voce ciudată. Nu doar dragoste, ci şi îmbărbătare. Dacă aş fi fost rănit, aş fi străbătut orice distanţă ca tu să mă îngrijeşti, pentru că nimeni n-ar fi făcut-o ca tine. Dar dacă tu ai fi rănită, nu ai veni la mine.

Acum ea se îndepărtă de el, cu braţele încrucişate pe piept ca şi cum ar fi dorit să-l ţină la distanţă, respingând în tăcere dorinţa lui de apropiere. Ştia că era o apropiere datorită dragostei şi înţelegerii. încă mai era timp să se înţeleagă. Ar fi putut să-şi deschidă braţele şi el ar fi venit la ea. Numai că ea nu putea. Controlul pe care şi-l impusese ani de zile nu voia să cedeze.

- Nu pot, îi spuse ea cu disperare în voce. Să am grijă de mine este ceea ce ştiu şi am făcut-o mult timp.

Nu ştiu cum să schimb asta.

- Atunci Dumnezeu să te ajute, şopti el. Ştii cât de singură urmează să fii?

Din bucătărie se auziră vocile lui Vita şi Martin, care discutau prietenește. Diana râse cu asprime.

- De ce să fiu singură? Această casă nu va fi niciodată goală.

- Ah, da, câinii tăi vagabonzi, zise el cu amărăciune. întotdeauna grija ta pentru ei m-a neliniştit puţin şi acum ştiu despre ce este vorba. E un alt zid în spatele căruia te ascunzi, nu-i aşa? Este singura relaţie care-ţi convine, deoarece în felul acesta ai controlul. Poţi să dai, dar nu ştii cum să primeşti, deoarece să primeşti înseamnă să laşi oamenii să vadă cât eşti de vulnerabilă, şi tu nu ai destulă încredere în nimeni... nici chiar în mine. Nu pot trăi cu o femeie care se ascunde de mine în felul ăsta.

Ea ştia că astfel îl pierde, şi ceva în sufletul ei se răzvrătea la gândul acesta. Rămase nemişcată. Cuvintele de dragoste nu-i veneau în minte, chiar dacă ar fi însemnat sfârşitul ei. Voia să strige „Rămâi cu mine. Am nevoie de tine!“ Dar avea un nod în gât şi nu putea scoate un sunet.

- Nu pot iubi doar o parte din tine, Diana, îi spuse cu tristeţe Lee. Ori totul, ori nimic.

Diana privea fix un punct în spaţiu.

- Atunci nimic, îi răspunse ea.

*
* *

Lee se opri la intrarea de la Wendle House. Venise

aici în prima oră liberă de la serviciu, chiar dacă nu ştia sigur unde era Diana. Totuşi din ceea ce aflase el, Diana nu era acasă. Toată ziua plouase, dar acum ploaia se oprise şi era o superbă după-amiază de vară. Pe aleea udă nu erau urme de cauciucuri.

Trecuse o săptămână de când se despărţiseră, o săptămână în care trecuse prin toate stările, de la supărare până la neîncredere, până când ajunsese de unde a început.

Acum venise aici doar ca să-şi mai ia câteva dintre lucrurile pe care le lăsase în această casă. Ocoli clădirea şi prin fereastra bucătăriei îi văzu pe Vita şi Martin. Bătu în fereastră şi Vita ridică privirea. Ii zâmbi scurt şi-i deschise uşa.

- Tocmai făceam nişte cafea, îi zise. Mi-e teamă că Di este plecată.

- Bine. Mă îndoiesc că ar vrea să mă vadă, îi răspunse Lee.

- Atunci îmi pare rău că ai venit, îl informă Martin scurt. întotdeauna am ştiut că eşti un mizerabil, şi asta încă din seara în care ea te-a adus aici. Şi s-a dovedit că am avut dreptate.

- Am venit să-mi iau hainele pe care le-am lăsat aici, le spuse Lee.

- Atunci mai bine le-ai lua şi te-ai căra, îi zise Martin morocănos.

Lee rânji şi se duse în camera lui. Un val de amintiri îl cuprinse când deschise uşa. Aici Diana îl îngrijise şi tot aici îşi descoperiseră dragostea. Acum totul era

tăcut, chiar rece. îşi puse hainele din dulap în geanta pe care o adusese cu el. Făcu totul cât mai repede posibil, apoi se întoarse în bucătărie.

Vita îi arătă cana de cafea pe care o pusese pe masă.

- Eşti în siguranţă, îi comunică. Di se întoarce târziu.

- Oricum, de ce ar dori să-l vadă? mârâi Martin.

- Mai taci, bătrân nebun, îl admonestă Vita. Ignoră-l, zise întorcându-se spre Lee. Este foarte supărat de cum au ieşit lucrurile. De fapt, toţi suntem.

- Şi eu, zise Lee încet. Nici o clipă nu am vrut să se termine aşa.

- După părerea mea, voi doi ar trebui să fiţi daţi cap în cap, declară Vita cu sinceritatea unei vechi prietene.

- *El* ar trebui bătut în cap, mârâi Martin fără nici o logică.

Lee zâmbi strâmb.

- Dacă aş considera că este de vreun folos, m-aş lăsa bucuros bătut în cap. Dar ea este aşa de încăpăţânată, încât mi-e teamă că aş sfârşi cu capul spart.

- Mda! făcu Vita. Aşadar, *ea* este încăpăţânată, nu-i aşa?

Clive veni din grădină, aducând un braţ de trandafiri proaspăt culeşi.
Il salută din cap pe Lee şi întinse florile spre Vita pentru inspecţie.

- Le-am cules chiar înainte de lăsarea întunericului,

îi spuse. Ce zici de ei?

Vita inspiră, apreciind parfumul lor.

- Merg. Acum pune-i în vaza de acolo, iar mai târziu îi aranjez eu în camera Dianei.

- Nu că i-ar observa, comentă Martin. In ultimele zile nu s-a gândit la nimic altceva.

Se uită încruntat la Lee, arătându-i clar pe cine acuza.

- Aşadar eu m-am purtat ca un nemernic, nu? zise Lee iritat. Nu pretind că a fost doar vina Dianei, dar să fiu al naibii dacă-mi dau seama cum ar fi trebuit să mă port.

- Ai fi putut să te împaci cu ea, îi zise Vita.

- Cum aş fi putut, când *ea* a terminat cu mine?

- N-ar fi trebuit să o laşi să termine cu tine, nu-i aşa? îi zise Vita cu răbdare, ca şi cum ar fi vorbit cu un idiot. Se presupune că tu erai cel cu capul pe umeri.

- Mi-ar face plăcere să-i trag una de să-i sară ochii, interveni Martin încruntat.

- Dacă nu poţi să spui nimic interesant, taci din gură, îi porunci Vita scurt. Nu ajungem nicăieri cu insultele.

- Ah, asta-i bună, zise Martin ofensat. Ce zici de cum s-a învârtit Di săptămâna asta, arătând mai mult moartă decât vie? Ai văzut ce faţă făcea când răspundea la telefon şi nu era vocea lui. Şi se presupune că trebuie să mă port cu mănuşi! Mi-ar plăcea să-i arăt eu lui.

- Vita are dreptate, nu am ajunge nicăieri, interveni

Clive. Stăpâneşte-te, Martin. Lee are şi el punctul lui de vedere.

- Mulţumesc, zise Lee ironic.

- Nu că te consider foarte isteţ, adăugă Clive. Ar fi trebuit să te aştepţi la una ca asta. Doar ştiai cum este Diana.

- Se pare că n-am ştiut, îi răspunse cu răceală Lee.

- Atunci unde ţi-au fost ochii? îl întrebă Vita. Te-am prevenit cât de secretoasă poate fi.

- Dar se părea că niciodată nu şi-a ascuns sentimentele, protestă Lee. îmi spunea foarte des că mă iubeşte.

- Chiar asta dovedeşte că se purta mai ciudat, îi spuse Vita. Şi-a deschis inima în faţa ta aşa cum n-a mai făcut cu nimeni altcineva. Oftă. Am dorit din inimă ca tu să fii cel de care are nevoie.

- Ea nu are nevoie de nimeni, zise Lee cu amărăciune. Şi ea este prima care o susţine.

- Sigur că o face, îi răspunse Vita. Dar asta nu înseamnă că o şi crede. Având în vedere familia sa, ai fi putut fi omul care s-o înţeleagă.

- Ei bine, nu pot să înţeleg o femeie care-mi ascunde amănunte din viaţa ei.

- Dar ăsta este felul ei de a face faţă unor probleme. Bănuiesc că şi tu ai câteva lucruri cărora trebuie să le faci faţă. Toţi avem. Martin spune poveşti fantastice. Clive este student, aşa că bea pe rupte.

- Şi tu, Vita? o întrebă Lee.

Vita oftă cu nostalgie.

- Obişnuiam să mă distrez aruncând cărămizi în geamurile magazinelor. Era ceva să vezi geamurile alea imense dezinte- grându-se, îmi făcea mai bine decât un pahar de whisky.

- Obişnuiam? o întrebă Lee.

- Acum nu mai am nevoie. Sunt bine, mulţumită lui Di.

- Tu cum te descurci? întrebă Clive privindu-l pe Lee.

- In mai multe feluri, răspunse Lee cu grabă, conştient de câteva mici indiscreţii, dar care nu ajunseseră niciodată la urechile superiorilor. Nu terminăm cu subiectul ăsta?

- Păi, este un subiect, nu-i aşa? insistă Clive. Toţi au slăbiciunile lor şi tu ar trebui s-o înţelegi pe Di.

- Nu aveai nici un drept să-i spui că ajută oamenii doar pentru a-i ţine la respect, îl acuză Martin.

- Nu este exact ce am spus, protestă Lee.

- Dar este al naibii de aproape! mârâi Martin. Vrei să-ţi spun ceva, domnule Poliţist Isteţ? Mie şi Vitei nu ne pasă de ce Diana ne-a luat la ea. Clive are un viitor, dar noi ne-am fi terminat viaţa într-un azil. La respect? M-aş căţăra şi pe Turnul Eiffel, dacă ar vrea Di, atâta timp cât nu sunt nevoit s-o ascult pe noră-mea spunând la toată lumea că sunt un zgârcit. Ce te-a făcut să intri în poliţie? Ai făcut-o pentru binele cetăţenilor, nu-i aşa? Nu mă face să râd. Ai vrut acţiune şi un pic de putere. Nimeni nu este perfect.

Lee îl privi cu tristeţe, incapabil să-şi amintească

ultima oară când fusese atacat astfel.

- Ei bine, asta este, zise el până la urmă. Sorbi din cafea dându-şi un timp de gândire. Oricât de ascunsă ar fi ea cu mine, văd că Diana nu a avut probleme de comunicare cu voi.

Vita îşi ridică ochii spre cer.

- Dă-mi, Doamne, răbdare! se rugă ea ironic. Chiar crezi cu adevărat că ea ne-a spus ceva?

- Atunci cum ştiţi?

- Am ascultat.

- Sigur. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

- Cum am putea avea grijă de ea, dacă nu ştim despre ce este vorba? îl întrebă retoric Vita. Şi cum am fi putut afla, dacă nu am fi tras cu urechea? Nu ne-a spus nimic şi noi n-am îndrăznit s-o întrebăm. Mai de mult, când era puţin supărată o încurajam, uneori, să vorbească. Dar asta înrăutăţea lucrurile şi mai mult, aşa că am renunţat. Mi se rupe inima când o văd cum se forţează să zâmbească, şi aş dori s-o iau în braţe şi să-i spun să plângă.

- Mă bucur că te are alături, zise Lee. încep să-mi dau seama cât de mult ai grijă de ea.

- Cineva trebuie s-o facă, îi răspunse Martin. Altfel ar fi singură. Uită-te la casa asta imensă. N-o va vinde, deoarece îi aminteşte de bunicul ei. El a fost singura persoană care a vrut-o. Dar este mult prea mare. Cum s-ar putea descurca, dacă noi nu am fi aici?

- Nici nu ştii cât ne luptăm s-o scăpăm de cei care ar vrea să trăiască pe spinarea ei, adăugă Vita fără urmă

de ironie.

- Ce ai vrut să spui, cu câteva minute în urmă, cu „familia mea“? o întrebă Lee.

- Mă refeream la toate avantajele pe care tu le-ai avut, iar ea nu, îi spuse Vita cu blândeţe.

- Da, cred că ai dreptate. Se gândi un moment. Cred că este mai bine să plec.

- Ce ai de gând să faci? îl întrebă Martin.

- O să analizez toată situaţia. Dar am nevoie de timp şi de linişte. Aşa că mai bine nu-i spuneţi Dianei că am fost aici.

Ceilalţi îl aprobară din cap. Işi luă geanta şi se îndreptă grăbit spre maşină, temându-se să n-o întâlnească pe Diana, înainte ca el să fie pregătit. Inainte de a se duce acasă şi să se întindă pe pat, se mai plimbă cu maşina.

In ciuda tuturor gândurilor, ştia că hotărârea lui fusese luată. Indată ce Vita îi spusese „Tu ai avut toate avantajele pe care ea nu le-a avut“, totul începu să aibă sens. Se va întoarce la Diana şi o va implora să mai încerce o dată. Iubirea lor nu fusese o zi senină, dar împreună ar putea să descopere baza solidă pe care se sprijinea. Dar întâi trebuia să-şi pună gândurile în ordine.

Inţelegere. Işi amintea cât de des folosiseră cuvântul, reproşându-şi eşecul de a nu fi putut s-o înţeleagă. Acum începu să se simtă ruşinat pentru că nu încercase îndeajuns. O acuzase pe ea că era prea mândră să-şi recunoască vulnerabilitatea, dar adevărata ei mândrie era această vulnerabilitate.

- S-a deschis către tine, aşa cum nu a mai făcut-o cu nimeni altcineva, îi zisese Vita.

Capitolul 11

Când sosi la serviciu, Diana găsi pe birou un mesaj care o înştiinţa că Reginald Grant, asociatul ei, dorea s-o vadă urgent. îşi băgă capul pe uşă şi el îi făcu semn să intre. Reginald era un bărbat masiv, în jur de şaizeci de ani, al carui păr alb îi dădea un aer de bunăvoinţă şi inocenţă, care-i ascundea mintea ascuţită.

- Ce uşurare să te văd! îi zise el. Este o situaţie de criză şi tu ai rămas singura mea speranţă. Eşti liberă azi, nu-i aşa?

- Da.

- Slavă Domnului! George are o gripă oribilă şi în dimineaţa asta trebuia să fie la tribunal şi să susţină cazul Langley. Fii o scumpă şi preia tu cazul.

- în dimineaţa asta? Nu prea am mult timp să-l studiez, Reggie. Mai ales că este vorba de George.

- Ce vrei să spui?

- Ştii ce vreau să spun. George este un dezordonat care nu se deranjează să-şi însemneze lucrurile pe care ar trebui să le ştie. Preluarea unui caz de la el este un coşmar. Va trebui să cer amânare.

- Dar clientul nu doreşte asta. Deja au fost două amânări pentru diferite motive şi vrea să se termine odată. Este sigur că va câştiga şi doreşte să-şi recapete paşaportul ca să poată pleca în vacanţă.

- Chiar aşa de sigur este? Să sperăm că are dreptate.

- Din fericire este destul de simplu. Poliţia l-a acuzat pe Alfred Langley pentru că a atacat un om în

tren. Victima nu l-a putut identifica, şi nu sunt alţi martori.

- Atunci de ce a mai fost acuzat?

Reggie oftă ca şi cum ar fi deplâns prostia umană.

- A fost destul de prost ca să mărturisească. Dar asta este singura probă împotriva lui. Acest om pretinde că poliţia l-a forţat să recunoască ceva ce nu a făcut.

- Cine e poliţistul care l-a arestat?

Reggie se uită pe hârtii.

- Inspector Fredericks. Un vechi adversar de-al tău.

- Da, ştiu cum îşi obţine mărturiile, zise Diana întunecată. Asta mă face să cred că s-ar putea ca Langley să fie nevinovat. Mă duc, Reggie.

- Sper să nu te îmbolnăveşti şi tu de gripă, îi zise el în timp ce ea se îndrepta spre uşă.

- Nu. De ce?

- Arăţi groaznic. De fapt arăţi groaznic de de vreo două săptămâni, dar azi arăţi şi mai rău.

- Prostii, îi zise ea cu o voce sigură. Mă simt foarte bine.

- Atunci, totul e în regulă, Diana?

Diana reuşi să râdă.

- Totul cu excepţia faptului că lucrez într-o casă de nebuni. Aşa mi-ai spus că se numeşte acest loc, când m-am prezentat pentru angajare, îţi aminteşti?

- Da, întotdeauna am spus că numai cei tari pot rezista, şi tu eşti destul de tare. De fapt mereu am admirat felul în care nu te laşi copleşită de probleme.

- Păi, ce ţi-am spus eu? Gheaţă sub foc este calitatea mea, zise ea cu nepăsare.

- Eşti sigură că focul nu a devenit pălălaie în ultimul timp?

- Foarte sigură. Ii adresă un zâmbet vesel. Iţi promit că totul este în ordine cu mine, Reggie.

- Mă rog, dacă zici tu. Mult noroc, în acest caz.

Diana reuşi să-şi păstreze zâmbetul pe faţă până ieşi din clădire. Nu dormise toată noaptea şi acum era încordată şi nervoasă.

Imediat ce ajunse la tribunal, se duse să-l caute pe grefier.

- Am preluat cazul lui Alfred Langley cu foarte puţin timp în urmă, îi explică ea. Există vreo posibilitate să refaci lista în aşa fel încât să-mi dai puţin timp în plus?

El se uită peste listă.

- Pot să te schimb cu cei cu furturile, ceea ce-ţi mai lasă o oră.

- Mulţumesc. A venit clientul meu?

- Poţi să-l găseşti în hol.

Găsi o cameră de aşteptare şi începu să răsfoiască dosarul, observând cu neplăcere că Langley mai avusese o arestare anterioară. Dar asta era o armă cu două tăişuri. Un poliţist zelos ar putea lua această condamnare ca un bilet în alb şi să-l oblige să mărturisească prin mijloace mai puţin ortodoxe. Şi ştia că inspectorul detectiv Fredericks făcea parte din această categorie.

Intră într-o mică celulă, unde o aştepta clientul ei.

Era un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu un chip deschis şi inocent, care dădea impresia că n-ar putea omorî nici o muscă. Se ridică şi-i întinse mâna Dianei.

- Bună. Sunt Alfred Langley. Nu ştiu dacă o să pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru că ai venit să mă salvezi, îi zise el.

- Păi să sperăm că într-adevăr o să reuşesc, îi zise Diana, şi aşezându-se, îşi întinse hârtiile pe masă. Personal, cred că ar fi înţelept să ceri o amânare, chiar dacă asta înseamnă întârzierea vacanţei.

- De fapt, îi zise el cu stângăcie, motivul este altul. Vezi, am un alibi, o tânără. In acel timp eram doar prieteni, deoarece abia recent a divorţat de soţul ei. Acum s-a întors la el - este riscant dacă va admite că eram cu ea în seara aceea. Ea va zice că da, dar nu vreau să-i dau prea mult timp de gândire.

- Inţeleg. In acest caz este mai bine să fii prevăzător. Diana frunzări din nou însemnările. Cum o cheamă?

- Lola Daniels.

- N-am nici o notă despre ea aici.

- Doar recent s-a hotărât să mă ajute.

In însemnări ar fi trebuit să existe o însemnare despre un posibil alibi, dar nu o surprinse pe Diana faptul că George uitase.

- Uite, îi zise Langley cu grabă. Jur că n-am făcut-o eu.

- Dar deja ai o arestare.

El o privi repede.

- Poliţia nu poate menţiona asta în sală, nu-i aşa?

- Nu, dar aş vrea să aud de la tine, despre ea.

- S-a întâmplat cu doi ani în urmă. Nu sunt mândru de asta şi pot să-ţi spun că a fost doar o prostie de tinereţe. Eram foarte supărat că prietena mea mă părăsise. Aşa că am băut cam mult. Aveam optsprezece ani şi nu m-am descurcat foarte bine. în timp ce eram beat am atacat pe cineva. Nu l-am rănit şi am fost prins aproape imediat. Până atunci n-am făcut aşa ceva, dar cel care a fost atacat de data asta a făcut un portret asemănător cu al meu destul de vag, şi imediat Fredericks a hotărât că am fost eu. El a fost cel care m-a arestat prima oară.

îşi împinse scaunul înapoi, cu un chip necăjit.

- Continuă, îi spuse Diana.

-A venit unde locuiam şi m-a dus la secţie. I-am spus că n-am făcut nimic, iar el a rânjit şi mi-a zis: „Vom vedea, nu-i aşa?“ Era ca şi cum mi-ar fi spus că el e sigur.

Diana se încrutnă.

- Nu cred că „Vom vedea, nu-i aşa“ echivalează cu o recunoaştere a faptului că te va acuza. Mai mult ca sigur este unul din acele lucruri vagi pe care poliţiştii le spun fără a avea o prea mare însemnătate.

Langley păru rănit. Făcu ochii mari, ceea ce uşor putea fi interpretat că era lovit în amorul propriu.

- Am crezut că eşti de partea mea.

- Sunt de partea ta, dar dacă va trebui să dovedesc brutalitatea poliţiei îmi trebuie ceva mai mult decât

asta.

- Da, ştiu că ai dreptate. îmi pare rău.

- Ce a zis inspectorul detectiv Fredericks şi ce a făcut când ai fost la secţia de poliţie?

- Nimic. A fost chemat în altă parte imediat ce am ajuns la secţie, şi am fost preluat de un alt inspector. El a fost şi mai rău. La început a fost foarte subtil. Nu s-a dat la mine. Nimic evident. Dar m-a ţinut treaz toată noaptea, punându-mi aceleaşi şi aceleaşi întrebări până când nu mai ştiam ce spun. Nu mi s-a permis nici să beau o ceaşcă de ceai.

- Asta-i groaznic, spuse Diana. Sunt reguli prin care eşti îndreptăţit la o perioadă de odihnă şi ceva de băut.

- *Se presupune* că sunt reguli. Nu cred că poliţia ţine cont, nu-i aşa? Ei îşi bat joc de ele.

- Nu toţi. Dar unii da, sunt de acord.

- Am tot rugat să-mi aducă o ceaşcă de ceai. Muream de sete. Este incredibil cum o banală ceaşcă de ceai te obsedează, mai ales când nu ai băut ceva de mult timp. Se juca de-a şoarecele şi pisica, tot spunându-mi că va sosi. Sigur că nici n-am văzut-o. Când, până la urmă, a fost adus nişte ceai, nu m-a lăsat să beau. El şi-a luat o cană, dar pe a mea a pus-o pe o altă masă, unde o puteam vedea. Trebuia să stau şi să-l privesc bând, în timp ce gâtul meu era uscat. M-a văzut privindu-l fix şi mi-a zis rânjind: „Poţi să obţii o ceaşcă, dacă eşti băiat bun şi mărturiseşti“. M-a scos din minţi şi m-am repezit la ceaşca lui. A căzut pe podea şi s-a spart. El a luat un ciob şi... ei bine, o să-ţi arăt.

Langley luă dosarul de la Diana, îl frunzări până găsi ceea ce căuta, apoi îi arătă. Buzele Dianei se strânseră când văzu fotografia care arăta o tăietură urâtă la mână.

- El a făcut asta? îl întrebă ea scandalizată.

- Incă mai am cicatricea. Langley îi arătă mâna. Mai este şi o fotocopie a declaraţiei mele, acolo, în dosar. Petele negre sunt de sânge. După aceea am fost destul de îngrozit ca să semnez orice îmi cerea.

- Dar nu există nici un martor?

- Doar când am semnat mărturia, nu în timp ce o scriam.

- Dar au văzut că sângerai şi nu erau pete de sânge pe foaie, când ai semnat?

- Sigur. Doar n-o să crezi că vor recunoaşte asta, aşa-i? Povestea lor este că mărturia era curată când am semnat-o şi că a fost un accident după aceea. Poliţiştii ţin unii cu alţii.

- Se poate, dar sângele îi acuză, zise Diana întunecată. Apropo, cine a luat mărturia, dacă Fredericks a plecat?

- Era unul cu un nume italian. Fortuno, cred. O să-i găseşti numele pe undeva în dosar.

Diana frunzări printre hârtii cu mişcări mecanice. Urechile ei înregistraseră numele lui Lee, dar mintea refuza să reacţioneze. Se părea că o parte din ea se detaşase şi se ruga să fie o greşeală. Nu putea fi Lee.

Dar era. Până la urmă găsi foaia peste care trecuse în grabă şi acolo erau scrise cuvintele „Detectiv

Inspector Lee Fortuno“.

- Domnule Langley, zise ea încet.

- Alfred, corectă el, zâmbindu-i fermecător.

- Alfred, trebuie să-ţi cer să mă eliberezi de sarcina asta.

- Nu. Trebuie să fiu la tribunal într-o jumătate de oră.

- Să obţinem o amânare.

- Nu vreau nici o nenorocită de amânare. Lola nu este destul de sigură ca să risc aşa ceva.

- Nu înţelegi. îl cunosc personal pe Lee Fortuno.

Farmecul dispăru din ochii lui, făcând loc unei răceli de
gheaţă.

- Vrei să zici că dintr-o dată mă consideri vinovat?

- Nu este asta. Numai că nu pot fi imparţială, aşa cum trebuie.

- încerci să-mi spui că nu ţi se permite să pui întrebări unui poliţist pe care-l cunoşti personal? N-are nici un sens. Până acum probabil că-i cunoşti pe toţi.

- Cunoştinţe da, dar acesta este mai mult decât o simplă cunoştinţă. Un avocat, care odată a avut o relaţie cu un poliţist anchetator al clientului - sigur îţi dai seama cât de periculos este?

- Relaţie? Vrei să spui că trăieşti cu el?

- Nu.

- Dar ai trăit?

- Detaliile nu au importanţă...

- Ai spus că ai avut o relaţie „odată“. Asta înseamnă

că s-a terminat?

- Da, dar...

- Atunci n-am de ce să-mi fac griji, nu-i aşa? Am auzit de tine. Ai reputaţia că te lupţi cu brutalităţile poliţiştilor.

- Şi nu ţi-e frică de faptul că nu voi fi foarte incisivă? Aş dori să am încrederea ta.

- Dacă aşa stau lucrurile, o să am motiv să fac recurs, nu-i aşa?

Diana îl privi fix, dintr-o dată văzând calculul rece, ascuns de candoarea de pe chipul lui. Aşa ceva nu se putea întâmpla. Era un coşmar.

- Crezi în nevinovăţia mea? o întrebă Langley.

-Ai interpretat greşit relaţia dintre noi, îi zise ea cu răceală. Nu sunt eu judecătorul tău, eu sunt avocatul tău. Sunt aici pentru a-ţi susţine cât mai bine cazul. Nu trebuie să cred că *eşti* nevinovat, numai că *ai putea* fi.

- Sângele împrăştiat pe toată mărturisirea este o dovadă, nu-i aşa?

- Da, zise ea mohorâtă. Este.

Un poliţist deschise uşa.

- Tu urmezi acum.

- Să mergem, zise Langley. Şi nu-ţi face probleme. Ştiu că o să te descurci de minune.

Diana îşi adună lucrurile şi se îndreptă spre sala de judecată. Fiecare pas era o povară, ca şi cum se mişca în vis, cu încetinitorul. In câteva clipe avea să se confrunte cu Lee, un bărbat blând, afectuos pe care ea îl iubea şi pe care trebuia să-l dovedească a fi un om

dur şi mincinos, deoarece asta era treaba ei.

Mai mult decât treaba ei, era datoria ei. Şi nepoata judecătorului Waldman era o avocată prea bună ca să nu-şi facă datoria, indiferent de preţ. Nu ştia dacă era nevinovat sau nu, dar aşa cum îi spusese şi lui Langley, era destul că *s-ar putea* să fie nevinovat. Avea dreptul la cea mai bună apărare, chiar dacă asta însemna să-şi sfâşie inima şi să lovească, în timpul procesului, în bărbatul pe care-l iubea.

încercă să nu se gândească la Lee, cu toate că în curând îi va vedea chipul, la faptul că-i făcea silă ceea ce urma să-i facă. O va urî, dar nu va şti că ea se ura de o mie de ori mai mult. Dar indiferent ce va urma, îşi va face datoria.

Diana aşteptă în sală în timp ce formalităţile îşi urmau cursul. Văzu că procurorul era Ted Brand, un jurist încăpăţânat care obţinea rezultate bune mai mult datorită durităţii decât inteligenţei. îndată ce Langley a fost adus în boxă, a început procesul.

Diana ascultă cu atenţie acuzarea lui Langley, care oricum era inconsistentă în lipsa mărturiei. Cu ochii minţii revăzu petele negre de pe hârtiile acelea şi-şi încleştă mâinile la gândul că Lee ar putea fi bruta pe care Langley o descrisese. în ciuda unor lucruri pe care el i le povestise despre cariera lui, mai mult ca sigur că era imposibil. Şi totuşi trebuia să încerce să creadă.

Primul a fost inspectorul Fredericks, care a susţinut foarte arogant că după părera lui acuzarea lui Alfred Langley era foarte clară. Diana îl interogă scurt,

reuşind să-l facă să se bâlbâie, dar el nu era piesa de bază a acestui proces. Când domnul Porter, victima, a fost chemat în boxa martorilor, a insistat că Langley fusese cel care l-a atacat, dar în urma întrebărilor dibace puse de Diana, a recunoscut că nu-l văzuse prea bine.

Proprietara lui Langley, o femeie cu o faţă de ovină şi înceată la vorbă, a mărturisit că în seara cu pricina el era plecat de acasă. Dar informaţia şi-a pierdut din importanţă când Diana a lămurit asistenţa că el ieşea aproape în fiecare seară. In final femeia a recunsocut că nu-şi amintea prea bine ora, dar când inspectorul Fredericks a întrebat-o despre ieşirile lui Langley, ea i-a răspuns: „Presupun că a fost plecat. Tot timpul pleacă de acasă.“

Ted Brand se ridică.

- Ultimul martor al acuzării este detectivul inspector Lee Frotuno.

Diana simţi un şoc când îl văzu intrând în sală şi îndrep- tându-se spre boxa martorilor. Automat el îşi aruncă privirea spre avocatul apărării, şi-l văzu cum se încordează când o recunoscu. O fracţiune de secundă chipul i se întunecă, dar apoi faţa lui deveni o mască de nepătruns. Disperată, Diana recunoscu faptul că şi el era conştient că era de datoria ei să-i distrugă mărturia.

Avocatul acuzării îi cerului Lee să descrie felul în care a obţinut mărturia. Când începu să vorbească, Lee nu se uită la Diana, însă descrise în cuvinte simple cum

la început Langley a negat orice legătură cu atacul, apoi a recunoscut.

- Inspectore, îi zise Ted Brand cu o voce prevestitoare de rău, s-a folosit forţa sau intimidarea pentru a obţine această declaraţie?

- Nici una, replică Lee încet.

Diana se ridică în picioare.

- Inspectore, ştiţi că clientul meu şi-a retras declaraţia, considerând că a fost intimidat?

- Da, îi răspunse Lee cu o voce indiferentă. Dar este fals şi el ştie. A mărturisit pentru că şi-a pierdut cumpătul.

- Vreţi să explicaţi mai pe larg?

- Era furios pe victima lui. Asta se întâmplă atunci când jefuitorul este dezamăgit de suma furată. în acest caz victima avea asupra lui o sumă mică de bani şi Langley a fost furios pentru că s-a expus pentru o sumă atât de mică. I-am amintit de vânătaia mare pe care o avea pe faţă domnul Porter, iar Langley a spus: „O merita, pentru că a încercat să mă oprească“. Imediat ce a realizat ceea ce spusese şi-a pierdut cumpătul. A ridicat din umeri şi a recunoscut că el a făcut-o.

- La ce oră a început interogatoriul?

- La ora patru după-amiază.

- Şi la ce oră a luat sfârşit?

- Cam pe la două noaptea.

- Şi în tot acest timp, clientului meu i s-a permis să se odihnească?

- Au fost două pauze de câte o oră.

- Sunteţi sigur? Amintiţi-vă, inspectore. Nu l-aţi ţinut pe domnul Langley treaz toată noaptea, fără putinţa de a bea ceva sau de a se odihni?

Lee zâmbi dispreţuitor.

- Aşadar asta este versiunea lui, nu-i aşa? Ei bine, a fost o noapte lungă... pentru toţi. Dar a avut timp de odihnă, orice ar spune el.

- Şi răcoritoare?

- A avut ceai şi sandvişuri de două ori. A doua oară a refuzat sandvişul deoarece era cu brânză şi el nu suportă brânza. Aşa că i s-a adus un sandviş cu şuncă. Incercăm să ne descurcăm cât mai bine.

Publicul din sală râse. Lee le făcea o impresie bună.

- Ce ziceţi de faptul că el pretinde că a cerut de mai multe ori ceai şi a fost refuzat? insistă Diana.

Pentru prima oară Lee îşi căută răspunsul. Inima Dianei aproape că se opri. In loc de plăcerea pe care ar fi trebuit s-o simtă pentru clientul ei, nu simţi decât oroare.

Până la urmă Lee vorbi.

- N-a fost refuzat, ci a fost o pauză. Era după miezul nopţii. Toţi eram obosiţi şi doream ceva cald să bem. Am trimis după ceai, dar a întârziat să vină. Am trimis de două ori şi nimic, aşa că m-am dus personal. N-a fost nimic deliberat. A fost o lipsă de organizare. După miezul nopţii personalul secţiei se reduce.

- Am putea zice că serviciile voastre nu sunt chiar aşa de bine puse la punct, după cum pretindeţi, inspectore, comentă severă Diana.

- Păi, nu dorim să fim consideraţi ca un hotel de cinci stele, îi răspunse Lee sec. Nu dorim ca oamenii să revină.

In sală răsunară mai multe râsete. Diana se forţă să le ignore.

- Aşadar v-aţi dus personal după ceai. Foarte lăudabil, remarcă ea cu ironie. Bănuiesc că şi domnul Langley a fost foarte recunoscător?

- Domnul Langley şi-a arătat recunoştinţa spărgând o ceaşcă şi încercând să mă taie pe faţă, răspunse simplu Lee.

Diana reuşi cu greu să-şi reţină o exclamaţie de groază. Adunându-şi toată voinţa, reuşi să spună cu o voce sceptică:

- Aţi ieşit rănit din această altercaţie, inspectore?

- Nu. Am reuşit să-l opresc la tip.

- Ştiţi de rana clientului meu?

- Ştiu că s-a tăiat singur, destul de rău, dar a fost numai vina lui, îi răspunse calm Lee.

Diana ezită. în sală se lăsă o tăcere mormântală, ca şi cum toţi cei prezenţi acolo şi-ar fi dat seama ce se petrece în sufletul ei. Tăcerea părea că se prelungeşte la infinit, şi-şi putea auzi inima bătând cu putere. în sfârşit îşi înălţă capul.

- Inspectore, aţi obţinut vreodată o mărturie prin forţă?

Aşteptă privirea lui furioasă, având în vedere că se folosise
de ceva ce el îi mărturisise în particular. Dar chipul lui

rămase impasibil când îi răspunse simplu.

- Da.

în sală se auziră murmure. Langley se arătă încântat şi-i făcu un semn victorios Dianei, pe care ea îl ignoră. Brand oftă, nereuşind să-şi ascundă strâmbătura. Numai cei doi rămăseseră nemişcaţi, privindu-se fix. Aerul dintre ei era încărcat cu electricitate.

- Vreţi să vorbiţi despre asta, vă rog, inspectore?

Brand se ridică repede.

- Obiecţie.

- Nu este vreun motiv pentru care să nu pot răspunde la întrebare, zise Lee. O privi pe Diana. La urma urmei este o problemă care se cunoaşte public. S-a întâmplat o singură dată. Interogam un bărbat pe nume Albertson care fusese arestat, bănuit că ar fi omorât un bătrân, Morry Jacobs, lovin- du-l în cap. Doamna Jacobs, care fusese martoră la atac, era prea şocată şi speriată ca să-l poată identifica foarte clar. Dar eu ştiam că el o făcuse şi el, la rândul lui, ştia că eu ştiu. Şi mai ştia că nu puteam s-o dovedesc. Râdea batjocoritor, dar nu de mine, ci de bătrânul pe care-l omorâse. Am văzut roşu în faţa ochilor şi l-am lovit cu pumnul. A mărturisit, dar cazul a fost respins de tribunal.

Diana se auzi vorbind, dar parcă asculta pe altcineva. Asta nu era ea, atacându-l pe bărbatul pe care-l iubea. Era nepoata judecătorului Waldman, care fusese învăţată tot ce ştia de bătrânul judecător rigid şi

scrupulos, şi Diana se urî pentru asta.

- Şi totuşi aţi declarat foarte convins că Albertson era vinovat. De fapt sunteţi fericit să ponegriţi o hotărâre a tribunalului, susţinând vinovăţia lui, ştiind că tot ceea ce spuneţi este ascultat cu atenţie. Chiar sugeraţi, în mod serios, inspectore, că sunteţi un om pe al cărui cuvânt se poate pune bază?

- Dacă vreţi să sugeraţi că nu pot fi judecat, este foarte adevărat, îi replică Lee neimpresionat. Dar chiar dacă am declarat asta, mă îndoiesc că domnul Albertson m-ar putea da în judecată. In acest moment ispăşeşte o pedeapsă pe viaţă pentru uciderea doamnei Jacobs. A omorât-o imediat după ce a fost eliberat: „In caz că ar vrea să vorbească“, a spus. Din fericire, de data asta au fost mai mulţi martori independenţi.

- Din cauza prostiei mele un vinovat a scăpat şi o femeie nevinovată a fost ucisă. Din acea zi, niciodată n-am mai atins un suspect.

Un murmur se ridică din sală. Diana ştia că era în favoarea lui Lee şi în defavoarea ei. El rezistase atacului ei şi auditoriul din sală era mulţumit. Unii dintre ei îşi întindeau gâtul încercând să-i vadă faţa, sperând să prindă o expresie de întristare. Se întreba ce ar zice, dacă ar şti că ea era şi mai încântată decât ei. Starea de spirit i se îmbunătăţi când descoperi că Lee era puternic şi că atacurile ei nu-l puteau zdruncina, numai că acum era prea târziu să realizeze că el era destul de puternic şi ar fi putut s-o elibereze de toate temerile ei. Ar fi avut grijă de ea, la fel cum şi

ea avea grijă de alţii, ar fi împărţit cu ea greutăţile, şi totuşi ea renunţase la toate astea.

Mai prelungiră puţin discuţia, dar toată lumea ştia că întrebarea crucială fusese pusă şi răspunsul dat. Când interogatoriul luă sfârşit, Lee era încă întreg. Ea era cea învinsă.

Diana cumpănea dacă să-l cheme pe Langley la bară sau să înceapă apărarea chemând-o pe domnişoara Lola Daniels ca martor. Lola Daniels avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, atrăgătoare dar vulgară, cu o voce ascuţită şi afectată. Declară că Alfred Langley fusese cu ea toată ziua şi toată noaptea, la data respectivă. Răspunse cu uşurinţă la toate întrebările. Era o mărturie perfectă, un alibi la fel, deşi toate instinctele Dianei îi spuneau că nimic din ceea ce spusese Lola nu era adevărat.

Ted Brand se ridică.

- Domnişoară Daniels, cât de bine cunoaşteţi oraşul Manchester? o întrebă el pe neaşteptate.

În sală se auzi un murmur de surpriză. Lola Daniels păru stânjenită.

- Păi... am fost acolo, zise ea într-un târziu.

- Până acum un an, ai locuit acolo, nu-i aşa? Sub numele de Ella Paignton?

Zâmbetul se şterse de pe buzele tinerei.

- N-am auzit de acest nume până acum.

- Ba cred că da. Gândeşte-te bine, te rog, şi aminteşte-ţi de pedeapsa pentru mărturie mincinoasă.

Diana îl privi fix pe Langley, care se uita încruntat

în direcţia Lolei.

Lola îşi umezi buzele.

- Nu cunosc acest nume, repetă ea sfidător.

- Nu este adevărat că, sub numele de Ella Paignton, ai depus mărturie acum un an, la Manchester, într-un caz asemănător cu ăsta? Ai furnizat un alibi pentru un bărbat numit Harry Garvie, acuzat de tâlhărie.

- N-nu...

Dar privi disperată în jur.

- La interogatoriu s-a dovedit că mărturia ta era plină de lacune şi Garvie a fost condamnat. Poliţia a căutat-o pe Ella Paignton ca s-o acuze de mărturie mincinoasă, dar ea a dispărut. Domnişoară Daniels... sau domnişoară Paignton, indiferent ce nume foloseşti acum... ce ţi-a oferit Alfred Langley ca să depui mărturie în favoarea lui?

Diana sări în picioare ca să obiecteze, dar era deja prea târziu. Lola plângea cu sughiţuri, speriată şi printre suspine îl acuză pe Langley că-i promisese şi luna de pe cer dacă „îl ajută să scape“.

De data asta cazul era definitiv încheiat.

Capitolul 12

Când juriul se retrase, Brand veni la masa unde stătea Diana.

- Ghinion, îi zise el cu simpatie. Am avut un noroc chior. S-a întâmplat să fiu în sală la acel proces de la Manchester, şi am recunoscut-o pe Lola Daniels.

- Asta-i viaţa, zise Diana ridicând din umeri. Nici o supărare.

- Nu cred că ai fi avut prea multă şansă, oricum. Am mai văzut şi altă dată avocaţi pierzând în faţa lui Fortuno. Este la fel de dur ca şi ei.

- Cineva ar fi trebuit să mă prevină, spuse Diana cu indiferenţă.

Juriul deliberă o jumătate de oră şi când reveni, îşi dădu verdictul - vinovat. Langley se uită la Diana şi ridică din umeri. Amândoi ştiau că verdictul era corect.

îşi adună lucrurile, apoi se grăbi să iasă din sală. Pe coridor se opri, întrebându-se ce o să se mai întâmple acum.

Pentru prima oară în viaţa ei era nehotărâtă şi confuză. Atunci simţi o atingere pe umăr şi când se întoarse îl văzu pe Lee.

Lee nu ştia ce o să-i spună când se vor întâlni, dar când îi văzuse privirea deznădăjduită din ochi, realizase că nu dorea decât s-o ţină în braţe şi s-o aline. Uitând unde se află, se aplecă uşor şi o sărută cu blândeţe. Ea se agăţă de el, aproape leşinată.

- Lee... murmură ea, Lee...

- Sst, o linişti el. Vom vorbi mai târziu.

- Dar trebuie să-ţi explic. Trebuie s-o fac.

El o opri.

- Sigur că trebuie. Nici nu m-am aşteptat la altceva. Dacă ţi-ai fi trădat clientul ca să mă protejezi pe mine, n-aş fi putut să te mai respect vreodată.

- Vorbeşti serios? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

- Draga mea, ai crezut că mă poţi răni, când m-ai interogat în boxă?

- M-am folosit de ceva ce mi-ai spus în particular.

- Dar, aşa cum am subliniat, este de notorietate publică. Am sperat că vei înţelege de ce am menţionat asta.

- Vrei să spui... că mi-ai transmis un mesaj?

- Incercam să-ţi spun că totul este în ordine. Am înţeles. Amândoi ne comportăm profesional şi fiecare ştie despre slujba celuilalt. Ti-ar trebui mult mai mult ca să mă răneşti. Am pielea groasă.

- Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, zise ea cu o voce plină de pasiune.

Lee o privi cercetător.

- Vorbeşti serios?

- Niciodată n-am vorbit mai serios. M-a făcut să mă simt... îşi căută cuvântul... în siguranţă.

- Diana, oricum urma să vin azi să te întâlnesc. Trebuie să discutăm.

- Ştiu. Aseară ai fost la conac şi le-ai intrerzis lui Vita şi lui Martin să nu-mi spună.

- Am făcut-o doar pentru că voiam să mă gândesc cum să-ţi cer iertare, zise el repede. Un zâmbet îi destinse buzele. Ti-au spus cum m-au săpunit?

- Nu mi-au spus nimic. I-am auzit vorbind. Ce vrei să spui cu... m-au săpunit?

- Te iubesc, şi de aceea au fost foarte supăraţi pentru tine. Dar n-au putut să-ţi arate ce simt, deoarece le-a fost teamă să nu te supere.

- Oh, Doamne, oftă ea. Ce proastă am fost!

- Amândoi am fost. Ei m-au făcut să-mi dau seama cât de prost am fost, şi nu m-au scuturat foarte tare. După aia m-am gândit şi am început să-mi dau seama de lucruri pe care nu le înţelesesem înainte. Am fost nerăbdător, am vrut totul de la început în relaţia noastră şi n-am înţeles că ar fi trebuit să am mai multă răbdare.

Tocmai atunci, mai multă lume ieşi pe culoar şi se lovi de ei.

- Nu putem discuta aici, zise Lee luând-o de mână. Hai să mergem acasă.

Merseră cu maşina lui Lee. în prima parte Diana a stat cu ochii închişi, uşurată că dragostea şi generozitatea lui Lee au salvat-o. Abia acum a înţelesese câtă nevoie avea de Lee ca s-o protejeze de singurătatea care-i ameninţa spiritul mândru.

Când deschise ochii, privi pe geam, apoi se întoarse surprinsă spre el.

- Ăsta nu este drumul spre casă.

- Megem la mine acasă, îi spuse el. Mergem acolo unde nu avem amintiri ca să ne copleşească.

- Dar patul tău este pentru o persoană.

- Foarte bine, îi răspunse el simplu.

Parcă maşina în garaj şi se îndreptară spre lift.

Până la etajul cinci stătură îmbrăţişaţi, anticipând dulcile momente care aveau să urmeze.

Imediat ce închise uşa, Lee o luă în braţe, nu ca s-o sărute, ci s-o ţină lipită de inima lui.

- Te iubesc, îi spuse într-un târziu el.

- Şi eu te iubesc.Te iubesc.

- Amândoi suntem încăpăţânaţi în felul nostru, dar atâta timp cât ne iubim, ne vom descurca. Ne vom cunoaşte mai bine. Singurul lucru cumplit ar fi să te pierd.

- Da... da... îi răspunse ea printre sărutări.

O duse în dormitor unde se dezbrăcară repede, nerăbdători să se regăsească. Inainte făcuseră dragoste cu pasiune. De data asta dragostea lor fu tandră şi profundă, un dar pentru suflet şi pentru trup, aducându-le atât mulţumire, cât şi plăcere.

- Vreau să-ţi povestesc totul, îi zise ea într-un târziu, stând lipită de el.

- Nu este nevoie, îi răspunse el repede.

- Chiar vreau, Lee. Tu eşti singurul căruia aş putea să-i povestesc. Dar să ai răbdare cu mine. Unele lucruri n-am avut curajul să le înfrunt până acum.

După această mărturisire el nu mai zise nimic şi tăcerea părea să se întindă la nesfârşit, dar nu voia s-o grăbească. Trebuia să-i spună nesilită de cineva, sau să nu-i spună deloc. Putea să simtă teribila luptă ce se ducea în sufletul ei. O sărută şi o mângâie cu tandreţe, dându-i de înţeles că era la dispoziţia ei, aşteptând-o cu răbdare ca ea să se destăinuiască. Până la urmă Diana oftă şi începu să vorbească.

- Acum îmi dau seama că nici unul dintre părinţii mei nu s-a ocupat cu adevărat de mine. Nu că ar fi fost răi, ci pur şi simplu eu nu aveam loc în viaţa lor. Ai văzut poza mamei mele. *Era* manechin şi deşi curând după căsătorie a renunţat la carieră, întotdeauna înfăţişarea ei a fost foarte importantă. Era foarte important pentru ea să fie frumoasa fiecărei petreceri. Obişnuiam să ascult toate certurile lor şi am avut sentimentul că ea niciodată nu a dorit copii, fiindcă nu dorea să-şi strice silueta. Odată bunicul meu mi-a spus că atunci când era gravidă cu mine, tatăl meu a avut o aventură şi după aceea, ea a refuzat să mai aibă copii. Pentru ea, eu am fost o cruntă dezamăgire, deoarece nu eram deloc îngeraşul pe care şi-l dorea. Arătam groaznic în rochiţele cu danteluţe şi mereu puneam întrebări, lucru pe care ea nu-l putea suferi. îmi amintesc că o dată s-a răstit la mine:

„N-o să ajungi bine, dacă pui întrebări tot timpul!“ Bunicul, care întâmplător era acolo, s-a uitat urât la ea şi i-a spus:

„Ăsta este cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată“. El o dispreţuia pe mama şi desigur ea ştia acest lucru şi-l ura.

- Cu tata eram un băieţoi, deoarece aşa-i plăcea lui. Il adoram. Era mereu plecat de acasă, cu afaceri, aşa că abia aşteptam să se întoarcă. Mă gândeam că amândoi trăim într-o lume secretă în care mama nu putea să pătrundă.

Vocea Dianei tremură când îi povesti acest lucru şi Lee o îmbrăţişă mai tare.

- Când aveam zece ani, au divorţat, continuă ea. Am fost trimisă să locuiesc cu bunicul meu, în timpul divorţului. Mi-au spus că va fi pentru o perioadă scurtă de timp. Probabil că au crezut cu adevărat asta şi abia mai târziu, când amândoi s-au stabilit la casele lor, mi-am dat seama că nici unul dintre ei nu avea loc şi pentru mine. Soţul mamei mele era mai tânăr decât ea, genul de play-boy care nu dorea ca un copil să le încurce viaţa. Cred că el a forţat-o să aleagă între noi, şi ea l-a ales pe el. Eu i-aş fi amintit mereu că era mai în vârstă decât el.

Dar cel mai tare îmi păsa de tatăl meu. La început nu s-a însurat, şi am tot tras speranţa că aştepta să se stabilească undeva, ca apoi să-mi ceară să stau cu el. Când s-a recăsătorit, am aşteptat veşti de la el în fiecare zi. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Diana rămase nemişcată, când îşi reaminti ceea ce nimeni în lume nu bănuia, lucru pe care nici ea nu-l dorea să şi-l amintească, dar să-l mai şi povestească. Lee o ţinu lipită de el pe când ea se pregătea să vorbească.

- Intr-o zi, bunicul mi-a spus că soţia tatălui meu a născut un băiat. In acea noapte m-am strecurat afară din casă şi m-am dus la el acasă. Voiam să-i spun cât de mult îl iubesc şi că vreau să locuiesc cu el. Când am ajuns, m-am uitat pe fereastră. Era acolo împreună cu nevasta lui şi cu copilul. L-am văzut luând copilul în braţe. îl privea cu dragoste şi mândrie, pe care brusc am realizat că nu le arusese pentru mine. Apoi l-am auzit spunând... Se opri brusc, tremurând.

- Da, draga mea? şopti Lee. Ce a spus?

Vocea ei tremura.

- A spus: „Este minunat să fii tată cu adevărat“.

- Nemernicul! explodă Lee. Chiar dacă nu ştia că asculţi... nemernic nenorocit!

Ea îl privi, bucuroasă de înţelegerea lui. El o sărută.

- Ce ai făcut?

- Am plecat. Câteodată mă întreb ce ar fi făcut dacă aş fi intrat în casă. Acum ştiu că era genul de om care alegea calea cea mai uşoară. O dată ce aş fi intrat, nu m-ar fi dat afară din casă. Dar eram prea mândră. Chiar dacă m-ar fi omorât nu i-aş fi mărturisit că-l iubeam foarte mult, în timp ce lui nici că-i păsa de mine. M-am întors acasă la bunicul meu, am intrat şi m-am băgat în pat fără ca cineva să ştie că am fost plecată. Am vrut să plâng, dar n-am putut. Parcă eram făcută din piatră. Tot ce puteam gândi era că am fost foarte norocoasă să aflu adevărul înainte de a mă face de râs. De atunci n-am mai putut să plâng sau să recunosc când eram lovită. N-am spus nimănui despre noaptea aceea şi nici n-am avut curajul s-o înfrunt...

Tăcu. în timp ce corpul ei se cutremura, Lee îi simţi lacrimile fierbinţi udându-i pielea. O strânse în braţe cu putere, murmurându-i cuvinte de dragoste şi alinare în timp ce ea plângea de mama focului, durerea celor îndurate ieşind în sfârşit la suprafaţă. Erau lacrimile de durere ale unui copil respins şi el o lăsă să se descarce ştiind că ele vor îndepărta ultimele bariere.

Diana hohotea neajutorată, simţind îmbrăţişarea puternică şi încurajatoare a lui Lee. La început

lacrimile trecură peste ea ca o furtună, lăsând-o stoarsă. Apoi se calmă şi se simţi uşurată ca şi cum o greutate imensă i se luase de pe umeri. Bătăile inimii lui Lee, pe care le auzea, păreau o promisiunea că mereu aşa va fi.

- In ziua în care ne-am certat, am simţit că mor, îi mărturisi ea. Când ai plecat, am vrut să fug după tine şi să-ţi spun că trebuie să rămâi, pentru că aveam nevoie de tine. Dar nu-mi puteam găsi cuvintele.

- Dar tocmai mi-ai mărturisit asta, îi zise Lee încet.

In sinea lui, Lee abia mai respira.

- Da, ţi-am spus acum, fiindcă... fiindcă am încercat să trăiesc fără tine şi n-am putut. Când m-am gândit la un viitor fără tine, era ca şi cum aş fi privit într-o prăpastie... şi m-am îngrozit. Să nu mă părăseşti niciodată. Am nevoie de tine. Intotdeauna voi avea nevoie de tine. Să stai cu mine mereu.

Erau cuvintele pe care Lee le aştepta. O strânse cu putere, înconjurând-o protector cu dragostea lui.

- Pentru totdeauna, îi promise el. Pentru totdeauna.

Sfârşit